

היוה שם של אשכנז

מרים
אשכול
תרוץ
לכנסת -
כותבת
ספר
על סודות
ראש
הממשלה -
ומתעתדת
למלא
את
מקומו.

פרשה זו, דבר זה שמו חי חסידות.

★ ★ ★

ימים מעטים לפני שנועד להתחיל משפטו של סהר, על מתן עדות שקר, נכנס למערכת העולם הזה בחר בישן ועדין. הוא הציג את עצמו בפני כפקיד בארכיון של משרד המשפטים, והיה ברור כי הגיע אלינו אחרי לבטים קשים ביותר. לבסוף החליט שמצפנו אינו מרשה לו לשתוק.

הוא הביא עימו העתקים של מכתבים בין התביעה הכללית לבין המשרד, שהוכיחו שחור-על-גבילבן כי קציני המשטרה האחרים קשרו קשר כדי להכשיל את התביעה, כאשר זו תעמיד את סהר למשפט.

קצינים, שהיו צריכים להעיד נגד סהר, הבהירו שלא יעשו זאת. עד כדי כך, שבי אחד המכתבים התלונן איש הפרקליטות, כי אצל שני קצינים, זוהר וזלינגר, חלה "הסייידות מתמיהה של הויכרון".

במכתב ששלח היועץ המשפטי, גדעון האוונר, אל שרי המשטרה, קבל: "התוצאה תהיה, כי התביעה לא תייחס למר סהר עדות שקר על פי המיבחן הפוזיטיבי שבי הלכה, אשר קבע בית המשפט העליון. נסי תפק באשמה לפי המיבחן השני, דהיינו, כי מר סהר לא וידא במידה סבירה לפני תחילת עדותו אם אומנם דבריו אמת הם".

כלומר: קנונייה שתמנע מראש את הרישעו של סהר על העבירה שהוא ביצע.

★ ★ ★

מייד עם פירסום מיסמכים אלה ב"העולם הזה" (1967), נאלצו התביעה והמשטרה לבטל את הקנונייה, ולהעמיד את סהר

חסידות

לדין, ברצינות. קרה דבר נוסף: חי חסידות נעצר, הואשם בגילוי סודות רשמיים (לפי חוק בסחון המדינה) ונשלח למאסר.

אגב, סהר עצמו לא נשלח למאסר, אבל על כך, כאמור, אין עיני צרה בו.

חי חסידות שילם את הוצאות המשפט מכיסו — ואילו המדינה השתתפה בכיסוי הוצאות המשפט של סהר. אבל אין עיני צרה בו גם בשל כך.

ועכשיו זכה בחסד הגדול, וחטאו נמחל לו. אבל, כאמור, אין עיני צרה בו.

אני רק מרשה לעצמי לשאול את כבוד נשיא המדינה, ואת כל מליצי הישר שדאגו ליחזקאל סהר:

האם אין חי חסידות ראוי לאותה מידת התחשבות?

במישטר של טוהר ויושר, היה חי חסידות דוף זוכה לאות הצטיינות.

במישטר הקיים, אני חושב שמגיעה לו, לפחות, חנינה, כמו זו שניתנה ליחזקאל סהר.

זה לא עניין של יושר. זה עניין של טעם טוב.

אשכנזי

ק/א י קי .

ערב יום הכיפורים עשה נשיא המדינה מעשה נדיר: הוא העניק מחילה ליחזקאל סהר. בכות מחילה זו — נמחקה כלא-הייתה הרשעתו בדיון של סהר. שוב לא ייצא רבב משפטי על שמו.

מי אינו יכול לשמוח עם אזרה, ביום שימחה כזה? עיני, על כל פנים, אינה צרה בו.

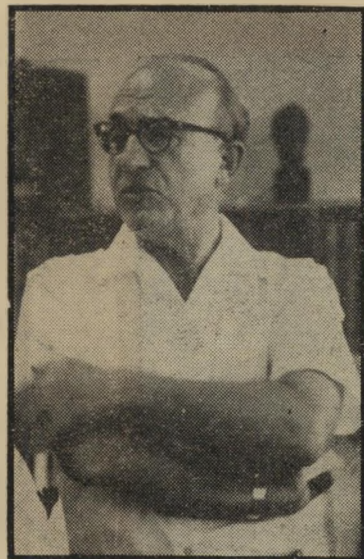
★ ★ ★

מאז נדון ליחזקאל סהר, עברו כימיה עט שמונה שנים. הפסע שבשבילו נדון ברצונו לפני למעלה מעשר שנים. אבל מכיוון שמיקרה לא היה מיקרה רגיל, קשה להניח שהוא נשכח.

שכן מר יחזקאל סהר היה המפקח הכללי של משטרת ישראל. בתור שכזה נקרא ליחזקאל במשפטו של סגנו דאז, עמוס בן גוריון. כדי להגן על סגנו, העיד עדות שקר בשבועה.

זה מה ששופט בית המשפט העליון, משה לנדוי, קבע: "סהר שיקר בעדותו במתכוון, בנסותו להסתיר את העובדה שהייתה ידועה לו, כי ירקוני חשוד... במשפט זה נעשה מאמץ נמרץ ועיקבי להסתיר מעיני בית המשפט את האמת על תוכן תיק אירסיון. אלמלא נפתח תיק זה בחלקו, בסופו של דבר, היה מאמץ זה מצליח ובית המשפט היה פוסק את הדין תוך אי ידיעת העובדות, עליון מעיד אותו תיק."

... גרוע מכל אלה: במלחמתה נשענה התביעה על הטענה שהתיקים חסויים מסע"מים של טובת הציבור, או אף בסחון המדיני

סהר

נה. הגיעו הדברים לידי כך, שלפי טענת מר סהר אף מסירת תאריך הייתה עלולה לסכן את שלום הציבור!

... הכוונה האמיתית האחת הייתה ליחזקאל סהר. ההסתמך בנשק החזק והמסוכן של חיסוי ראיות בבית המשפט, המופקד בידי פקיד הציבור כאמני הציבור, למטרה הנפסדת של הסתרת האמת, למטרותיה האנוכיות של התביעה.

בגילגול אחר של הפרשה, כתב שופט בית המשפט העליון, משה זילברג: "הוא היטעה או ניסה להטעות — בפועל ממש — את בית המשפט, ונתחייב במתן עדות שקר ביועץ על פי סעיף 117(1) של הפקודה."

★ ★ ★

על כל אלה קיבל סהר את העונש ש"בית המשפט מצא לנכון להטיל עליו. אז כבר לא היה מפכ"ל, כי אם שגריר ישראל בווינה. ברור כי אחרי הרשעתו שוב לא יכול היה להמשיך ולכהן בתפקיד מלכתי. הוא ירד מן הבמה הציבורית, אחרי שנים ארוכות של פעילות בה, מכוסה בושע עמוקה.

ידידיו החשובים לא נטשוהו. הם טענו, כי לא שיקר לטובת עצמו — אלא הסתכן מתוך מניע נאצל: נאמנותו לידידו עמוס בן גוריון. רק כדי להגן עליו — שיקר.

בשבוע שעבר הגיע מסע ההגנה של ידידיו לשיאו. לפי בקשת סגן ראש הממשלה, העניק לו הנשיא חנינה מלאה.

כאמור, אין עיני צרה בו. יבושם למר סהר הטיהור הגדול הזה. אותי מרגיז דבר אחר לגמרי, בקשר ל-

סיגרים "אגיו"

סיגרים הולנדיים באיכות מעולה!

נסה
אמא אתה
ותהנה
אהלכותך
ביותר!

מבחר
מגוון
בגודל
ובטעם!

יבוא הספה בלעדית בישראל
מ.ב.ב.ב.ב.
חיפה, כיכר כיאט 2, ת.ד. 1967
טל: 68551

לייל

לטיפול היופי

חפפי את שערו תיך ב"שמפו", "לייל" והוסיפי לו גמישות וברק טבעי. שמפו "לייל" מחזק את שרשי השיער ומונע גרזני עור.

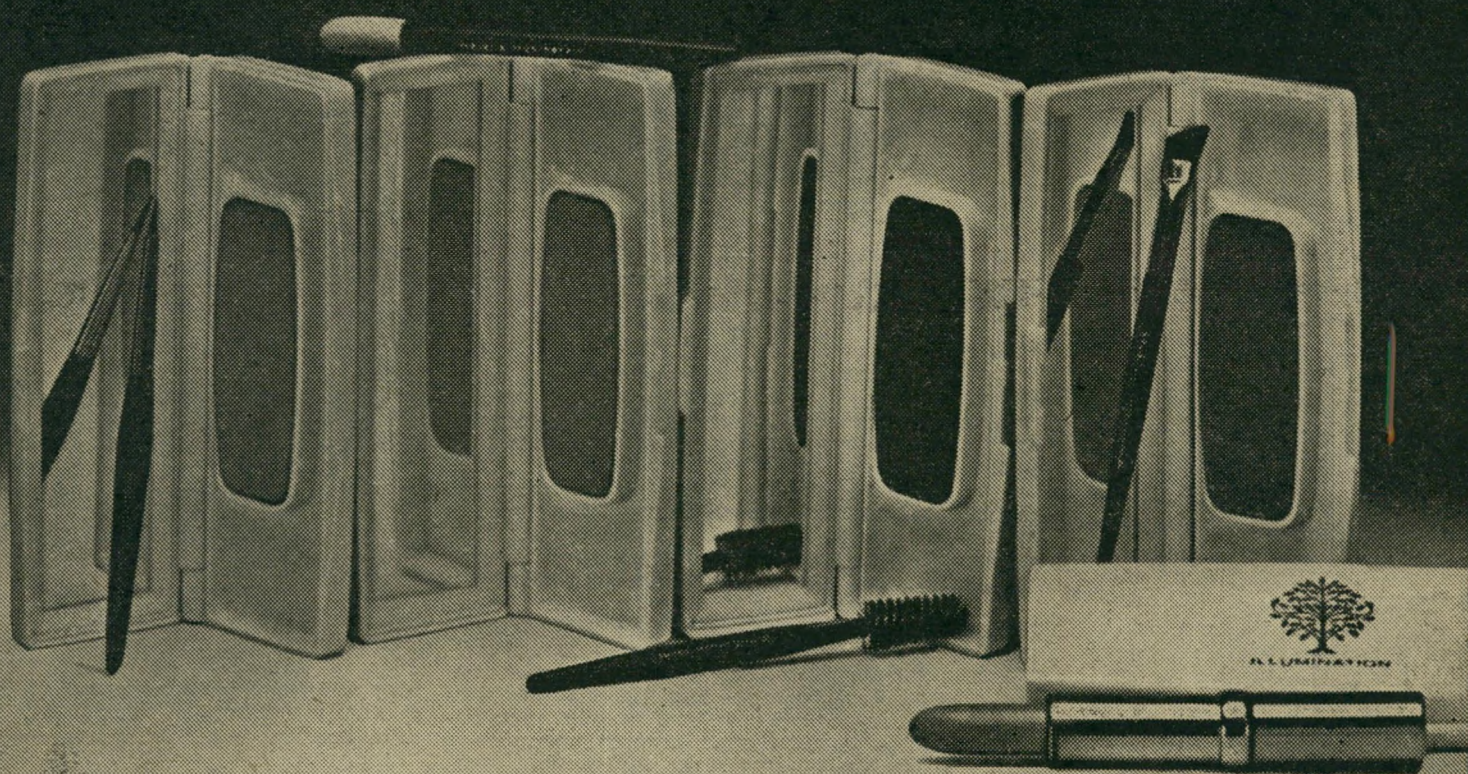
לבחירתך לשיער שמן ו"לשיער יבש. ולעור הידיים נסי את קרם "לייל" המעודן, החודר במהירות לעור ומעניק לך ידיים רכות ועדינות.

לייל-לך
מושג חדש
בטיפול היופי

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134.
ת.ד. 134 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ.
תל אביב, רח' סיק 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ.
העורד הראשי: אורי אבנרי • המויל: העולם הזה בע"מ.

ILLUMINATION

לעיתייך - משחקי אור וצל. ניצנוץ מסעיר וכובע. רק ומאופק.
 עם **ILLUMINATION** מבחר מושלם של גוונים חואמים
 במוצרי איפור העיתיים: *Eye Liner Cake, Eyebrow Cake,*
Eye Shadow Cake, Mascara Cake
Eye Shadow Stick. אור חדש לעיתייך. כולו שלך
HELENA RUBINSTEIN מאת

בפרק על הצלבנים, שהועתק מתוך סיפורי החוש (העולם הזה 1622), הביע אורי אבנרי את דעתי על ההקבלה בין הצלבנים לבין התנועה הציונית ומדינת ישראל. אבל הוא לא הסתפק בניחות פוליטי של המאורעות ההיסטוריים. הוא הרחיב קצת את הטיפול, הוסיף כמה סממנים יקרים לליבו של כל עיונאי. במיוחד השתעשע בעריכת השוואה בין מנהיגי הצלבנים לבין מנהיגי ישראל.

מכיון שגם אני נעקצתי מזה שנים ע"י היתוש הצלבני, ארשה לעצמי לשחק קצת את אותו מישחק, ולחלוק על דעתי של אורי אבנרי. אסתפק בנושא אחד: מי היה משה דיין של הצלבנים? לדעת אבנרי, היה זה אותו אביר-שווד ריינו שאטיון, אדון עבר-הירדן, שבסיוע הגדול האחרון היה — מצודת-כרך בהרי-אדום. לדעתי, הדמות הצלבנית המזכירה ביותר את משה דיין היא זו של באלדווין הראשון, מלך ירושלים. אבנרי מקדיש לו רק כמה מילים, ומשווה אותו דווקא לדוד בן-גוריון. אלא שהתכונה היסודית

דיין, שר-הביטחון

דית של באלדווין היא התכונה שהיעדרה בולט ביותר אצל דוד בן-גוריון: הבנת הערבים. וכשם שמקורביו של משה דיין נוהגים לקרוא לו: "הערבי", כך אפשר בלי ספק לקרוא לבאלדווין הראשון המלך "הערבי" של הצלבנים. בייחוד אם נכלול בהגדרה זו לא רק את הבנת התרבות והמינהגים של הערבים — אלא ממש ספיגת המנטאליות שלהם.

הנה דוגמה: ביום אביב אחד — זה היה ב'1101 — שמע באלדווין על שבט ערבי גדול החוצה את עבר-הירדן. בראש היחידת פרישים עבר את הנהר והתנפל בחושך על מחנה-השבט. רוב הערבים נהרגו, ומספר רב של נשים נלקחו לעבדות, ויחד איתן אוצר גדול. אחת מהן היתה אשתו של שייך מראשי השבט.

כאשר גודע לבאלדווין שהיא עומדת ללדת, ציונה לשחררה יחד עם המשרת שלה. שני גמלים ומלאי של אוכל ומים. היא ילדה בצד הדרך, שם מצא אותה בעלה.

חלפה שנה. באלדווין יצא בראש יחידה קטנה של אבירים נגד צבא מצרים, שמדד מאשקלון לסביבות-רמלה. המלך ואנשיו הופתעו ממידוי הכוח המצרי, ורק בקושי הצליחו לחמוק אל תוך המצודה הקטנה של רמלה. באמצע הלילה הופיע ליד השער שייך ערבי, שביקש לראות את המלך. הוא וזיה את עצמו כבעלה של אותה אשה הרה, ויעץ למלך להימלט מייד ליפו — כי הצבא המצרי החליט לתקוף את המיבצר הצלבני ע"י שחר. ואומנם ברח באלדווין — והיה אחד הניצולים הבודדים ממחנה הצלבנים ברמלה.

★ ★ ★

באלדווין גם עודד נשואי-תערובת בין הפראנקים לבין בני עדות-המזרח הנוצריות — והוא עצמו לקח לאשתו הראשונה נסיכה ארמנית מקומית. בניגוד ליחס הרגיל של האדונים הפראנקים, היה גם יחסו אל המוסלמים והיהודים בממלכתו ליברלי והוגן. הוא הירשה להם להתפלל במיסגדים ובכתיבת-ספר, ובבתי המשפט של המדינה הם נשבעו על הקיראן ועל החורה.

ומה עם התנהגותו האישית? כותב ההיסטוריון סטיבן רנסיימן: באלדווין חיבב הרפתקאות-אהבים, אבל הוא היה דיסקרטי, ונוכח חותה של המלכה בחצר-המלכות מנעה ממנו להרבות בהשבעת טעמו זה. גם המלכה היתה ידועה כאשה עליונה, ואפילו נאמר

עליה שהיא העניקה את חסדה לשוודים מוסלמים במסעה מאנטיוך לדומה, אל כסא-המלוכה שלה.

לא היו להם ילדים שיקשרו אותם יחד. כעבור שנים אחדות, כאשר שוב לא נותר כל יתרון מדיני לנשואיהם, שילח אותה באלדווין מחצרו, בסענה שבגדה ב, ואילץ אותה להיכנס למינור סנטיאן בירושלים. להרגעת-מצפוננו העניק מתנות יקרות למינור. אבל למלכה לא היתה שום נטייה לנור. במהרה ביקשה — וקיבלה — את הרשות להתגרור בקושטא, ליד הוריה. שם הסירה את בגדי-ניירותה, והתיישבה לטעוט את כל התענוגות של העיר הגדולה. בינתיים שמח באלדווין למצוא את עצמו חופשי לנהל חיירותוק.

★ ★ ★

באלדווין לא היה רק "ערבי", אלא גם מצביא נמרץ ומוצלח. בתחילה הרחיב את שטח הממלכה על-ידי חיטול כיסים מוסלמים לאורך החוף — בקיסריה, חיפה, הרצליה — ולאורך הגבול המזרחי. המיבצע האחרון שלו מזכיר את מיבצע-סואץ של משה דיין. כדי לשלם קץ לחירות המצריות מדועת-אשקלון, החליט באלדווין, בשנתו האחרונה — 1118 להלוס במצרים עצמה. בראש צבא קטן אך נייב — 216 פרשים ו-400 רגלים — יצא מחברון אל לב סיני. הוא חצה את המדבר — דרך אבר-עגילה, ג'בל-ליבני, ביר-גפנה — עד לחוף הים-התיכון, בערך במקום שבו עומדת היום פורט-סעיד. משם המשיך מערבה, עד לגדות הנילוס. אבל לפני שיכול היה לצעוד הלאה — לקה במחלה מיסתורית. הוא נסוג, חזרה אנוש, לארץ-ישראל.

אנשיו הובילו אותו דרך הסבחה של ברדאויל — השם ברדא

בולדווין, מלך ירושלים

חיל הוא סירוס של השם באלדווין — עד לאל-עריש. שם נפח את נשמתו. הגופה הובלה לירושלים, קבורה עד היום בכנסיית הקבר הקדוש, לצד זו של אחיו גודפריי, מלכה הראשון של ירושלים.

★ ★ ★

אבר במקום לבחור בבאלדווין הראשון, בחר אורי אבנרי דווקא בריינו דה-שאטיון, כדמות המזכירה ביותר את משה דיין — וגם עליה לא הרחיב את הדיבור. הוא רק ציין, שסלאח-אל-דין שנא אותו עד כדי כך, שאחרי הקרב האחרון בקרני חיטין, שעה שהת-ייחס באדיבות ליתר גדולי הממלכה הצלבנית המובסת, ערף במו חורבו את ראשו של ריינו. כדאי להתעכב קצת על השאלה: מדוע שנא סלאח-אל-דין את ריינו בלטה כזה?

ראשית התשובה נמצאת בהתנסות של אדון עבר-הירדן על שירת סוחרים ונוסעים ערבים. בדרך בין דמשק לעיר סוניה הקדושה. באותה תקופה שררה שביתת-נשק בין ממלכת-ירושלים לבין סלאח-אל-דין, והתקפה זו עוררה את חמתו. גם התערבותו של מלך ירושלים לא הועילה, וריינו סירב להתוודע את הביוה.

לכן תקף סלאח-אל-דין את כרך פעם אחר פעם, אם כי לא הצליח להכניעה. אבל המעשה שהבעיר את חמתו הרצחנית של סלאח-אל-דין נעשה מאוחר יותר, בסתיו 1182, חמש שנים לפני קרב קרני חיטין. ריינו כרת עצים ביערות מואב, ירד לים המלח, בנה שם ספינות שנוסו על מימיו.

את הספינות המפורקות העמים על-גבי גמלים, והשירה ירדה לאורך הערבה עד לכפר הערבי איילה, היא כיום אילת. ריינו כבש את המקום, השיק את ספינותיו, וניסה לכבוש גם את איזה-אלמרי גים, או ג'וזית פרעון, שעליה בנו קודמיו הצלבנים את המיבצר העומד שם עד היום. משלא הצליח בכך, השאיר מול האי שתי ספינות ושלח את יתר הצי לדומה — למסע-שווד שלא נשכח על-ידי העולם המוסלמי עד היום הזה.

הכוח הימי תקף את היישובים הקטנים שלאורך החוף, ואת הנמל המצרי הגדול אידיב, מול מכה. הפראנקים בזזו ושדדו את המיט עניי העשירים שהיו בדרכה מעדן ומהודו. משם חצו את הים לחוף הערבי, העלו באש את הספינות בנמלי אל-אחארה ויאמבר, המשרתים את העיר מידינה. הם המשיכו עד אל-ראגיב, נמלה של העיר מכה. בדרך סיבכו ספינות-צליינים, שהיתה בדרכה לגידה.

כאשר נודע הדבר במצרים, יצא כוח יבשתי יומי, שחיסל את צי השוודים וכבש בחזרה את איילה. אבל ריינו הספיק להתחמק חזרה לכרך. סלאח-אל-דין נשבע אז בפומבי, כי לא יסלח לריינו על פגיעה זו במקומות הקדושים של האיסלאם.

מסעות-השווד הללו נבדלו מיתר הפעולות המלחמתיות או מעשי-השווד של הפראנקים בפרט חשוב אחד: הפגיעה בדת המוסלמית ובמקומות הקדושים שלה.

עד כה לא הפגין משה דיין יחס כזה אל הדת המוסלמית, או אל מקומות-הקדוש שלה. אולי להיפך.

★ ★ ★

ומי מבין מנהיגי ישראל דומה לאותו ריינו? עד כה, לשימחת, קשה להצביע על אדם כזה.

ייתכן שהוא כבר קיים, ומתחנך על ברכי הלוחמה הועירה האכזרית המתנהלת בגבולות. אבל אני מקווה שדווקא בנקודה זו לא תתורר ההיסטוריה על עצמה.

שלום כהן, העולם הזה, תל-אביב

הקואליציה הקטנה

הצעתכם, להקים במיקרה של אחוז-חסימה גוש-בחירות סכני, שחבריו שוב יתפרקי למחרת היבחרם, אבל שיכניס לבנסת את חברי כל הרשימות הקטנות, הוא גאוני ממש.

שמש

השאלה היא רק: האם לא יתחילו ל-ריב כל הפארטיים-ריס-בפועל, עוד לפני הרכבת הרשימה? מהלך האם קול, ל-משל, יסכים שמי-קונים יעמוד לפניו ברשימה?

ואולי מוטב היה, במיקרה כזה, להג-ריל את המקומות הראשונים של הרשימה בין המיעדים של המפלגות השונות? בין כה — אם קיים הסכם סכני, אפשר אחר-כך להתפטר, ולהכניס לבנסת את החברים לפי המפתח שהסכם עליו מראש.

משה שמש, ראשון-לציון

השרטון דייין

כל הכבוד לתוכנית המפורטת שלכם, כיצד לאפשר לבישה דייין לתפוס את ה-שלטון ללא שפיכות-דמים (העולם הזה 1622). רק דבר אחד אני לא מבין: מה קרה בסוף?

משה ראביב, ירושלים

● כיוון שזה עוד לא קרה — גם העולם הזה אינו יודע.

דיין מתפטר

אם דייין באמת הפליט, נימאס-עליו? ר-אמר שהוא הולך — זה עוד לא רוצה להגיד שהתפטר (העולם הזה 1623). עליכם לדעת, כי במדינה הזאת עוד לא התפטר איש אלא אם כן היה בטוח שזה יחזיר אותו לשלטון, בית-רכות. מובן מאליו שייחבן שמדינאי עושה חישוב כזה — וטועה. זה מה שקרה לבן-גוריון, כשהתפטר והלך לשדה-בוקר, בפעם האחרונה, בתקווה שיקראו לו בחזרה. איך שלא יהיה — לדיין יש סיכויים טובים יותר, במיקרה של התפטרות, ל-היקרא בחזרה.

אביבה פרייברג, תל-אביב

סנה ומכא"י

איזה זמנים! איזה תקופה! משה סנה צריך להסביר שהוא לא ילך למכא"י (העולם הזה 1623) — ועוד לא מאמינים לו, אחרי הכל!

שאול אבייגה, ירושלים

מישהק בערבים

דורשים מאיתנו, הערבים הישראליים, שנהיה נאמנים למדינת-ישראל אפילו ב-זמנים הקשים האלה ובצוק.

מנצור

אבל מצד אחר אוכרים לנו: מע"י ומפ"ם עושות קנר-ניות בשביל שהער-בים שברשימות של מפ"ם ושל מפא"י לא ייכנסו לבנסת.

אז אני שואל את העיתון הנכבד ש-לכם: לא נותנים לנו זכויות כמו ל-יהודים. מילא: בכ-לל המלחמה, לא מאמינים לנו — גם זה אני מבין.

אבל עכשיו גם רוצים לקחת לנו את הנציגים האחרונים שלנו?

ח'יפה מנצור, חיפה

הביקורת וה"קול ישראל"

מאשימים את אנשי קול-ישראל שאינם שמים לב לביקורת. אך עובדה: מאזינים רבים צעקו שראומה אלדר היא קריינית מפחידה והנה, סוף-סוף, היא הורחקה מה-מיקרופון, דבר שהעלה את מוראלי-המאזי-נים.

מצד שני, אין שום סימן שמתכוונים להזיז את קרייני פרקיי-היום בתנ"ך, המעו-רים רושם כאילו הם יושבים בכורסה ב-סאלון, ומתחרים ביניהם מי ידבר בקול גרוע יותר.

היחיד שהוא בסדר הוא שלמה ברטנוב,

שקולו נשמע כקול-גויא. אך מעשה חלם, דחקא אותו כימעט ואין משמיעים בראדיו!

חולון, 16.10.68

הניגה למהר

עם מתן חנינת נשיא-המדינה ליחזקאל סהר, ראש-המשרה לשעבר, אשר הורשע בבית-המשפט בעדות-שקר, יורשו נא לי שאלות אלו:

(1) שר-המשפטים, מר י. שפירא פסל עצמו מלהעביר את בקשת-החנינה ואת חותמו עלה לנשיא הואיל והוא ייצג את מר סהר כפרק לט, במשפטו הפליג לט. התפקיד הועבר לשר אלו, הידוע ל"כל כידי קרוב מאד של משפחת סהרוב ושל מר יחזקאל ס"ה, אישית.

העצני

האומנם לא ידעו על כך ראש-המשפטים? לה ושר-המשפטים? והשר אלו — כיצד לא פסל את עצמו? והאם המליץ בנסיבות אלו לחון את... ידיו? (2) מר סהר נזון בשעתו לקנס כספי של חמשת אלפים לירות. האם יוחזר כעת סכום זה לידי עבריו שנחון, שעה שאורי-חיים שמרייחוק נדרשים לתרום למלווה-הביטחון?

(3) עבריו שנחון, משול על-פי החוק למי שלא עבר כלל עבירה. האם חנינה זו מהווה אקדמה להחזרתו של סהר לראשות-המשטרה או לתפקיד שגריר-ישראל בוונייה? ושמה — למישרה רמת-מעלה אחרת?

(4) האם מוכן כעת נשיא-המדינה לחון את כל יתר העבריים שנזונו במדינה על שבעות-שקר, גם כאלה ששימשו בתפקידים רמי-מעלה ואינם מיליונרים או ידידי-שרים? ואם כן, מדוע לא יחון הנשיא בערבי ימי-כיפורים עובדי עבירות חמורות פחות, כגון גניבה פשוטה?

צר לי ש-13 שנה לאחר שפירסמתי את החוברת פרטקציה ואפליה, איפה ואיפה, אבן ואבן — אותה חוברת אשר כרי להכי שיל את מחבריה נחלץ ראש-המשטרה להי עיד עדות-שקר בבית-המשפט — ראו נשיא-המדינה ועימו שרים נכבדים בממשלה לי-נחון לתת להאשמה זו אישור ואימות בי-מקום הגבוה ביותר האפשרי — ובכך להי טיל כתם על המדינה דוקא בימי זוהר ותקוה אלה.

אזיקים העצני, עורדי-י, תל-אביב
● על דעת המערכת בנושא זה — ראה אגרת העורך לקורא.

הנוסעים והאוטובוסים

ביום ראשון, 6.10.68, בשעה אחת בצהריים, ניכנס אוטובוס אגד, מספר 213-39, לתחנה של ערד שבתחנה המרכזית בבאר-שבע. היינו הרבה נוסעים, יהודים וערבים, ועמדנו בתור. פית' אום הודיע הנהג ש-הוא לוקח נוסעים רק לערד — והת' כחן לזה שהוא יקח את הנוסעים היהודיים וישאיר את ה' ערבים — כי אין חושבים ערביים ב' ערד.

אברהם עמאר

בין הנוסעים ה' ערביים שבתור היו כאלה שלא שמעו, ונכנסו, כשהגיע תורם. אבל הנהג עצר בעדם ולא רצה לתת להם להיכנס. הוא איים שלא יעצור להם בדרך — למרות ש'יש תחנות קבועות.

כשהגיע תורי, התוכחתי איתו ואמרתי שאני אלך להנהלת אגד. או ענה הנהג: "לך לאללה שיוציא לך אוטובוס!" הלכתי למנהל. הוא בא ואמר לנהג ש' צריך לקחת את כולם. כשנכנסתי בפעם ה' שנייה, אמר לי הנהג: "אתה חושב שאם תביא לי עשרה מנהלים תבהיל אותי?" לי-תדהמתי, אף אחד מן הנוסעים היהודיים לא התערב. רק אחד מהם אמר ש"זה לא טוב". חוץ מזה, הנהג לא עצר לכמה נוסעים

שהמתינו בסיבוב חברון. לכן אני מבקש מהנהלת אגד בבאר-שבע שתגנה את מע' שיו של הנהג הזה. ואני מקווה שלא נראה אותו שוב.

אבו ג'עפאר, שבט אל-עוקבי, הנגב

היקר של עזיקרי

מה כל ההתרגשות? אז זמרת ממדרגה שנייה ילדה ילד מחוץ לנשואין (העולם הזה 1623).

הייתי מציע לזוג הבדרנים, אריס סאן ור' עליזה עזיקרי, להתנהג קצת פחות כמו מוקיונים וקצת יותר כאמנים. ככלות הכל — אם הם עושים לעצמם פירסומת עם ה' סטירות והבגידות של עצמם, זוהי זכותם. תיגוקת רכה — מה חטאה שינצלוה לרעה? **אביבה שאול,** ירושלים

לא ממזר

ברצוני להסב את תשומת-ליבכם לעובדה שהתיגוקת של גברת עליזה עזיקרי אינה ממזרת (לא ממזרתה, אלא ממזרת, כתוב בשולחן-הערוך):

(א) ממזר או ממזרת הם, לפי ההלכה, ילדים שילדה אשה נשואה לגבר שאינו בע' לה.

(ב) ילד שנולד לאשה רווקה פגום — אך יבוא בקהל-ישראל ככל האדם. "לכל ה' יותר", אומרת הבדיחה היהודית, "לא יכ' תירוהו לרב ראשי".

(ג) יש הרבה מן המתקדם בהשקפה ה' יהודית, אף כלפי ממזר ממש: הוא יכול לשאת אשה — אם כי רק ממזרת. והנידוי אינו כה מוחלט כפי שטענו רבותינו. (ד) לגבי התיגוקת של גברת עליזה עזיקרי, מכל מקום, כל הסוגייה אינה עור' מדת: הילדה שלה היא בסדר גמור, ותבוא בקהל-ישראל כדת וכדין.

יוסף שווייגער, בני-ברק

"סברה" בני-יורק

בהגיע מיכתב זה לידכם, יהיה זה שלור' שה שבועות לעבודתי בקפה סברה, וחמי' שה שבועות לירידי מכל נכסי — הווה אומר שבמשך שלושה שבועות הפסדתי את מסעדותי שנקראה קפה עזרא. הקונים שלי, המכונות שלי ודירתי וכל זאת — בגלל כמה אנשים, לצערי — ישראלים. הם חתרו תחתיו וגרמו להפסדי.

זהבי

מדוע אין עינם של ישראלים אלה יכולה לראות בהצל' חתו של חברם, בין אם הוא אמן ובין אם הוא בעל-עסק? לאחר שנשארת ב' ח"ל, ללא כל וחד' סר-פרוטה, פניתי לי-מקום שממנו התי' חלתי, לפני חמש שנים — לקפה סברה, שאותו מנהל אדם נהר שעלה בסולם-ההורגות והגיע מתפקיד מארח לניהול הקפה. הוא דחקא זכר לי "חסד נעורים" מתקופת ליאו פולד, ונתן לי עבודה כמלצר — דבר שלא הייתי זוכה לו אילו פניתי לישראלים. ואוי לאותה התרפה.

עזרא לוי, ניו-יורק, ארה"ב

מפיומזני "אבוקאדוריקור"

משה לוי המורד מאבוקאדוריקור / כבש הוועד הפועל, ערב יום כיפור / ברחו קציר' ניהביסחון, חוליה-הדברת / והפקירו את ה' מזכיר בתדר-הצמרת / אז קרה עוד נט וה' מזכיר זכה לברוח / ומשה בתדרו, ישוב ונינוח.

עכברושי-הביסחון זחלו מחזורים / אצו להודיע המתרחש לממוניהם / ואז באו שוטרים, וקצינים חמושים / וטר במיקצת פחדם של העכברושים. אחרי שיכנוע יסודי ומקיף / השתכנע משה להפליג מהרצף / ועתה, הודות לי-אנשי המשטרה / מתעפים עכברושים ב' אצטלה של גבורה. שנה טובה!

מלח, חיפה

זכות קרימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתביהם.

תגע פעם!

ותראה... אין יותר פגמים ופצעים כן! אפשר לגעת סוף סוף ואין בכלל פגמים ופצעים. וכל זה בגלל עדורה. כי עדורה הורג חיידקים עמוק עמוק בתוך העור. עדורה ממריץ את מחזור הדם ומחטא ולכן יהיו לחייד, מצחד וסנטרד ללא פגם ועורד בכללותו יחזור להיות חלק וזך. הלאה עצבות... הודות לעדורה. קרם ונוזל 3.65 ל"י. סבון 1.70 ל"י.

adorna

קרם, נוזל וסבון אנטיספטיים

יבלות מחוסלות ע"י

שמו קיה וחומצה סליצילית הלאה פלסטר בלתי מועיל! הלאה סכין גלוח מסוכן! נוכסקורן — חומר נוזלי חדש מסלק הכאב תוך 60 שניות. יבלות ועור נוקשה "נובליס" עד השורש ע"י שמוש בנוכסקורן. נוכסקורן מכיל שמן קיק מזוכך, יוד ובנוקאין המשתיק כאבים. בקבוק קטן של נוכסקורן, מרחיק היבלות האנטיספטי, חוסך הרבה צרות ב-2.50 ל"י.

NOXACORN

כל ההבדל

בגיל מסוים קיימת סכנה של חפרעות בעיכול. עצירות גורמת להצטברות גזים והרגשת נפיחות. כל רופא יאמר לך כי עליך להזהר. עכשיו לרשותך עלמונה המשלשל הטבעי. עלמונה משחרר את גופך מפסולת מזיקה ומנוזלים עודפים. עלמונה ממריץ את פעולת המעינים בדרך טבעית ונעימה וכמו כל משלשל יוריד גם עלמונה ממשקלך. כל חהבדל: תרגישי טוב יותר! עלמונה יעזור לך! 4.80 ל"י.

almona
המשלשל הטבעי

tiny
לאטן בריאות תינוקך

תינוק בריא הוא תינוק מאושר! הוא נראה טוב, עורו רך, חלק וקורן רעננות, ריחו נעים, כפי שצריך להיות ריחו של תינוק בריא. קל לך לעשות את תינוקך למאושר. תני לו את אהבתך ותיני, שמן תיני, קרם תיני, אבקת תיני. 2.85 ל"י.

הישיבה כואבת

הישיבה כואבת! והריצה גסיכן! אם אתה סובל מטחורים (HAEMORRHOIDS) זה נורא! אבל כל זאת נחלת העבר. פרטין עוזר במהירות, מביא להקלה מיידית. הכאב קטן מיד והגורד נפסק, התפיחויות הבלתי נעימות מתכווצות — איזו רווחה!! נרות פרטין מורכבות מחומרי רפוי ומפסיקי כאב ונואלות אותך מיד מסבל הטחורים. פרטין — לרפוי טחורים. 4.50 ל"י.

PRATIN

דיסקו בע"מ חיפה

"ציפרוני"

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

* איתורי כתובות
* חקירות מסחריות

אופנת המוקד-הצאית של קורז'
המת קס לתחייה

השבוע, בתצוגת-האופנה של קורז' שנערכו בפאריס ובבון. **שמלות-סבתא.** הגדול והמקורי שב-אופנאי-צרפת, האיש המכונה „ז'ן-לוק גודאר“ של בגדי-הנשים, יצא, שוב, עם הצאיות מיני קצרצרות, הלבשויות על בגדי-סטרץ' וחליפות-סריגים הדוקות, הרבוקות לגוף ממש. לא היה זה בגד המתאים לשמנות או לזקנות. אבל הגערה הצעירה, המודרנית,

1966 — חודשים מועטים לפני שהחל מסע-הניצחון המסחרר של הקצרצאות ויתר פר-פראות-המיני. „המיני מת. יחי המאכסי! יחי המחצי!“ צווחה, שוב, כתיבה-האופנה לפני חודשיים — עת שורה שלימה של אופנאים בריטיים וצרפתיים יצאו לאוויר העולם עם דגמי-שמלות ארוכים עד-כדי גיחוך. אבל אם הקצרצאית מתה — היתה זו גחיה נימצת ומפרפרת ביותר שקיפצה,

בעולם

קונגו

הבגידה החדשה

ההיסטוריה חורה השבוע על עצמה: ב-1962 הסגירה ממשלת קונגו ליד קלנסיו של מנהיג החבל הפורש קאטנגה, מואזי צ'ומבה, את המהפכן האפריקאי הגדול פאט-ריס לומומבה. אנשי-צומבה רצחו אותו מייד, קברו את גופתו בסודי-סודות, כדי למנוע פולחן-גיבורים. שש שנים לאחר אותו רצח שבה פרשת הבגידה לזירת-הקונגו — בגירסה מודרנית יותר.

מרד פארמיוזאנים. הפעם היה ה-קורבן איש הרבה פחות ציורי וחשוב מ-לומומבה. או אולי התרגל העולם למזימות הדמים של לבי-היבשת-השחורה, שוב אינו מוכן להתרגש על רצח עוד אפריקאי אחד שלחם לחירות-עמו.

כי פייר מוללה היה מהפכן ואדיאליסט. כשנרצח לומומבה, המשיך להיאבק, היה אחד מראשי המרד השמאלי שדוכא בקושי רב, ובצורה בלגית ובריטית, עלידי ה-דיקטטורה הצבאית של קונגו בשנים 63-1964.

מוללה (39), בן לשבט קיבו, ניהל את המרד במחוזו. הוא נלחם בגינגל, אירגן כוחות פאר-סיונים, סירב להיכ-נע ליחידות המאר-מנות היטב של מ-שלת קינשאסה ה-מרכיית, שנעורה — ממש כמו ממשלת קאטנגה לפנייה — בשכירי-חרב לבנים, רובם אנשי-צבא מאומי-נים היטב.

אלא שנואי-קונגו, הגנרל ז'וזף מובוטו — שעבר הורכה צבאית בישראל — אינו

אופנה

המת

המפרפר

„המחצאית מתה כמו אומצת בשר כבש!“ הצהירו האופנאים הפאריסאים עוד בשנה

האיפור „הקורן“ - MIRAGE

תו-פנים קורנים על רקע פנים ענוגות ושקופות, עינים „תמימות“ ופה אדמ-דם — הוא המראה החדש לסתו/חורף 1968. כך יצר אותו אומן האיפור הבין-לאומי של חברת „רבלון“ — גי נקולה, בתאום עם בית האופנה הפריזאי הנודע PIERRE BALMAIN.

אופנת-הלבוש סתו/חורף 1968 קוראת דרוו לגוף האשה. בדיה העדינים וה-קופים מבליטים את טבעיותו וגמישותו. הגיז-רות גולשות, רכות, פעמוניות, ומדגישות את הגוף בכל נשיותו.

מראה „המיראז“ איפור סתו/חורף 68 קורא דרוו לפני-האשה. בקלילות, ברכותו ובשקיפותו הוא מבליט את יופיים הטבעי ובוהרו מעניק לאשה מראה נעורים מרנין ומשובב. להשגת איפור „מיראז“ מושלם, פיתחה חברת „רבלון“ תכשירים חדשים ומהפכניים.

בשעתו בשנת 1962, חוללה חברת „רבלון“ מהפכה בעולם הקוסמטי בהמצאה את ה-„BLUSH-ON“ שהניחה דרך חדשה בטכניקת-האיפור. ה-„BLUSH-ON“ הפך לחלק בלתי נפרד מאיפורה של האשה והמכחול שלו יצר את ה-„BRUSH REVOLUTION“ (המהפכה המכחולים) בהחזירו את השמוש במכחולים באפור היום-יומי, להשגת מראה קליל וטבעי. כאן, כן עתה, בשנת 1968, חברת „רבלון“ מחוללת שוב מהפכה בשיטת איפורה של האשה בהמצאה את ה-„FACE GLEAMER“ — עונה במלואו לדרישו-תיה של האשה המודרנית אשר, בטעמה המעודן, דורשת איפור מושלם, אך נוח ומהיר לבצוע. ה-„FACE GLEAMER“ — איפור המניס „הקורן“ — הוא הסנונית הראשונה המבשרת את המפנה החל עתה בשיטת האיפור המודר-נית. צורת ה-„FACE GLEAMER“, הרכבו,

FACE GLEAMER
מהפכה בעולם הקוסמטי

האפקט שהוא נותן ואופן השמוש בו חדשים ומהפכניים. ה-„FACE GLEAMER“ בנוי בצורת גליל ענק (SWIVEL STICK) המסתובב סביב ציר ונתון במיכל נאה ואלגנטי. תרכובתו עשירה-לחות ונטמעת קל מהרה בבואה במגע עם עור הפנים. הסומק „מתמזג“ יפה בעור ומקנה לו קרינה זוהר נעורים. הוא אינו שמנוני והוא מתאים, לכן, לכל סוגי העור ולאקלים ארצנו. אפשר להשתמש בו כסומק מעל לאיפור או כאיפור קל בפני עצמו ללא MAKEUP, הודות ללחות הרבה שבו.

ה-„FACE GLEAMER“ בגווני המחמיאים מחיה את הפנים, מרענן אותם ומקנה להם זוהר-רך. הוא יוצר מוקדי קרינה להבלטת תווי הפנים כגון עצמות הלחיים, המצח והסנטר. סוד משיכת קרני האור ויצירת מוקדי קרינה לצורך הבלטת תווי הפנים היה ידוע, עד כה, לדוגמניות צלום וצלמי-עילית בלבד. הם השתמשו, לצורך זה, במשחות שמנוניות וכבדות. עתה, הסוד אינו סוד עוד... כל אשה יכולה ליצור „מוקדי קרינה“ בעזרת ה-„FACE GLEAMER“ הלה והעדין. ב-„FACE GLEAMER“ אפשר להשתמש בכל שעות היום,

הערב והלילה. דרך השמוש בו קלה, נוחה ומהירה. מושחים אותו ישירות על הלחיים, על הסנטר ועל המצח בתנועות רכות ועדינות. אין צורך בשום אמצעי-עזר. משיחה קלה — והאיפור מושלם. המיכל נוח לנשיאה בארנק ומאפשר, לכן, תקוני-איפור מחוץ לבית.

ה-„FACE GLEAMER“ שהחל דרכו רק לפני חודשים מספר באירופה ובארה”ב, הצליח, תוך תקופה קצרה זו, לכבוש במסע-ניצחון מסחרר את עולם הנשים.

בארץ, כבכל יתר הארצות, הוא מוצע ב-4 גוונים בהקים המותאמים לצבעי עור שונים:

- ROSE — הבהיר ביותר, מתאים לנשים בעלות עור פנים לבן כחרס.
- BLUSH — סומק טבעי המתאים לנשים בעלות עור פנים בגוון קרם.
- PEACH — לתוספת תמימות וחיים לעור חום-צהבהב.
- TAWNY — סומק שחום-מזוהב המתאים במיוחד לעור שחום.

כיצד להשיג את מראה ה„מיראז“?

יש למשוח את הפנים הרוויים כבר בלחות (UNDER MAKEUP BASE) באמצעות „TOUCH & GLOW“ MATTE MAKEUP או ב-„MOON DROPS“ DEMI FLOWING CREME בגוונים עמוקים בסתו, כשהפנים עדיין שזופים, ובגוונים בהירים יותר בתקופת החורף. את הסומק הבוהק היוצר את „המיראז“ משיגים בעזרת ה-„FACE GLEAMER“ המתמזג להפ-ליא עם שני תכשירי ה-MAKEUP הנ”ל.

העיניים עדינות ותמימות מתמיד, מובלעות בבוחק הלחיים. ריסים ארוכים ועבותים עוטים אותן בעזרת PRIVATE LASHES ו-„DEMI LASHES LIQUID, CAKE“ מעל הריסים קו דקיק של EYE LINER על כל צורותיו (LIQUID, CAKE & LUSTRE) להדגשת צורת העין. העפעף מאופר בגוונים בהירים מאד „BRUSH-ON SHADOW“ — WHISPER WHITE או „WHISPER BEIGE“.

FACE GLEAMER
ב-4 גוונים בוהקים
Rose, Blush, Peach, Tawny

הפה דורש מחדש את הזכויות „שנגזלו“ ממנו לאחרונה. הוא משלים יפה את כל המראה. ה-שפתיים מבריקות וחושניות — מובלטות בגוו-נים אדומים עמוקים בצורת לב מודגש. מראה „המיראז“ עם „FACE GLEAMER“ הוא המראה לעונת סתו/-חורף הבאה עלינו לטובה. כל אשר נשאר לאשה הוא להעזי... ולקרן...

...היא והוא !

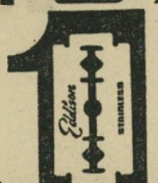
היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

אדיסון

מיוצר בתהליך המשובר

7C

חזק! 6

עתה בדיספוסר עם 6 סכינים + 1 חינום!

סכין אחד חינום!

מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.

על כל פנים אדיסון יותר נעים

המשתוללת בדיסקוסקים, יכלה למצוא כי בגורו החדשי-ניצח של קורו נחמה וי הצלה מבגדי-האבל נוסח בוני-אית-קליד ש- אימו להחניק את רגליהן הארוכות תחת חצאיות-סבא.

קורו לא הסתפק בפצצות-האופנה שלו. הוא גם הסביל מחדש את הקצרצאית: "הפעם יצאתי עם חצאית הרבה יותר קצרה מתמיד", הסביר. "משום כך, שוב אין טעם לקרוא לזה מיני. לכל היותר זוהי חצאית-מיקרו."

איטליה

תעלולי

השודר

הקטן

כימעט כל ילד חולם, לפעמים, להיות שודר. אבל פיליפו מוגדלו (10) זכה להג- שים את חלומות-הילדות שלו — הלכה למעשה. עוד לפני יום-הולדתו העשירי, זכה בנו של מטאטא-הרחובות אלברטו מן ה- עיירה הסיציליאנית סן-פיירו לעולל שורה שלמה של תעלולים:

- הוא שרף שורה ארוכה של אסמים ואורוות בסביבות הכפר.
- הוא פיזר רעל-עכברים בלול-התרנגור- לות של כימעט כל משפחה סיציליאנית, בכפרו.
- הוא שדד נקניקים ובשר משומר מן האיטלי.
- הוא פרץ לחנות-הטבאק, גנב סיגריות וגומי ללעיסה, אשר הסגיר את זהותו הילדותית, בין השאר.
- הוא אף שדד חנות-בגדים "כדי שיהיו לי חולצות-פאר לימות-חג".
- לבסוף, נהג פיליפו בן העשר להתג- נב למסבאה המקומית, לשתות יין ובריה עד אובדן-החוש.
- השוחד — גלידה. ילדי-הכפר הערי- צו את הקטן. ראש-העיירה, המיואש, פירסם מיגשר בו נאמר, בין השאר: "... אין לנו שליטה על הקטן הנפשע הזה... אין אנו יודעים כיצד למנוע את מעשיו... נעשה הכל כדי להחזירו למוטב לשובא."

הדבר השפיע על פיליפו הקטן ככתב-

שודר מוגדלו ואביו
אבא דרש בית-סוהר

אישור המתיר לו להתעולל עוד יותר בבני- הכפר המיסכנים. כי בעוד סיציליאני מוכן לנקום בשליפת-סכין מיידיה על כל עלבון קל — מי הגבר שיעז ללכלך את ידיו ב- פגוע בזאטוט כל-כך זעיר?

לבסוף, נמצאה פשרה: שוב ושוב שיחדו את השודר הקטן בגלידות, ביין או בממת- קים. כדי שיחול, ולו לימים ספורים, מ- מיבצעי-השוד.

נאנח אביו האומלל: "יש לי עוד ארבעה ילדים. אני חייב לשלם, שוב ושוב, פיצויים. הלואי והיו מכניסים את פיליפו לבית- הסוהר ופוטרים אותי מן הצרה הנוראה ה- זאת!"

על מישקל — מיקרוסקופית.

עלית אומרת "תודה" לחובבי הקפה

צפת. ביח"ר עלית לקפה נמס, אשר בשבועות אלה מלאו לו 10 שנים, מעניק לשותי הקפה תשורת יום הולדת מקורית — 100 טיסות חינום לאירופה — לוד-ציריך-לוד. זוהי תשורה אמיתית: אפילו מס ה- נסיעות משולם.

כל השולח 3 תויות קפה נמס עלית וכותב בקצרה מדוע, הינו מעדיף אותו, יכול לזכות בטיסת חינום לאירופה. בחירה חופשית של תאריכי הטיסה במשך שנה אחת.

אך הזמן דוחק — התאריך ה- אחרון למשלוח התויות הוא ה' 31 באוקטובר.

חליכות הדיון

ת"א שדד' מסדיק 19
אוטובוס 62 25 19 12

רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים

"אולפן גרג" (בר-קמא)

פותח ביום א', 20 באוקטובר, בירושלים, תל-אביב וחיפה קורס ערב של חדשים

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א : גורדון 5, טלפון 236209
חיפה : בית-ספר "במעלה".
ירושלים : "הפקיד", רח' בצלאל 18

לא יאומן כי יסופר!

מטרייה על הכובע

במקום המטריות שלנו, נוהגים בני קוריאא לחבוש לראשם בימי גשם כובעי-מטרייה מיוחדים רחבי-שוליים. כובעים אלה נוחים במיוחד כי הם משאירים את הידיים פנויות. ימי ה- גשם מתקרבים גם אצלנו, ואיתם עונת ההידור האלגנטי. קבלי את פני החורף, כמו תמיד, בגרבי "מרסי" המהודרים והשימושיים. גרבי "מר- סי" נמכרים גם השנה בשיטות, בתוך הארגון המהודר, הנמצא אתך תמיד. הם היחידים אשר אורכם מסומן על האריזה, להתאמה מוש- למת למידותיך. שישית "מרסי" משרתת אותך כמו חמישה זוגות גרביים, אך מחירה צנוע הרבה יר- תר. להשיג גם ברשת וגם בקריסטל, לפי טעמך, והשנה בצבע האופנה החדש "רומא".

נשים מאמינות בגרבי

תמרורים

נחוג • יום הולדתו ה-80 של פילד-מארשל לורד **ברנארד לו מונטגומרי**, מצביא הניצחון הגדול של הצבא הבריטי באל-עלמיין, במלחמת העולם השנייה. לכבוד המאורע הודיע כי בקרוב יופיע ספר גוסף שלו — והבטיח שזה יהיה ספרו האחרון. — בו הוא מעניק ציונים למצביאים אחרים. לדוגמה: נאפוליון „עשה שגיאות“, יוליוס קיסר „לא היה יציב“, דהייט אייזנ-האור „מצויין בתור מפקד עליון אבל חלש בתור גנרל“, ואילו חלינגטון ניצח בקרב ואטרלו „רק הודות למול העיזר“.

הצהיר • מועמד הרפובליקאים לנשיאות ארצות-הברית, **ריצ'ארד ניקסון**, בהודעה רשמית על מצבו הכלכלי: רכוש בסך 858 אלף דולאר, חובות בסך 342 אלף דולאר. ערך נקי: 515 אלף דולאר. כאשר היה נשיא לינדון ג'ונסון מועמד לנשיאות, ופירסם הצהרה דומה, הסתכם רכושו ב-17 השעה מיליון דולאר.

אושפז • הזמר הכושי-יהודי **סאמי דייוויס**, בשל סיבוכים במיתריה-קול, במקום לצאת על ניתוח — דבר שהיה מאלץ אותו לשתוק במשך ששה חודשים — החליטו רופאיו לרפא אותו על-ידי הסלת שתיקה מוחלטת למשך שלושה שבועות.

התאבד • בגיל 56, הגנרל **הורסמט וונדלאנד**, סגן מפקד שרות הריגול המערב-גרמני, מיריית אקדח. שום הודעה רשמית לא פורסמה, אך בני משפחתו מסרו, כי לאחרונה סבל מדיכאון נפשי עמוק „שלא היה לו כל קשר עם עבודת המודיעין הסודית שלו“.

נפטר • בגיל 56, שגריר ישראל ב-קנדה **אריה אשל**. הוא היה בדרכו חזרה מקבלת-פנים בשגרירות הגרמנית באוטוזה, כאשר צנח ומת בתוך מכוניתו, כנראה מהתקפת לב. יליד ברלין שעלה ארצה בגיל צעיר, היה חבר קיבוץ גיבעתי-בנר ו-לאחר-מכן מוזכרו הפרטי של משה שרת, אז מנהל המחלקה המדינית של הסוכנות. הצטרף לשירות החוץ, כיהן כקונסול כללי בניו-יורק, שגריר בברזיל ובאורוגוואי. לפני מינויו לקנדה, בדצמבר שעבר, כיהן כסגן מנכ"ל משרד החוץ.

נפטר • בגיל 68, אל"ם **אהרן זאב**, יו"ר הועד הארצי למען החייל, ומי שהיה קצין חינוך ראשי של צה"ל מיום היווסדו ועד לפני שלוש שנים. הוא למד הוראה בפולין מולדתו, עלה ארצה בגיל 25 ועבד כ-מורה בדגניה א', לפני שעבר לבית-החינוך בתל-אביב. בשל פעילותו בהגנה, התמנה כראש שרות ההסברה שלה.

נפטר • בגיל 79, פרופסור **יוסף אשרמן**, אחד מגדולי הגניקולוגים בישראל ובועלם. יליד צ'כוסלובקיה, שסיים את לימודי הרפואה באוניברסיטת פראג לפני עלותו ארצה ב-1920, היה סמל חי של התקופה החלוצית ההירואית של הרפואה העברית בארץ. הוא היה רופא בעמק יזרעאל, בינאל ובגליל, היה יוצא על גב סוס לספל בחולים בישובים המרוחקים. הוזמן לתל-אביב, כדי להקים את מחלקת היולדות בבית-החולים העירוני, וב-עבודתו יצאו לו מוניטין עולמי, במיוחד לאחר גילוי „תסמונת אשרמן“, שקבעה את הקשר בין עקרות והפלות לבין ביצוע גרידות. לקליניקה שלו ב-תל-אביב באו נשואי תיהם של גדולי ה-מרחב, ורק בשנה שעברה — אחרי

אשרמן

צאתו לפנסיה — כאשר השתתף בקונגרס גינקולוגים בטהראן, התנסה שוב בהערכת המוגי עמיתיו, ובתורים אינסופיים של נשים אשר ביקשו כי ירפא אותן מעקרות. בתו, נינה דינור, יוזמת החוג להבנה יהודית ערבית, נשואה לסופר יחיאל „קצטניק“ דינור.

זאב

רובת אמריקאית, קינג סייז פילטר

פוסט דיר ישראלי

אהבת הנזילדת

ארץ — המואסת בכל הקיים בה
— אינה יכולה להיות ארכיטקטו-
רית טובה.
היא נושאת בחובה את זרע כישלונה.
היא יכולה ליצור רק כיעור.

★ ★ ★

כך אני חושש כל-כך מפני העומד
להתרחש בירושלים.
העולה לירושלים מיריחו רואה לפניו עיר
שהיא כלילת-היופי, עיר מושלמת, הארמון
נית, מרהיבת-עין ומרוממת-לב.
העולה לירושלים מן השפלה רואה לפי-
גיו משמאל — מפלצות של בטון, שיכונים;
ומימין — בניינים חסרי כל הדר ארכיטק-
טוני, כמו בנייני-האומה ומשרדי-הממשלה
ומישכן הכנסת.

עתה באים הנביאים של ירוש-
ליב-של-מלכה, ובהסוואה של תא-
וות-בניין לאומית הם זורעים את
זרע החורבן האסתטי.
לכסות את העיר המזרחית בשיכונים.
מהר-מהר. שיכונים מול כיפת-הסלע. שיכור
נים לפני החומה. שיכונים ואסבסטונים ב-
גיבעת-המיתר. שיכונים בכל סירצה שנות-
רה בין בנייני האבן השונים את העין.

כדי להשיב מחר, בקדחת של
פעדתנות, את אלפי שנותיה של
ירושלים האמיתית — זו שהיתה
גם יהודית וגם מוסלמית, גם ישי-
ראלית וגם ערבית, גם צלבנית
וגם ממלוכית.

כדי להסתיר, במסך של כיעור, את ירוש-
לים-של-מטה, שאינה תואמת את התמונה
של ירושלים-של-מלכה.

ואם אנו, אוהבי ירושלים חקי-
יימת, פנינת-החמד של הארץ והי-
אנושות כולה, לא נקום ונזדעק
להגן על העיר, בהתפרצות של
אהבה שתעצור את הדחפור ומי-
ערבליה-בטון של הקנאות, יקרה
בירושלים אסון שלא יהיה ניתן
לתיקון.

★ ★ ★

אהוב את הארץ על כל תקפור-
תיה — אין זו בגידה בויקתנו לפר-
קים הקשורים לעד בזהותנו הלאומית.
אין זו בגידה לאומית. להיפך,
זהויה הלאומיות האמיתית.

רק מי שבטח מאוד בויקתו לארץ, מי
שבטח מאוד בעתידו הלאומי, יכול להרשות
לעצמו לאהוב את הארץ כולה, על כל שיכ-
בות-עברה, על כל גוני ההווה שלה.

אני חושד בכל נביאי ציונות
הדחפורים.

אני חושד בהם שקדחת-המחיקה שלהם —
מקורה באי-בטחון מחרתי, בהרגשה שאם
לא ימחקו מחר את כל אשר אינו יהודי
ולא יטביעו מחר חומה של שיכון יהודי
על כל גבעה וגיא, עלולה ההיסטוריה של
ארץ-ישראל להתנכר להם ולעבור על פניהם.
שום ספק כזה אינו מכרסם בליבנו.

אנו כותחים בעצמנו, במקומנו
בארץ זו, ביכולתנו להטביע עליה
חותם מקורי משלנו, תוך נכונות
להשתלב בריציפות ההיסטורית.
כי ארצנו — אינה מושג מופשט, ולא
מילה בתלמוד, ולא מונח של תפילה.

ארצנו היא המציאות של הנוף
המולדת — של אתמול, של היום,
של מחר.

הארץ האחת — אף ששמות רבים לה
בפי האומות, ארץ-ישראל, ופלסטינה, ופלש-
תינה, וארץ-הקדוש, וטרה-סאנטה.
מולדתנו.

זהו הרצון המשגר דחפורים למחיקת כפ-
רים ערביים נטושים — אפילו אם הוא
מסווה את עצמו בטעמים ביטחוניים או כל-
כליים או היגיוניים.

זהו הרצון המצמיח שיכונים נוי-
ראים — קוביות לבנות של מדט
וסיר — בכל מקום, כדי להטביע
חותם חדש, אנטי-מקומי, על נוי
פנים כמו הרי-כנען.

פעם נסעתי בחברת זר ברחבי הארץ.
הוא הביט בכפרים הערביים וביישובים הי-
שראליים, ואמר: „הערבים התאימו את
עצמם לנוף. אתם משתלטים על הנוף. הי-
ערבים משתעבדים לארץ, אתם כופים את
עצמכם עליה. הערבים אומרים: אנו שייכים.
אתם אומרים: זה שייך לנו.“

★ ★ ★

כל שבוע, כשאני עולה לירושלים,
אני מוזין את עיני בבניין היפהפה של
מינור לאטרון. זהו בניין חדיש. בניין תועל-
תי. בניין שאפשר למצוא בו פגמים ארכי-
טקטוניים לרוב. בניין שנוספו לו אגפים

ישראל של מטה.

ישנה ארץ הקיימת באידאולוגיה, בער-
לם הרוחני של יהודים רבים.
הארץ של כתבי-הקודש. הארץ שרוצים
בה, שחונים בה בעיני-הרוח, ארץ מופשטת.
וארץ זו — כולה יהודית היא.

לא רק מבחינה פוליטית, אלא גם מב-
חינה גיאוגרפית ומבחינה היסטורית.
מה שאינו יהודי אינו קיים בה.
ואם קיים — הוא קיים שדא כחוק.

ויש ארץ-ישראל האמיתית, זו שישנה.
ארץ שההיסטוריה שלה צומחת שיכבה
על גבי שיכבה, כמו חפירה ארכיאולוגית.
שהיו בה שיכבות לפני שקמה בה התרבות
הישואלית הקדומה, ושנוספו בה שיכבות
אחרות מרד ברכוכבא. שהיא גם יהודית וגם
לא-יהודית.

הארץ שבה יצר הגאון הישראי
לי את יצירתו בת-האלמוות, כשי-
הוא יונק מקודמיו ומוריש לבאים
אחריו.

ארץ שפניה הן ראי להיסטוריה זו, שיש

אני טס מעל לענני האוקיינוס, ואני
חושב על הארץ, על זיקתנו אליה.

„אהבת המולדת“ הן מילים שדופות, מקול-
קלות מרוב שימוש וניצול בידי פוליטיק-
אים ועיתונאים חסרי-רגש. מי מאיתנו מסר
גל עור להגיד, ללא סומק של בושה, כי
הוא „אוהב את המולדת“?

וככל זאת — כולנו מרגישים את
הזיקה הזאת — לעיתים קרובות
או רחוקות — כהסתכלנו על ירי-
שלים מהרי-ההיטים, כהביטנו כי-
גיבעה חשופה, בצערנו בננו.

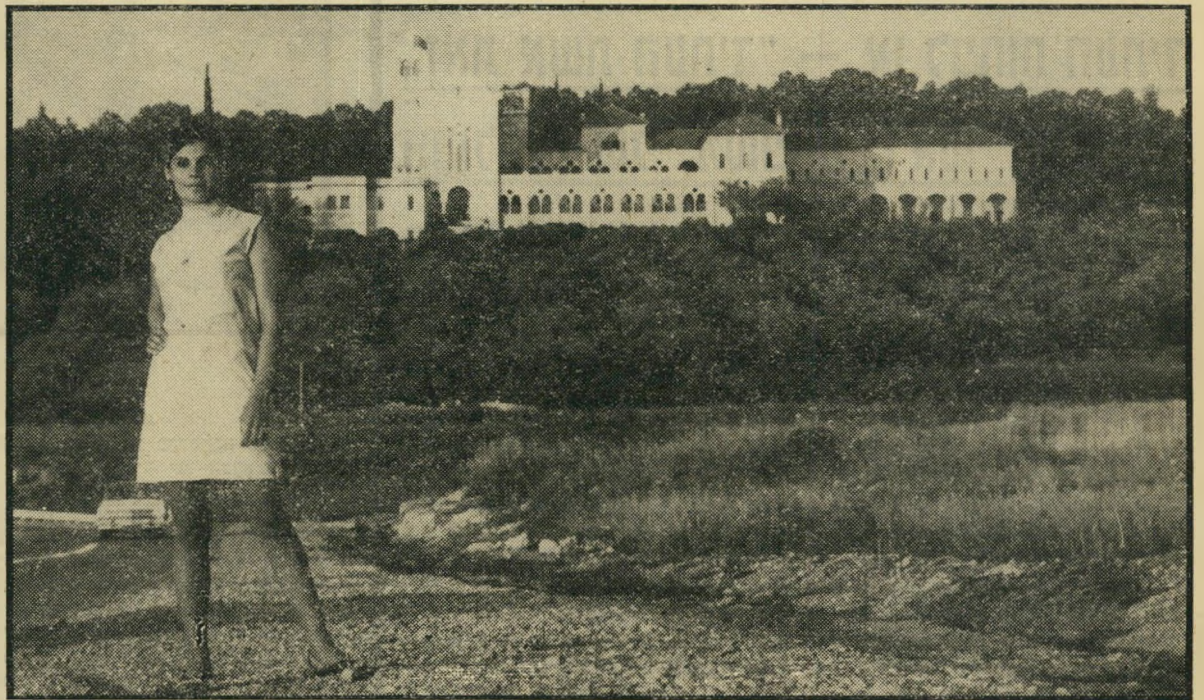
★ ★ ★

מדוע אנחנו אוהבים אותה? מה מקור
הרגש הזה?

ארצנו אינה היפה ביותר בעולם. אילו
היתה וערכת תחרות-יופי לארצות, מסופי-
קני אם היתה זוכה בה, בעיניהם של שופי-
טים אובייקטיביים.

אך אנו אוהבים את הארץ הזאת — מפני
שהיא ארצנו.

„ארצנו“ — לא מפני שאלוהים

מינור לאטרון: חדש — אבל חלק מהנוף

בה שרידי-צלבים וכיפת-הסלע, כפרים ער-
ביים וקבוצים ישראלים, מיבצרי-טיגארט
של הבריטים, וחורבות-אכזיב וחומות עכו,
היופי של ירושלים והכיעור של תל-אביב.

★ ★ ★

אין-ישראל שד מעלה וארץ-ישי-
ראל של מטה — נדמה כי אינן יכיר-
לות לדור בכפיפה אחת. האהבה לזו יכולה
להוליד את השינאה לזו — בידועין או בי-
לא-ידועין.

כי מי שרואה את הארץ המופי-
שטת — זו שאינה קיימת אזא
בראי היהודים — אינו רואה, ואי-
נו רוצה לראות, את הארץ כפי
שהיא.

יש בו הרצון — לרוב בלתי-מודע, אך
לפעמים מודע לגמרי — למחוק מעל פני
הארץ את כל שרידי בעליה שבתקופות הי-
לא-יהודיות.

הבטיח אותה למישהו. ארא פשוט
— מפני שבה מעוגנים זיכרונותי
ילדותנו, מפני שהאקלים שלה
הטביע את חותמו על אורחותי-
חיינו, מפני שהפרקים הנחררים
ביותר של ספרותנו — התנ"ך —
התרחשו בעמקיה ועל גבעותיה.
לכן פועם ליבנו כשאנו רואים מרחוק את
חופה המחקרב, בחזונו מניכר.

★ ★ ★

אין זו שאנו אוהבים אותה — מהי?
לכאורה — שאלה חסר-טעם. הארץ
היא ארץ-ישראל. הגבולות אינם חשובים,
בממלכת הרגש.

וככל זאת — זוהי שאלה ממשית מאוד,
הנוגעת לבריה מוכרעת.
כי יש שתי ארץ-ישראל.
ארץ-ישראל שד מעלה — וארץ-

העם

הספורט ורוח הזמן

ממשלת-מכסיקו לא חשבה שכך ייראו פני הדברים, כאשר קיבלה על עצמה לארח את האולימפיאדה ה-19. שכן אין דבר רחוק יותר מרוח-הספורט, מאשר חיילים חמושים וחובשי-קסדות השומרים על מיגרשיה-מישחקים ומגורי-המשתתפים.

אבל אם תמונה זו אינה מתאימה למושגים האולימפיים, הרי שהיא נאמנה למציאות בעולם כולו. סין העממית ודרום-אפריקה מוחרמות — כל אחת מסיבה אחרת. זהו שושים של ארצות-הברית חשבו תחילה להחרים את המישחקים — ולבסוף החליטו להשתתף, כהפגנה אנטי-גיוענית. ישראל, ששיגרה 12 ספורטאים, הגיעה להישג כלשהו רק מפני שיריבותיה בבית האזורי בכדורגל החרימו אותה מסיבות פוליטיות ועליכן הוכרזו כמנוצחות.

ייתכן שמדינאי-העולם היו צריכים להתכנס, ולעשות מאמץ עליון לשנות את המצב. אולי המדינה, כדי שתתאים יותר לרוח התחרות הספורטיבית, אבל ההיפך הוא שמועד לקרות. ההנהלה העולמית של ה-מישחקים האולימפיים עומדת להתכנס, כדי

היתה צמיחתה של מחתרת שמאלנית. לוחמי השמאל התבססו באזורי-הביצות שליד בצרה, והיתה דרושה מערכה צבאית של ממש כדי למגרם. אחד ממנהיגיהם היה חאלד זקי, לשעבר מזכירו של הפילוסוף הברזילי ברטראנד ראסל, שחזר למולדתו באופן בלתי-חוקי. הוא נלכד, נורה למות. ואם יכלו הגנרלים הקושרים לחשות, בגלל מלחמת-ששת-הימים, הם נדחפו לפעול לה ברצף שבעיית-הנפט התעוררה בצורה חריפה. היה זה אחרי שממשלת עארף כרתה הסכם עם חברות-הנפט הצרפתיות.

לדברי רולו, משוכנעים בבגדאד, כי ג'אסר ערודג' נותן האות לקושרים לבצע את ההפיכה שלהם. מי נתן את האות? סוכנות הביון האמריקאית, וחברת הנפט העיראקית (בבעלות אנגלית-אמריקאית-הולנדית). אך בוצעה ההפיכה — הוקפאו ההסכמים עם צרפת בדבר נפט וקניית 52 מיליון.

ברזאני וישראל. בעיית-הכורדים קשורה עוד יותר לישראל. כתב רולו: "השמועות שלפיהן מקבל המנהיג הכורדי, הגנרל מוללה מוסטאפה ברזאני, סיוע טכני וצבאי מישראל, זוכות לאימון בחוגים מסוימים בעיראק."

כדי לברר מה אמת בשמועות אלה, נסע רולו צפונה, אל מעוזו של ברזאני. הוא

מנהיג כורדיסטאן ברזאני
"סיטתורו — לבדו"

מתאר את נסיעתו זו כהרפתקה ממש, כש-משוריו ויחידת חי"ר של הצבא העיראקי מלחים אותו בשטח ההררי.

"שלושה ימים לפני המלחמה בין ישראל לערבים", סיפר הכורדי האגדי, בפגישה בלב-היערות, "שיגרה בגדאד אלי שלישים. ביקשו ממני להביע סולידאריות עם ה-ערבים. ענית, כי הדרך הטובה ביותר למנוע מלחמה היא, שנאצר יחזיר את כוחו תוך מהגבול ויפתחו את מפרץ-עקבה לשיט ישראלית. הוספתי, אם לא יעשו כך, הרי כל הצבאות הערביים גם יחד ינחלו מפלה."

העיראקים צחקו לו בפנים. גם כאשר ביקשו ממנו שישלח לפחות יחידה כורדית סמלית לבגדאד — סירב. אחרי המלחמה עוררה עמדתו של ברזאני תמיכה רבה עוד יותר בבגדאד: הוא פשוט שתק. לא גינה את התוקפנות הישראלית, לא דרש נסיגה. ישב בהרים שלו ולא התערב. לרולו אמר: "אין לי דיעה בעניין זה. הרי איש לא שמע בעצתי לפני שנוצר מצב זה. כי עיניהם — אני שוודר-דרכים גדול. אז ש-ידאגו בעצמם לצאת מן הסכך."

אבל "שרה-יוסף" של ברזאני, רופא צעיר בשם סלאח יוסף, ביטא את עמדתה הרש-מית של הלישכה המדינית של המופגה הכורדית הדמוקרטית: "אנו נגד כל ה-תוקפנות. איננו תומכים בכיבוש השטחים הערביים בידי ישראל, אבל באותה שעה אנו תומכים בזכותם של כל העמים להתק-יים ולשמור על ריבונותם."

מילים, שחורגו-מ בבגדאד כהכרזה פרו-צינית מוחלטת — וכקדמה לחידוש ה-קרבות בין הצבא העיראקי לבין הכורדים. מה עוד, שאיש אינו יכול לשכוח, שהיה זה נשיא-הנוכחי של עיראק, הגנרל אחמד חסן אל-בכר, אשר פיקד על המיתקפה הרצחנית של 1963, בה הופצצו והועלו ב-אש 3000 כפרים כורדים.

תמונה כימעט נבואית: היד כאילו אומרת

„זאת אשת העתיד" — או לפחות העתיד

הפוליטי של משכחת ראש הממשלה

מודעת בוודאי — להמשך השושלת של בית-אשכול. אבל בהכרח מליאה, כמו שהוא מאמין שהוא ראש-הממשלה הטוב ביותר שיכול להיות למדינה כיום — כך גם מא-מין אשכול שהיה זה רק לטובת-המדינה לו מרים אשתו היתה מנהלת אותה אחריו. כשהיא נעזרת בעצותיו, כמובן.

הבלוק
של
מרים

שתי המטרות המיידיות של מרים אשכול, בדרך להשגת מאחיה, הן פיר-סום ספר והכללת שמה ברשימת-המועמדים של מע"י לבחירות לכנסת השביעית.

הספר אינו חלום חדש. מרים לא נסתה באופנת הספרים שצמחו לאחר המלחמה. היא תכננה את יצירתה מזה זמן רב. מיום הפיכתה לרעיית ראש-הממשלה, ה-חלה ללחוץ אותו מפגישותיו עם מנהיגי-העולם ועד לחיכוכיו עם עסקני מפלגות. וכל אותה עת, אין מרים אשכול שומטת מידה את בלוק-הכתביה. תמיד היא יושבת לצידו של אשכול, או מאחריו — ורושמת. לפעמים היא ממשיכה לרשום משך שעות רצופות. היו שטענו, כי כשהשמע אשכול את אחריו המפורסמת, "הפנס פתוח וה-יד רושמת" התכחן אליה.

אחרים שהעזו להציץ פעם ברשימותיה גילו, כי היא ממלאת דף שלם במשפט: "מרים זליקוביץ, מרים זליקוביץ, מרים זלי-קוביץ...". למעשה רושמת מרים מזה אר-בע שנים את זיכרונות חייה במחיצתו של לוי אשכול.

עוד ברמץ 1967 הודיעה כי בכחנתה לפרסם ספר, המבוסס על רשימות אלו. אבל דחקה אז פרצה המלחמה — שהוסיפה למרים זיכרונות חושמים. היא דחתה את רעיון הספר למשך זמן-מה. לפני זמן קצר נודע, כי פרשנו המדיני של היומון דבר, אלי ניסן, עומד להוציא

ל מרים אשכול לא די במעמדה. לא מספיק לה שהיא משמשת כגברת ראשונה של מדינת-ישראל, אחרי רעיית-הנשיא. אין היא מרוצה מן הכבוד לו זוכה ספרנית-הכנסת-לשעבר, בתוקף היותה רע-ייתו של ראש-ממשלת-ישראל. ואף לא די לה בהשפעתה הכבירה, שאינה עומדת ב-שום יחס למעמדה הרשמי.

לכן החליטה מרים אשכול לחדול מל-שמש אך ורק ככוח מאחרי הקלעים, כחור-תכת גורלת אלמוניות. היא החליטה לצאת לבמה הציבורית.

ומטרתה: ליהפך, קודם כל, חברת-כנסת מן המניין, נציגת-מע"י בכנסת השביעית שבחירותיה ממשמשת ובאות. מרים (41) שוב אינה רוצה להיות רק הצל האפור — והכל-קובע — של ראש-הממשלה הקשיש. לא על כל שאיפותיה הבלתי-מרוסנות מדברת מרים אשכול בגלוי. על חלק מהן היא מרמזת בשיחות פרטיות, אך ורק ב-אוזני ידידיה הטובים ומקורביה. אך אלה יודעים לספר: מרים עושה הכל, כבר עתה, כדי להיבחר ולהכין לעצמה מקום-מנהיגות, וההכל של מרים הוא הרבה. כי האשה השאפתנית כבשה לעצמה, בזכות נשואיה, מקום בצמרת, זוכה לגיבוי מלא מצד בע-לה רם-המעמד.

כי לוי אשכול אינו מתייחס אל מרים רק כאשת-חיקו או כאב הגאה בהתקדמות והשגיו בתו הבכירה. היא האוריס והתור-מים שלו. היא האוראקל שלו. הוא מאמין בה, וביכולת-שיפוטתה האובייקטיבית, אמונה עיוורת. הוא סבור שהיא חכמה ונבונה ובע-לת תחושה פוליטית חדה הרבה יותר מזו של כמה מיועציו ומכמה משרי ממשלתו. בגיל 73 יודע לוי אשכול כי לא לעולם חוסן. הוא יוכל להמשיך לעמוד בראש המ-דינה, אולי, למשך עוד קאדנציה נוספת אחת — אך רק במיקרה הטוב ביותר. לאחר-מכן, הוא יודע, יצטרך לפנות את המקום ליורשיו. אולי יהיה זה יגאל אלון. אולי משה דיין. אולי פינחס ספיר. אלה ה-מועמדים הבאים בחשבון ביחסי הכוחות הנוכחיים, במציאות הפוליטית של המדינה. אבל לו היו שואלים לדעתו הפרטית של לוי אשכול, אם יש לו מועמד לראשות הממשלה אחריו היה עונה: מרים, אשתי. אילו היתה ישראל מלוכה, אין ספק ש-לוי אשכול היה מוריש את הכתר למרים. כאיש חשוך-בית, שבורך רק בבנות, מק-גנת בו שאיפה ביולוגית טיבעית — בלתי-

לשנות את כללי המישחקים ולהתאים אותם יותר למציאות של ימינו.

יחסים מרחביים

ישראל —

מקור ההנאות

הודות לישראל, הוארכה כהונתו של נשיא-עיראק הקודם, עבד-אל-סלאם עארף, ב-13 חודש. לפי התיכנון, היתה "המהפיכה הלבנה" של אנשי הבעת צריכה לשים קץ לשלטונו של עארף במאי 1967. בגלל מלחמת-ששת-הימים — נדחתה המהפיכה.

זהו אחד הגילויים שהביא בשבוע עורך לה חונד לענייני המרחב. בסידרה בת ארבעה מאמרים, חשף אריק רולו את בעיותיה הגדולות של עיראק: הנפט והכור-דים. עד כמה שהדבר יראה מוזר לקורא הישראלי, אין ישראל מהווה בעייה בשביל ממשלת עיראק. להיפך: היא מקור להנאות, כמו זו בה זכה עארף שלא-במתכחן.

ההנאה העיקרית היא כספית. לדברי רולו, הולכים 90 אחוז מהכנסות-הנפט העצומות ישר לתקציב הצבאי העיראקי. "צבא זה" הוא דיוח, "מנופח מעל-למידה בקצינים ה-מקבלים משכורות שמנות, ושהם, לרוב, מושחתים. הוא בולע יותר משליש תקציב המדינה... לפני מלחמת-ששת-הימים עוד יכלו אזרחיה העשוקים של עיראק לנחם את עצמם, שאם צבאם לא ישחרר את פלסטין, הרי לפחות ידע להרוץ פלישה ישראלית. והנה, כאשר באה המלחמה, שידרו ראשי המדינה קספים תעמולתיים כל אימת ש-יחידה צבאית יצאה לחזית — ואיפשרו לי-ישראלים לחטל את היחידה בדרכה ליעד."

ההפיכה והנפט. תוצאה אחרת של אותה מלחמה, שלא היתה ידועה עד כה,

לאור ספר על תקופת הכוננות. ניסן, שהיה דובר משרד הביטחון בתקופת כהונתו של אשכול כשר הביטחון, פוטר בזמנו על ידי משה דיין.

הסיפור המהלך על כך הוא כזה: כאשר התמנה דיין לשר הביטחון, ערב מלחמת ששת הימים, הוא נכנס ללישכת שר הביטחון. על המדרגות פגש את ניסן. "מה אתה עושה כאן בחורציק?" שאל דיין. "אני דובר משרד הביטחון!" השיב ניסן. "סע הביתה, בחורציק," אמר לו דיין, "כאן הולכת להיות מלחמה!"

בתום המלחמה, כאשר התחילו להתפרסם גירסות שונות בקשר למאורעות הפוליטיים שקדמו למלחמה, עסק ניסן בעבודת מחקר על המלחמה.

היתה זו עבודה עניפה, בה העסיק ניסן

חינת פרסונה נון גראטה במפלגת העבודה. והיא זו שהזהירה עתה את אשכול מפני פיגוע ספיר, אותו היא מכנה "גרובער יונג", ברומזה, כי אינה מוכנה לראות בו את יורשו.

בתקופת המתיחות הביטחונית, ששררה עם היכנסו של יצחק רבין לתפקיד הרמטכ"ל, הירבה רבין להצהיר הצהרות, בעיקר בות כל תקרית. מרים אשכול הפסיקה זאת. היא אמרה ללוי: "מה זה רבין מדבר כל הזמן? אתה שר הביטחון או לא?"

לאחר מכן שוב לא פירסמו אלא הצהרות תיו הביטחוניות של אשכול.

נכון שלא פעם היתה התנהגות והתבלטות בניגוד לכללי הטקס. כך למשל, בעת שסיירה מרים עם אשכול באפריקה, ערך לכבודם נשיא ליבריה, טבמן, ערב של

התערבותה הבלתי רצויה של מרים בעניינים פוליטיים שאינם נוגעים לה. מרים אומנם קיבלה את הביקורת, השתתקה והצטננה. נדמה היה כאילו החליטה להיעלם מעל הבמה הפוליטית. אולם מקורביה ידעו שהיא נפגעה מהביקורת עד עומק נשמתה.

היא החליטה או כנראה להוכיח למקטרגים עליה — שלא חסכו ממנה כינויי ביקורת מ"מרים אחיתופל" דרך "זאן דארק של המערך" ו"מרים הקדושה" ועד "דלילה" — מי היא ומה כוחה.

מאז החלה מחשבת את דרכה, בקרירות וביסודיות. היא החליטה להגיע למעמד בו לא יעז עוד איש לטעון נגד התערבותה בעניינים פוליטיים. כך התחילה את דרכה מלמטה, מעסקנות פוליטית אפורה במפלגת העבודה.

בהערכותיה האישיות רואה מרים את עצמה כשייכת לאותו חוג של צעירי מפא"י שלא פרשו בזמנו לרפ"י — החוג של אשר ידלין, אברהם עופר וליובה אליאב. היא סבורה שזה החוג ממנו תצמח מנהיגות העתיד של המפלגה והמדינה. את יגאל אלון היא פוסלת כיוורש לבעלה — מאחר והיא רואה בו בובה של גולדה מאיר. את משה דיין היא מחבבת אישית — אך היא רואה בו סכנה למדינה. את ספיר, כאמור, היא פוסלת מטעמים של אופי אישי.

כיום היא עושה כמיטבי יכולתה לחזק את מעמדה של אשכול בראשות הממשלה, לא רק בתוך המפלגה אלא גם בעיני הציבור. היא נפגשת בקביעות עם עיתונאים ומשגי עיתוני הערב, מוסרת להם הערכות ופרשנות לטובתו של אשכול. אולם יחד עם זה היא מכינה את עצמה לרגע בו תיקרא לשירות האומה — במקום בעלה שיפרוש.

בזמנו, כשהועלתה האפשרות שמרים תיבחר כחברת כנסת, טען אשכול: "כך, אבל לא בקאדנציה שלי". נראה שלאחרונה שינה את דעתו והוא יפעיל את מלוא השפעתו להכללת אשתו ברשימת המועמדים של מפ"י לכנסת הבאה.

אם תיבחר מרים אשכול לכנסת — היא תוכל להופיע כפוליטיקאית וכעסקנית עצמאית. היא תוכל אז לפלס לעצמה דרך למנהיגות; ואולי, כפי שהיא חולמת בחלומותיה הכמוסים ביותר — לראשות הממשלה. אמר אחד מקורביה של מרים: "מה היא פלא? היא חיה ארבע שנים במחיצתו של ראש הממשלה ורואה מה הם התכונות והכישורים הדרושים לכך. אם הוא יכול להיות ראש ממשלה — למה שלא תוכל היא להיות?"

לוי אשכול: אחרי-מרים!

מספר אסיסטנטים מהאוניברסיטה העברית בירושלים. כשהתקרב לסיום מחקרו, בא ניסן אל לוי אשכול וביקש ממנו רשות להשתמש בחומר אותו אסף — לפירסום ספר.

אשכול נתן לו את האופציה על כך, אבל יעץ לו: "גש אל מרים, יש לה חומר ש- יכול לעזור לך". בכך התחנך ראש הממשלה ליומניה של אשתו.

ניסן פנה אל מרים. תחילה נראתה כמי שמסכימה להצעה. אולם לאחר זמן השיבה לפגישתו בסירוב: "אני מתכוונת להשתמש בחומר בעצמי". אמרה. בעיקבות תשובתה זו ביטל אשכול גם את האופציה שנתן לניסן להשתמש במחקרו לפירסום ספר בהוצאה פרטית.

לא היה ספק כי ידה של מרים בכך. היא סילקה בזמנו את מרבית יועציו של אשכול ממשרד ראש הממשלה: את הדובר יוסי שריד, את סיד אפלבוים, את תדי קולק, ארי אבנר, אורי לובראני, ואת אהרון כידן.

עתה לא היתה זו בעייה עבורה להרחיק את ניסן מעל דרכה. כי מרים אשכול עומדת לפרסם בקרוב ספר על המהלכים המדיניים הפנימיים והבינלאומיים בתקופת הכוננות.

יהיה זה ספר שנועד להעלות את קרנו של לוי אשכול כמציבא וכוניא שקול, נבון ואחראי. כל המעוניין יוכל להבין על פיו גם מדוע אשכול הוא כזה: משום ש- הוא חי בהשפעת אשתו, הסופרת מרים אשכול.

ומאחר ורבים היו יועציו של אשכול ש- יודעים עד כמה גירסה זו מוגזמת — סול- קו כל היועצים, בהאחרונה.

ספיר?

גרובער

יונג!

איש אינו יכול להכחיש, כי תוך זמן קצרי-יחסית תפסה לה מרים אשכול — בעזרת עמדתה כרעיית ראש הממשלה — עמדת-כוח עצומה, בה יש לה השפעה אב-סולוטית כימקט על ראש הממשלה.

מיום שהתגברה על ההלם הראשוני ש- בהפיכתה לגברת הראשונה, התחילה מרים לעצב את דמיותו של אשכול ולהציג את האיש ההססן כאדם תקיף ונחוש בדעתו. היא קבעה מי רצוי במחיצתו ומי לא. היא הרחיקה אותו מגולדה מאיר. היא ידעה להזהירו, כי שמעון פרס מסוכן לו יותר ממשלה דיין. היא גם קבעה ששולמית אלוני היא ב-

ריקודי-פולקלור. באמצע המופע כמה מרים, פלטה: "די, נמאס לי!" ויצאה מהאולם, כשאשכול בעיקבותיה. טאבמן נפגע מכך עד עומק נשמתו, הזכיר את התקרית לאשכול לפני שנפרד ממנו בנמלה-תעופה באומרו: "אתה יודע, מר אשכול, אני לא בן-גוריון."

אשכול

והמקרה

האסור

פעם אחרת עוררה תמיהה כאשר נענתה להזמנתו של איל-העסקים מאיר הלוי, בעל חברת-הספנות סומרפין — והוטסה על-השכנו ללונדון, להשקת אונייה חדשה שלו.

גם בביקורה האחרון בארצות-הברית, הו- כיחה כי כללי הטקס עדיין אינם נהירים לה דיים. היא אירחה את נשות השגרירים במאשינגטון לארוחת-ערב. למרות זאת, לא טרחה לבדוק את התפריט לפני הארוחה. כשהתחילו המלצרים להגיש דגים, קראה מרים: "אני לא רוצה דגים! אני לא אוהבת דגים!" לעיני כל נשות-השגרירים דר- שה מרים "במקום" שיגישו לה עין, העשירייה משתי ביצים.

בדירתם בירושלים מחזיקה מרים שני מקררים. באחד מהם היא מחזיקה מיצרנים לצורכי-הבית ובשני מיצרנים למיקרה שיכור או אורחים נכבדים, באופן בלתי-צפוי. ואוי לאיש — כולל לוי עצמו — שיעז לפתוח את המקרר לנכבדים, ללא רשות! פעם עשה אשכול את הטעות המרה — ומרים לא היססה לנזוף בו על כך בפומבי.

אולם חיספוס זה הולך ונעלם. אט-אט מסתגלת מרים וליקובין למעמדה, לומדת את כל-לי-הטקס. מה שהיא לא יודעת בתחום זה לא יפריע לה לעמדה שהיא מתכננת לתפוס בחיים המדיניים של ישראל.

כינוי:

מרים

אחיתופל

תכן וההחלטה גמלה בה בתחילת שנת 1967. אז נשמעו קולות רבים — במישורים שונים, כולל בעיתונות — נגד

הכוח מאחרי הכנסא מרים ולוי אשכול, בביתם — בתמונה המ- אפינת את כוחה והשפעתה של מרים אש- כול הניצבת מאחרי כיסאו. עתה שואפת מרים לפקד בחזית עצמה, ולא מאחרי הקולעים.

במדינה

תחבורה

הטיול

היומי

אגד היא חברה חרוצה מאוד. ברגע בו נפתחה הגדה לביקורי ישראלים, ביקש ה' קואופרטיב לתחבורה רשיון לפתיחת קווים משלו ברחבי השטחים.

התשובה שנתקבלה היתה שלילית. מחוגי המישל הצבאי היתה נטייה להתחשב ב' פניותיהם של נציגי קהילה אוטובוסים ה' ערביים, שצבאו על פתחיהם של המושלים הצבאיים, התלוננו על קיפוח פרנסתם ה' מסורתית.

כך נחסם דישו של השור הענק ששמו אגד — ליד שולחנות לובשיהחאקי. **תחנות סדירות.** אגד לא נואש. ה' קואופרטיב מורגל באובסטרקציות. מנהליו מצאו דרך מקורית לעקוף את הסירוב של שילטונות המישל.

משום כך, יכול כל המעוניין להיווכח שאם כי אין לאגד, עד עצם היום הזה, אף קו סדיר אחד בגדה — יש לו כמה וכמה טיולים קבועים ומאורגנים. קויהטיול יוצאים לדרך במועדים קבועים, מתחנות סדירות. והאוטובוסים הנוסעים לטיולי קבע מעין אלה הם רגילים, לא מן הסוג המיועד לתירים וטיילים.

גם הנגנים בקהייהטיולים אינם שמים לב מי הם נוסעיהם. אלה יורדים ועולים ב' תחנות, כמו בסתם קו סדיר. **טיול-זוטא.** אולם קיימים, כמובן, הבדלים מסוייכים.

הנוסע, למשל, לטיול יומימי מנתניה ל' שבס, קונה כל פעם כרטיס. בעצם — לא כרטיס כי אם תלוש השתתפות ריטול, הנבדל מכרטיס נורמאלי בעיקר — במחירו. אולם העולים בתחנות שבדרך — טיבה, טול-כרם, קלאנסחה — שוב אינם טילים אלא נוסעים רגילים. להם מותר לקנות סתם כרטיס רגיל. כנראה שלגביהם התעייפה החברה, ואינה מקפידה על דקדוקי עניית.

הישראלי או הפלסטיני המצוי יכול לבחור בין כמה וכמה קויהטיול שכאלה. מנתניה לשכם ובחורה, למשל: בקויהטיולים זה יש שלוש הסעות-קבע, ב'06.45 בבוקר; ב'10.00 לפני הצהריים וב'15.00 אחר ה' צהריים.

הוא יכול גם לטייל מתלאביב לים-המלח דרך ירושלים המיוחסת ויריחו — ואיש לא יכעס אם יפרוש באחת התחנות שבדרך. אבל זה לנועוים. האיש העייף או חסרה' סנאי יכול להסתפק בטיול-זוטא: מכפר-סבא לקלקיליה הסמוכה.

כל הטיולים הללו עולים, כמובן, קצת ביוקר. ישראלי הנוסע מנתניה באגד עד ל'קו הירוק', שהפריד בין ירדן לישראל — ממשיך משם לשכם באוטובוס ערבי — יושלם לירה וחצי. אותו נוסע העושה אותה דרך בקויהטיולים המווייף — ישלם שתי לירות עגלגלות.

מנגנון

טיפול

מיוחד

הסיפור התחיל לפני שמונה שנים, ב' מיכתב לראש עיריית פתח-תקוה: "אנו, בעלי הקוטג'ים שבקרית מלון, מפנים את תשומת ליבך לדרך החולית וה' כוונתה, המובילה מהכניסה הראשית של הקריה ועד לבית-הספר שבמקום, שבו נמצאים בתינו... דרך זו היא הגורעה ביותר בכל הסביבה."

לכן, ביקשו התושבים כי העירייה תסלול כביש, תקבע שם לרחוב ותחקין מספרים לבתים — הכל על חשבון המבקשים. הם סיימו את המכתב בהבעת התקווה, "שי בקשתנו תזכה לטיפול מיוחד ומהיר". הטיפול היה אומנם מיוחד — אם כי כוודאי לא מהיר.

פס ירוק. יוזם הפנייה, משה זיתונה, הוא פקיד ותיק של משרד הפנים בפתח-תקוה, שנחון במידת עקשנות ואורח-רוח שלא נפלה ממידת הסחבת של ראשי-העיר ועורריו. לולא כן היה מתיאש בזמן, ו' ההתכתבות היתה נפסקת אחרי שנתיים שלוש לכל היותר.

ההתחלה נראתה מבטיחה. לתושבים, ש' רובם גרו בשכונת-הנגנים מזה שנים, נודע אומנם כי לפי התוכנית אין לסלול כביש

Of course...

...כמובן אני מעשנת

מארלבורו

פילטר וארומה

בחפיסה או בקופסה מכסובבת

ל מ ד

הנהלת חשבונות

במכון

לביא

בעזרת ספרי

לביא

✱ קורס בוקר מזורז ג'

✱ קורס ערב יסודי ג'

✱ קורס למתקדמים ד'

✱ קורס למדופלמים

הפתיחה 23/10

תלאביב, רחוב סמולנסקין 7, מפנת ב'יהודה 90, רמת-גן, שדרת הילד 21, עליד קולנוע "אורדע".

...מבחר גדול של תנורים וכיריים מודרניים...
...תנאים מיוחדים לזוגות נישאים ולכוחות הבטחון...
...אספקה מהירה ושירות יעיל

פזגז

יכולים לסמוך

על

PAZGAS

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע עלי-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

עבדאללה של"פר דוהר שוב * היהודי שהתאסלם ריאין את מפקד ה"כחח"

הסמכה ככתב זר בירושלים העברית.
למה נדחמו בכראמה?

לפני כחודש עבר עבדאללה של"פר, לצמיתות, לגור ולחיות בירדן. בהקדמה לראיון המועתק, מכנה של"פר את מפקד הפתח, "ציה גאדארה המוסלמי". קביעות נוספות: ● פעולת-כראמה, ממאוס 1968, היתה "נקודת-מיפנה" ... "נצחון ערבי מוחץ" על הכוחות הישראליים.

● ישראל הודתה שאיבדה 26 איש ו-76 פצועים, אבל אליפתח מעריך שאבידותיהם של הישראלים מונות, בסך הכל, יותר מ-אלף איש.

● הערכה זו מבוססת על הערכות-מצב של אליפתח בשובו-הקרב, הערכותיהם של אנשי הלגיון הערבי הירדני, וסוכנים ערביים שהיו נוכחים בבית-החולים הדסה בירושלים היהודית, ביום הקרב — ונשארו בבית-החולים כדי לספור את הגוויות ש-הוטסו למקום בהליקופטרים ... הם ספרו יותר מאלף נפגעים.

ראם רואיין מסקד הפתח, יאסר ער-סאח, בלב-ליבה של ירושלים המיוזרחית, תחת שילטון-ישראל?

זה, לפחות, מה שניתן להבין ממאמר תמוה, שהופיע בגליון יולי 1968 של כתב-העת אברג'ון האמריקאי — בחתימתו של כתב-הירחון עבדאללה ("מארק") של"פר, יהודי אמריקאי שהתאסלם, נשא כוונות לאשה, והתיישב בירושלים המיוזרחית, שם עברו עליו הכיבוש ומלחמת-ששת-הימים. לדברי של"פר, באותו מאמר, הוא ריאין את יאסר ערפאת ושמע מפיו שורה שלמה של הצהרות מפוצצות.

וזאת — למרות שעבר הפעם הגליון ישב של"פר בישראל ובירושלים, ומספק הפתח רואי שלא ביקר, באותם ימים, אצל הכתב המומר.

★ ★ ★

העתיק מחברותו

בדיקה קצת יותר יסודית של ה-מאמר התמוה והסנסציוני, שהיכה גלי-תעמולה ערבים ברחבי ארצות-הברית, מר-כיון שעצם הריאיון עם "אבו עאמר" אינו, כפי הנראה, אלא בדותה עיתונאית או ב-מילים פחות אלגאנטיות — סיברוק. הראיון-כביכול מורכב משורה שלמה של הצהרות ודיווחים, שנמסרו כביכול לשלייפר עצמו על-ידי המפקד-הטרוריסט. אלא שעיון מדוקדק יותר באותן הצהרות

חדגל פתח בהדסה

מוכית, כי הן זהות לחלוטין — בלשונן, בניסוחן ובסדר-אמירתן — עם הצהרות ש-נמסרו לפניכן על-ידי אבו-עאמר לעיתון נאית דיוט עלייה.

זווט, שפירסמה לאחרונה ספר על מא-בקם של הפלסטינים בישראל, היא ככתבת-תלויה ממוצא יהודי-אליזרי. היא נמנית עם חוגי השמאל החדש הצרפתי, כותבת בעיקר בשני שבועונים: פראנס אוברבאטר, בעריכתו של העיתונאי היהודי ז'ן דניאל, המשמש כביטאונס של החוגים המקורבים למייר מנדס-פראנס; וז'ן אפריק, שבועון תוניסאי-צרפתי המופיע בפאריס, המשרת את יבשת אפריקה ואת ארצות-ערב — ואשר פירסם את סידרת ראיונותיה עם אנשי-הצמרת של הפתח.

ואומנם, בדיוק כמו העיתונאית עלייה, משמש עבדאללה של"פר כתב של ז'ן אפ-ריק, נוסף על עבודתו הפחות-סדירה בש-ביל אברג'ון רביי. אחד מכתב-העת הנוצי-זים ביותר של אמריקה.

יתירה מזאת: ז'ן אפריק הוא העיתון שבגללו קיבל עבדאללה של"פר, בזמנו,

פלסמין - שיחרור וחופש!

שרים הפידאיון של אליפתח, שעה שהם מתאמנים בנשק. עצם הנהגתו של יאסר ערפאת, המתניב בראש אנשי, הופכת את הסיסמה למציאות!

סיקו. "אפשר גם להשוות את מאבק הלוחמים הערביים מעבר לגבול לסיפורים מודרניים יותר — כמו אלה של לוחמי הוויאט-קונג ב-ויאט-נאם", אומר של"פר, שדעתו על הלוחמים הערביים ידועה.

עתיד להתח מאגר-עיתונות לבריגאדה ביני-לאומית למלחמה בישראל. אומר אבו-עאמר, במאמרו של של"פר: "אנו חשים במיוחד את התמיכה ההמונית במאבקנו, מצד העולם המוסלמי הבלתי-ערבי. עולם זה זועם על איבודן ירושלים ועל נסיגותיהם הבלתי-נמנעים של הישרא-לים להשמיד את מהותה האיסלאמית של העיר הקדושה.

תמיכתם של הלא-ערבים חשובה לא רק מבחינה מוסרית וכלכלית ומיוראלית — אלא גם כדי לספק, בבוא העת, מוגי-האדון — בריגאדות בינלאומיות של מתנדבים מוסלמים, שיצטרפו למאבק בשלב מאוחר יותר.

בינתיים נושא בעול זה המוגי-האדון שון, עבדאללה ("מארק") של"פר.

אבו-עאמר אמר לשלייפר, ל-דבריו, שמאבקם של הפידאיון בישראל מזכיר את מאבקו של הגנרל-השוודי סאפאטה במכ-

● עצם העובדה שאירגון-הטרור נמצא מלוקט בשיטות-המתחרת המקובלות, ונש-אר בכראמה כדי "להתנגש עם כוח עדיף ומכריע במקום לברוח להרים" — בא משום שהערבים רצו לכפר על עשרים שנות תביר סה ערביות, שהביאו לספקנות-עצמית בק-רב הטלסטינאים. הפלסטינאים היו צריכים להיווכח שערבי יכול למיתקפה ישראלית. מצד אחר, מעלה של"פר שורה שלמה של טענות והאשמות חמורות מאד נגד ישראל. הוא שם אותן, ברובן, בפיו של אבו-עאמר וייתכן אף שנלקטו מדבריו של מפקד פתח שפורסמו במקומות אחרים. כך, למשל, מאשים של"פר דרך מפקד-הפתח את ישראל ברצח שני מפקדי-חבלנים, הקאסיטן עומאר אברילילה והקאפיטן מוח-מד סמארה, אשר ישראל טענה, לדבריו, שהתאבדו בתא-הסוהר שלהם — שעה

שלמעשה סתם נרצחו. כן מנסה של"פר להכחיש את ההודאות, שמוסרים החבלנים הנתפסים: "ישראל מאשימה צעירים פלסטינאיים רבים, שהם שייכים לאי-גון שלנו", אומר אבו-עאמר, לדברי של"פר. "הם התרגלו לעצור ולהתעלל בסתם אנשים, על-סמך הני-חה זו. בעיקבות מעצרים אלה הם מביאים הודאות מזורות ביותר, המשמשות את מס-עות-התעמולה העיתונאיים של ישראל. זהו אחד מאמצעי-הלוחמה הפסיכולוגיים הבסי-סיים שלהם, במאבקם באל-פתח."

★ ★ ★

הבריגאדה המוסלמית

טענה אחרת, בפיו של אבו-עאמר, היא, שהעולם המוסלמי — הלא-ערבי —

העיר, אבל יעילותו וערך-הבטחותיו לא השתנו. זיתונה קיבל מיכתב ממחלקת הנטיעות של העירייה, בו נאמר לו כי "אנו בודקים אפשרות בצוץ מעשי של פס הירק ברחוב-כס, ומקוים שחוך מספר שבועות נענה לך תשובה בנורו". מובן, ששום תשובה כזו לא הגיעה. הקיץ עם האבק שלו חלק, והחורף שוב התקרר. זיתונה — קצת יותר עייף, יותר מאוכזב אבל לא פחות עקשן — התיישב השבוע לכתוב מיכתב נוסף לראש-העיר.

כעבור שנה בדיוק — תמיד התעורר זיתונה לפעילות מחודשת לקראת עונת-הגשמים — נשלח עוד מיכתב לפיינברג. "במשך תקופה זו פותחו ערים רבות, ובנו מספר רב של מגרדי-שחקים, ואלפים רבים של קילומטרים של כבישים נסללו, ואילו פס הירק שלנו, שאורכו אינו מגיע ל-100 מטרים, טרם צמח". למיכתב הזה אפילו לא הגיעה תשובה. כך חלפה שנה נוספת, והתקרבה עונת-הגשמים 1967. זיתונה הריץ מיכתב נוסף. פיינברג הספיק בינתיים לספס למעמד ראש-

1964 הודיע לזיתונה, כי "האדריכל ליפא יהלום נתבקש להכין תוכנית לפס הירק, ואנו מקוים שלקראת העונה הבאה יוכלו להתחיל בסידורו". העונה חלפה — ושוב כחב זיתונה מיכתב, הביע את התקווה שבהיות זו שנת בחירות (1965), תקויים ההבטחה. הפעם בישר לו פיינברג, כי "העברתי את בקשהך למר ד. טבצ'ניק, סגן ראש-העירייה המטפל בנורו. כפי שידוע לי נעשו כל ההכנות לסור פס הירק במקום זה, ומכנינים את זה למיכרו."

לאורך בתיהם. לעומת זאת מסומן פס ירק ברוחב ששה-שבעה מטרים, ונטיעתו תעלה להם 30-25 ל"י למטר. להבהרת הפרטים האלה היו דרושים 15 חודשי-התכתבות, והתושבים האמינו, לתומם, כי אחרי סחבת כזו — תבוא ה-גאולה במהרה. גם לא בשנת בחירות. עברו שלוש שנים תמימות, וכלום לא קרה. הגשם המשיך לסחוף חול, הצינורות החשופים המשיכו להתפוצץ, והטימול עבר מידי ראש-העיר לידי סגנו, ישראל פיינברג, בנובמבר

האם לישראל

„כושר גרעיני“?

הסבר מקורי להצהרותיה המחודשות של ישראל על הירע שלה בייצור נשק גרעיני העלו, השבוע, משקיפים זרים בירושלים. לדעת משקיפים אלה הצהיר לוי אשכול על אפשרות זו ועימו — אבא אבן, בעת הרצאה באוניברסיטה אמריקאית — כדי לתמרן בעת חתימת האמנה על אי-הפצת נשק גרעיני.

האמנה מבדילה בין מדינות בעלות כושר גרעיני לבין מדינות שאין להן כושר כזה, מפלה את הראשונות לטובה. ישראל תתבע, לדעת המשקיפים, מעמד של מדינה בעלת כושר גרעיני — למרות שאין בכוונתה לייצר נשק גרעיני.

רוב מוחץ

למעורר עם מפ"ם

צפה לכך כי מרכזי מפ"ם יחליטו על הקמת מערך עם מפ"ם ברוב גדול מזה אותו הצליחו זקני-מפ"ם לגייס בשאלת רחייט הוועידה הנבחרת.

לפי הערכתם של פניחס ספיר ואנשיו, צפוי רוב של למעלה ממאה קולות למצודי המערך עם מפ"ם.

פרס עלול לעורר

מעמדו של שמעון פרס, תת-מזכיר מע"י, עורער עוד יותר.

לוחיטי מפיאי התברר כי פרס עוסק ממש, תחת חוטמם, בבירור האפשרות להחיות את הרש"ס (רשימת בלתי-מפלגתיים) ליצירת חזית של אנשי-רפ"י, בעליהן ויסודות המקורבים לגח"ל — שתתייצב נגד מע"י בבחירות.

בישיבת הנהלת-המפלגה, הגיבה גולדה מאיר על אחת מהערותיו במילים: „מדוע אתה מטריד אותנו כל הזמן, אנחנו לא ילדים!“ פרס הנעלב, קם ממקומו ופנה לכיוון הרלת. לוי אשכול ליווה את הליכתו בצעקה: „אתה יכול ללכת!“ ה"פ סורקים מיהר לפשר ולהחזירו לשולחן.

נראה כי רבים מאנשי רפ"י לשעבר, סבורים כי פרס מויק לעניינם יותר משהוא מועיל — והם עלולים לדרוש את התפטרותו.

גח"ל תישאר

בממשלת-הליכוד

אין לצפות, בשלב זה, לפרישת-גח"ל מן הממשלה-הליכודי-הלאומי — למרות הצהרותיו של מנחם בגין, במועצת תנועת-החיי רות, בהן העמיד בספק את המשך-השתתפות הגוש בממשלה.

עסקי-חרות, שנבחרו מהצהרותיו של בגין, פתחו במערכת-הכחשות, השבוע, הדליפו לעיתונות שאין לקחת את האיום ברצינות.

לדבריהם: מטרתו של בגין היתה להפיל על לחץ על חבריה-הממשלה, לכל יוותרו יתר-עליה-מדידה לגונאר יארינג. יחד עם זאת התכוון בגין להכין את הרקע לפרישת-גח"ל אפשרית — זמן קצר לפני הבחירות.

רות — כדי לתת לגוש ידיים חופשיות במסע-התעמולה שלו לכנסת השביעית.

פראגר

למשטרת תל-אביב

שמועות עקשניות סובבות בחוגי המשטרה וחוגים רשמיים אחרים, בדבר חילופי-גברא בצמרת הפיקוד של משטרת מחוז תל-אביב.

על-פי שמועות אלו עומד מפקד המחוז הנוכחי, ניצב יעקב קנר, לפרוש בקרוב לגימלאות. במקומו יקבל את הפיקוד על המחוז — המאוכסם והפרובלמטי ביותר בארץ — ניצב יהודה פראגר, כיום ראש האגף לשיטור והדרכה במטה הארצי.

אגף זה נקרא בזמנו אגף האירגון, וגם עמוס בן-גוריון עמד בראשו בטרם קיבל את הפיקוד על מחוז תל-אביב.

מנוע הפועל

על מי-מלח

מנוע הפועל על מי-מלח שוכלל במכון וייצמן על-ידי צוות-מרענים, בראשותו של הפרופסור אהרון קציר.

המנוע — הבנוי מיחידה העשויה מתורמ פלאסטי מיוחד אשר מתחזק במי-מלח ומתרחב במים מתוקים — זכה בכינוי השריר המלאכותי, מחכה את פעולת השריר, ואינו זקוק לפעולת השריר הפנימית.

ההמצאה — אשר שוכללה לאחרונה בעזרתו של מדען אמריקאי-אורח השוהה במכון וייצמן — תגרום כנראה למהפיכה בתחום ההנעה.

תוכנית-המיליונרים

תידון בארץ

המיליונר הבריטי-יהודי צ'ארלס קלור יגיע בקרוב לישראל, כדי לסכם את פרטי „תוכנית-המיליונרים“ עליה סוכם בינו, והמיליונר אייזיק וולפסון, מצד אחד, לבין פניחס ספיר — בזמן שהותו של זה בלונדון.

מטרת-התוכנית: להשיק בישראל בעזרת מניות, ולא בכסף, לאחרונה, נערמו קשיים בדרכם של שני המיליונרים, עת ביקשו להשקיע בישראל בדרך זו.

אך השניים מבי טיחים לא להיר-תע, להמשיך בי תמיכתם המסועפת בכלכלת-המדינה דינה.

טלפונים

גם

למכוניות

בקרב תובל לי-טלפון ישר מן הרכבנית שלך.

כעשר מכוניות מיוחדות, שמטרתן לקשר באמצעות קשר רדיו-טלפוני בין המכוניות הרגילות למכשירי-טלפון המותקנים במכוניות נמצאות בשלבר תיכון, ברחביה-מדינה. מידת הדחיפות של הקמת-המרכז יות תלויה במידת-הביקוש אחר „קווים נודדים“ — במכוניות זכו.

יתכן גם שהשירות החדש יוגש רק לשירותים או רחיים חיוניים, כגון רופאים באיזורים ספר, מדריכי טיולים בנגב ועוד.

„דן“ שוב

תובע העלאת-מחירים

כמו בכל שנה, יתבע גם השנה דן העלאת מחירי-הכרטיסים בקהילי-האוטובוסים העירוניים — לכיסוי גירעון נותיו הקיימים או המדומים, בתוספת ההטבות הניתנות לחברי-הקואופרטיבים.

„דן“ יעמיד את הממשלה בפני הבחירה: סובסידיות או העלאת מחירים בשיעור 15-20 אחוז ממחירי-הכרטיסים.

דייגים יתבעו

פיצויים מחברת-החשמל

התקלה שאירעה למיכלית דלק אשר סרקה דלק לתחנת-הכוח רדינג בצפון תל-אביב, וגרמה לזיהום חוף ים תל-אביב בשכבות עבות של זפת, עלולה לעלות לחברת-החשמל בסכומים גדולים מאוד.

לדייגים רבים באזור תל-אביב נגרמו נזקים חמורים — אחרי שפירות-המנוע שלי הם הוצפו בזפת והוצאו מכלל שימוש.

דייגים אחרים עומדים להגיש תביעות נגד חברת-החשמל, על השחתת-רכושם וחסול מקור-פרנסתם למי שך חודשים רבים.

כתבי-תיירות

נסעו ב„צים“

למרות הצהרותיה של חברת „צי“ם, שי הודיעה כי נסיעות-התעמולה לעיתונאים יצומצמו, „עד למינימום“, יצאו השבוע בעי שרה כתבי-תיירות, כתבי-תחבורה ועיתוני נאים מיוחסים למסע-תענוגות ברחבי הים-התיכון, על חשבון „צי“ם.

מטרת-המסע: פיקור תוכנית-החורף החדשה של החברה.

מסתבר שהמינימום האפשרי גבוה מאוד: לעשרת העיתונאים הנוסעים עלי-חשבון ה בארון הצטרפו — גם כן עלי-חשבון „צי“ם — נשותיהם ואף החברות של כמה מהם.

גם הלא נאמן פאנאוס,
פאנאוס נאמן יותר —
טוב יותר!

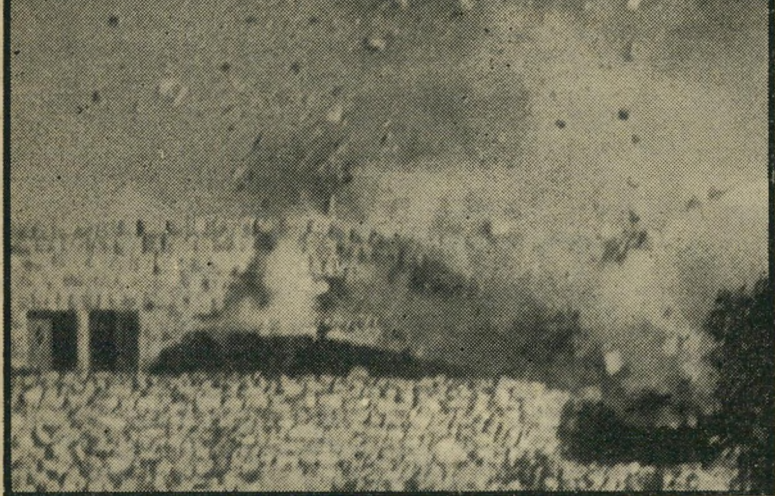
בס"א

חברון - העיר השקטה ביותר מאז הכיבוש - נכנסה למעגל השירור ופעולות העונשין

בשך זמן ממושך, נדמה היה שֶׁ־חברון מהדהד אי של שקט ושיתוף פעולה ישראלי-ערבי, בים הגועש של השטח המוחזקים, התוססים בין השפעתם של אירגוני-הטרור לבין פעילותו של הממשל הצבאי, חקיקת-המישמה.

היה גם מי שהישלה עצמו, כי אפשר להפסיק את דעתם של נכבדים ומנהיגי-גדה, מסוגם של השייך אל-ג'עבארי, להנהיג ב־חברון חיים בצאתא בין אורחים ערביים לאומנים לבין מתנחלים יהודיים פאנאטיים. אבל המשלים עצמם — ובראשם משה דיין עצמו — התעוררו, לפני שבוע, כאשר רימון שהושלך עלידי עז אל-דין סלהאם, בן ה־17, על היהודים במדרגות המובילות לתוך מיסגד איבראהים שבחברון, בו שוכנת מערת-המכפלה, שם קץ לירח-הדבש ובישר מלחמת-קיצונים חדשה ועקובה בדם וב־אלימות בקיר השקטה של הגדה המערבית.

להתפוצצות גרמו, בעקיפין, המתנחלים השוביניסטיים-דתיים, אנשי ארץ־ישראל השלימה, שכפו על הממשל הצבאי — ועל שר-הביטחון משה דיין — את נוכח חותם, לאחר שהתגנבו לעיר במירמה, ב־איצטלה של מבקרים-לרגע.

חשא ועונשו מימין: כך נראו המדרגות המובילות לאשנב מערת-המכפלה לאחר ההתנקשות: על הארזים, כיפה סרוגה, כיפה שחורה, וכמיידיס מרובים. למעלה: ביתו של הצעיר בן ה־17, שנשלח להטיל את הרימון, פוצץ בפעולת-עונשין נמרצת. יחד עם בית זה פוצץ, בטעות, ביתו של בן־דודו של המתנקש.

ברית ההקיצונים

ודחקא אלה שדגלו בשיתוף-פעולה במצב רוח הגובל עם פאניקה. "הדחפור שהרס את השער המזרחי הוא כמו הטראקטור שהרס את שכונת-המוג'ר בים ליד הכותל", אמר השייך מוחמד אל־ג'עאברי, השבוע. "ידענו שבבואם של ה־מתיישבים באו אלינו צרות".

לדעת אל־ג'עאברי מברשת הריסת־השער, ממש כהריסת שכונת-הכותל, את הפקעת השטח שלידו, שם הפקיעו את השטח

את הבית בו עז אל־דין ככלל לא גר. בינתיים הומה חברון ככחורת. השל־וה נעלמה ממנה. שמועות על הקמתה של קריית־מתנחלים בת 100 דירות, חברון־עילית, שתסמל את עובדת הכיבוש הישראלי, נגדי — מרחפות באחיר ומצוטטות מהעיתונות הישראלית.

גם שמועות ועדויות אחרות מרחפות: למשל, סיפורו של בית־המלאכה לחומרי־נפץ לצורכי־מחצבות, השכור ברמי־מפתח עלידי חשוד בשם עזמי מוסא — אשר

הלכה הדתית המוסלמית, להיכנס למקום קדוש לדת זו — ועוד בשעות־התפילה. וכל עוד לא נפתרה בעיה זו לשביעות רצונם של הקיצונים שבשני הצדדים — יש לחשוש שמעגלי־הדמים של טרור, טרור נגדי, פעולות־עונשין ותגובות על פעולות־עונשין יימשך, ללא הפוגה.

כי גם בלי הפרובוקאציות של המתנחלים, שהפגינו בחגים היהודיים את זילזולם למאמינים המוסלמים, היה בא, ב־הכרח, יום־ההתפוצצות. עצם מהותו של כיבוש צבאי היא — שהוא גורר דיכוי; ודיכוי גורר טרור; וטרור גורר פעולות־עונשין, כגון פיצוצים. אלא שגם כאן אירעו דברים בלתי־צפויים שאם לא היו טראגיים כל־כך היו ממש קומדיה של טעויות.

כמו פיצוצם של שישה בתים — שחלקם לא היו שייכים כלל לאנשים המעורבים במעשי־הטרור, סיפר עדי־איה מחברון: "באו החבלנים. שמו חומר־נפץ ליד ביתו של עז אל־דין סלהאם. אמרנו להם: 'יא רבוחי, רגע!' אמרו: 'תגידו אחר־כך' ופרצו. אז שאלו — מה יש? אמרנו להם: 'זה, לא אותו סלהאם, זה ביתו של בן־דודו שפיצצתם.' אה, ואיפה הבית? שם! הלכו גם לבית השני ופיצצו אותו".

סיפור עוד יותר טראגי היה בפיו של אבי העצור, רושני סלהאם (70) העיזר בשתי עיניו והמתפרנס מהובלת פחיימים על חמורו, לבתי־הקפה שבסביבה. "בני אידים עזב את חברון לפני כשמונה חודשים", סיפר. "הוא עשה זאת ברש" יון הממשל. נסע לעמאן והתחיל לעבוד שם כסנדלר, אצל רג'אב חדאייב, בכירת־ירדן. "שילטונות־הממשל התחילו לחפש את ריו. אני לא יודע מדוע. לא בא — עצרו את בני השני, מוחמד עז אל־דין, שעבד קודם כנוטר במחלקה לעבודות ציבוריות. אחרי תשעה ימים שיתרו אותו וביקשו ממני שאביא את בני השני מעמאן. "אמרתי להם: לא יכול. התחתנתי עם אשה אחרת, גר איתה בידרה בת שני החדרים — ולכן שני הבנים שלי בכלל כבר לא באים אלי. אין לי עליהם שום השפעה. אבל הם התעקשו. "לפני יומיים, יומיים לפני שהטילו את הרימון, עצרו אותו שוב, את עז אל־דין. באו ואיימו שיפוצצו לי את הבית. "אחר־כך נודע לי על הרימון. בינתיים באו ופיצצו את הבית שלי. בלי חוכמות.

נוכחותם, התנהגותם היהירה והשחצנית, וביום הכיפורים — נוכחותם הכפויה ב־מיסגד, ליד המערה, בשעות־התפילה המוסלמיות כשנעלים מסומרות לגליהם, היא שקרעה את הניצרה מעל לרימון וכיתנה את ידם של הלאומנים של הצד שכנגד, ה־ערבים הלא־פחות קנאים הרואים בעצם נוכחותם של יהודים בחברון עלבון ופגיעה. וכך תחב משהו בידי של הצעיר בן ה־17 את הרימון שפצע שערות אנשים.

תגובת המימשל הצבאי היתה מהירה — ימערורת דאגה. כי מפקדת יהודה והשומרון, בהוראתו הישירה של דיין, לא הסתפקה בכיצוע עשרות מעצרים. היא גם לא הסתפקה בפיצוץ הפגנתי נוסף של בתי־עצורים — ביניהם כאלה שלא היו קשורים כלל בתקרית. המימשל החריף את היחסים כלפי כל תושבי־חברון. הוא הציב שומרים על גגות של בתים הסמוכים למיסגד — שפוגו ב־כוח מתושביהם ומבעליהם החוקיים, לשם כך: הוא הקים את ממשל המערה, שבהכרח ייהפך לכת צבאית־דתית למחצה, לסמל של שליטה־בכוח יהודית על העיר חברון.

והוא הרס — שוב בפקודתו הישירה של דיין — את השער המזרחי המוביל למיסגד־איבראהים, שער היסטורי שנבנה בימי הסולטאן מנצור בן־לאון, יחד עם המדרגות שנבנו לידו עלידי הסולטאן סולי־מאן בן־עבד־אל־מלק. מדוע הורה דיין על הריסת השערים? פשוט מאוד: "כדי שתהיה כניסה מיוחדת ליהודים", כפי שהתבטא אחד המתנחלים.

שעור דאג? זו היתה השאלה המרכזית בפרשת־ההריסות החדשה. כי למערת־המכפלה עצמה אין כניסה ל־אף אחד. המערה דמוסת־אחיר וחסר כניסה חמצן. כל הנכנס למערה בה מצויים, כב־יכול, קיברות־האבות, ללא מסיכת־גז — נחנק.

אפשר לגשת רק לרחבה שבתוך מיסגד מוסלמי. שם, בקיר, קיים אשנב גדול דרכו ניתן להציץ לעבר חשכת־המערה. עד כה, נהגו לזרום מתפללים יהודים ומאמינים מוסלמים, א־לתוך המיסגד, דרך המדרגות עליהן הושלך הרימון העקוב־בדם. עתה הרסו אנשי־דיין אתר היסטורי כדי לאפשר ליהודים להיכנס, דרך כניסה נפרדת — לא אותו מיסגד מוסלמי ממש. כך נשארת שאלת־השאלות פתוחה: האם מותר ליהודים, הנועלים נעלים בניגוד ל־

זה השער ליהודים "הטראקטור הזה הוא הטראקטור של הממשל הצבאי הרס טראקטור השער המזרחי ההיסטורי של מיסגד־המערה. הכותל ו" חוששים רבים מבין נכבדי־חברון.

שמסביב לכותל. כאן בטח רוצים להפקיע את מערת־המכפלה והשטח שמסביבה. המפוקחים שבנכבדי־העיר יודעים ששמו עות אלו, בתוספת העובדות המרות של מעשי־העונשין, יביאו לידי פעילות־חבלנית. על־כן גם החליטו, עת התכנסו הנכבדים בראשותו של אל־ג'עאברי, השבוע, לשגר מישלחת־חברונים לעמאן. "נתבע מאירגוני החבלנים לא לפעול בחברון ובגדה", אמר רש השבוע. "כדי למנוע אי־הבנות עם ה־ישראלים!" אך ספק רב אם הקיצונים שמשני הצדדים יסו אוזן לפניות מעין אלה.

סיור מודרך לאורך חוף תל-אביב מזוית שמעולם לא ראית

העלמה קלרים גיליס פרמה את כפתור חויית-הביקיני המינימאלי שלה. חלקו העליון של בגדיהם המוכסף נשאר עדיין תולה. העלמה קלרים נשמה נשימה עמוקה וסיסת-הבד נשרה מעל חלק גופה הקיזמי. עתה היה עורה הצהור-חלבי מופקר לקרני שמש-הסתיו, המחממות אך לא צורי בות. שנשלחו אל חוף-הים.

השתרעה העלמה קלרים על סיפון החסקה, כשרק חלקו התחתון של הביקיני לגופה, ורעמת-השיער האדמוני שלה התחורה ב' כדור-השמש האדום שעמד לשקוע אל הים. וכך, כשגליפו שלווים מגענעים את סירתה השטוחה, כאילו היתה עריסת-תינוק, יכלה העלמה קלרים להאנק בסיפוק: "איזה עולם! איזה חיים!"

★ ★ ★

חוף

שדיו

ביותר

כדי לזכות בחויית נודיסטית שליוה ובלתי-מופרעת זו, לא היתה קלרים צריכה להרחיק עד לחוף נודיסטי אכסקלרי סיכוי באיים הקאריביים, או להצטרף לאוצ' דון חברתי סגור, אישם ליד סאן-טרופה. היא יכלה לעשות זאת בנחת. בחוף-ימיה של תל-אביב — מול מיגדלי בחייהמלון עמוסי התיירים, מול הטיילת ההומה, מול הפיתוחים החדשים המצטופפים בבריכת-השחייה החופית של רחוב גורדון, מול עשרות דייגים המשליכים חכותיהם מעל רציפי-האבן ה' מודקפים מהחוף, אליהם הים. שעה ארוכה שטה לה קלרים העירומה

חוף גורדון קטע החוף הפופולארי ביותר של תל-אביב, בו משתזפים בדרך כלל אנשי הבורמה והחברה של תל-אביב. בתמונה נראות המדרגות המוליכות מרחוב הירקון אל החוף ושרידי המיבנים של שכונת מחלול לשעבר.

פ ל י ש ת

הגל החודש

הילטון וביית הקברות המ

לאורך חוף תל-אביב — כאילו היתה אנדרומדה שניתקה מעל סילעה, שבכניסה לים יפו. כמה שחייגים תל-אביביים חתרו אליה, נעצו בה מבטים חמדניים וחזרו אל החוף מבלי להסרידה.

שייטת-הסקה חג מסביב לה, פעם ופעמיים, וכשנוכח כי אין הגברת האדמונית חשופת החזה זקוקה לעזרתו — התמסר במלוא המרץ לספורט-החתירה.

אפילו מסוק צבאי, שהיה בדרכו לשהות דב, גילה התעניינות. טייסו הנמך לרגע טוס — כאילו אין הוא מאמין למראה עיניו. אחר, המשיך ליערו.

אולי הביט בה מישו מהחוף במשקפת — אך העלמה קלרים לא התרגשה במיוחד: "זהו החוף הנודיסטי השלוי ביותר בעולם", אמרה. "באמצע העיר — ולאיש לא איכפת."

★ ★ ★

ים

כמו

כביש

אלו יכלה, אולי היתה העלמה קלרים אוספת את קרני-השמש אל עורה. זה חשוף על החול הרך שבחוף-הים. אלא, מעשה-שטן, חוף-ימיה של תל-אביב נראה בעונה זו כאילו היה כביש אספלט לוהט. זפת ושכבות-דלק שומני שהור נסחפו אל החוף, והניכנס למים עלול לצאת מהם מזופת עד תנוכי-אגניו. כיוון שכך, גילתה העלמה קלרים האדמו-

בתמונה במיבנים הבאים: בניין האופרה הישראלית, מלון סמואל, בניין השגרירות האמריקאית, בניין אל-על, מלון גתרימון, מלון דן ובניין השגרירות הצרפתית, הניצב בקצה הצפוני של הטיילת.

הטיילת הטיילת הישנה של תל-אביב לבשה צורה חדשה. מכיוון הים נראית העיר בקטע זה כעיר של גורדי שחקים. מדרום לצפון (מימין לשמאל) אפשר להבחין

וסרמי זהו החלק הצפוני-מזרחי של חוף תל-אביב. בים נראה האזור התל-אביבי אריה רודיק, כשהוא חותר להנאתו על

נבי חסקה — ספורט מקובל על אזרחי תל-אביב. מאחוריו נראה הקיר הדרומי של בריכת תל-אביב ושובר הגלים שלה. בקצה הקומה מיתמר בניין המידות של מלון הילטון המפואר. בינו לבין הבריכה משתרע בית-הקברות המוסלמי הישן.

גית — בת 22 אומנם אך בעלת חזה זקוף כשל כושית בת 14 — תגלית העשייה להיות מאומצת על-ידי בנות תל-אביב ה' אחרות: די להרחיק כמה מטרים מהחוף, על גבי חסקה, כדי לזכות באינטימיות ובי פרטיות בעדוים. לשם לא יגיעו גם משגי חיהכשרות-המסר של המועצה הדתית של תל-אביב-יפו.

לאן החוששות מההרפתקה — בשורה מרגיעה: העלמה קלריס לא יודעת כלל לשחות. לו סחפה הגלים אל המים, היה המציל צריך להתלבט ודאי היכן לאחוז בה כדי למשוכה מהמים. אביה של קלריס, ילידת הוליבור, היה אומנם, מלח בצי האמריקאי — אך הוא לא שיער איזה שימוש עשויה בתו להוציא מהים.

ואם נראית העלמה קלריס מוכרת לכמה מכני תל-אביב — אין חברותיהם צריכות לקנא ולחשוש פן פגשו בה על החוף: היא נראתה לא מכבר על מסך קולנוע אלנבי, שם שיחקה מלצרים אדמונית קטנה בסרט רופא הנשיא, לצידו של ג'יימס קובורן.

מלבד זאת, היא עומדת להצטרף, בקרוב לבנות-ברית: ידידה, עורר-הדין ההוליבורי היהודי הרב סטייניץ, הבטיח לשאתה; וכשי ייעשה זאת — היא מבטיחה להתגיר. עד אז מקמצת העלמה קלריס בבגדים. כשאנייה על החוף, אפשר לראות אותה השופה לא פחות במועדון-הלילה צברה ב' רחוב אלנבי, שם היא מופיעה כחשפנית.

אבל בכל יממה יש גם שעות בהן היא לבושה: כשהיא ישנה, למשל. כוחות-הלילה שלה היא, ללא ספק, פריט הלבוש בו היא משתמשת יותר מכל.

חוף פרישמן זהו חוף פרישמן. כאן מסתיימת הטיילת הסלולה ומתחילות גבעות הכורכר. המיבנה הנראה על החוף הוא הצריף בו מאכ' סנים את כיסאות הנוח. בכונת עיריית תל-אביב לסלול את הטיילת עד לנמל תל-אביב הישן.

תן ורידינג הקטע הצפוני של חוף תל-אביב. בתמונה נראה מלון שרתון. על בונה עתה העירייה רציפים כדי ליצור חוף-רחצה שקט.

במדינה

סטודנטים

המצוקה

הגדולה

מודעה שפורסמה, ערכי החג, עלידי ה- אוניברסיטה העברית בירושלים סימלה, יותר מכל, את מצוקתו של הסטודנט ה- עברי. היא פנתה לאזרחי העיר להוריד את מחירי החדרים השכורים, לספק לתלמידי האוניברסיטה דיוור, ולהקל להם בדרך זו על לימודיהם.

כי ירושלים היא אחת הערים בהן דיוור- לסטודנטים עולה ביותר רב. אולי יקר יותר מאשר בכל מקום אחר בעולם, כולל פאריס.

5 מטר בשלג. זיוה ברגר, (21), תלמידה בחוג לסוציולוגיה ולמדע המדינה, היא אחת מרבים מאוד. היא מחפשת חדר בירושלים.

זיוה עומדת על-סף היאוש. שבוע שלם הפקירה לימודיה לקראת התחלת שנת-ה- לימודים, חיפשה ללא לאות, לבסוף, מצאה מודעה המבשרת על דירה בת שני חדרים, כניסה נפרדת, 60 ל"י לחדר הקטן, 100 לגדול.

הדירה מצויה ברחוב חייאדם, בשכונת נחלת-אחים, סיפרה זיוה. "המראה מועז: שני כוכים עלובים בקיר, ריח חריף של טחב. הרוצה לגשת לבית-שימוש חייב לחצות את החצר, חמישה מטר ברוח הרים ובגשם. אולי אף בשלג, אם יהיה חורף קשה."

סיכמה זיוה: "זוהי, כמובן, נחשבת דירה זולה. מציאה."

2 חדרים — 450 ל"י. בבית-הכרם מצאה זיוה ברגר דירה נורמלית. אבל בעלת-המקום לא נקבה במחיר. "מי שישלם יותר — יקבל את הדירה", הצהירה.

שיטת-המכירה הפומבית לא מצאה זון בעיני-הסטודנטים. היא המשיכה לרחובות. שם הוצעה לה דירה גאה אך צנועה, בת שני חדרים, תמורת — 450 לירות לחודש. פעולות-חירום מבוצעות להקלת המצב. אך מתוך שלושת אלפי מקומות לסטודנטים, במעונות אוניברסיטאים, מוקדשים כ-850 ל-סטודנטים זרים. והשנה ילמדו הרבה יותר מ-12 אלף תלמידים בירושלים.

עד כדי כך הגיעו העניינים, שחברי תא-הסטודנטים של מע"י תבעו, בפגישתם עם ממלא-מקום ראש-העיר, מרדכי איש-שלום, להגדיל את מעברת-הסטודנטים משש מאות מקומות כעת — לאלף.

"מעברה" זו קיימת בהר-הצופים. היא מחנה מחירי ובדבא. תשמש, לכל היותר, פיתרון זמני לבעייה המחרפה והולכת.

אורחים

תערוכה

לשיקום

נכי צה"ל

צייד-לחייטנים לשעבר הציג, החודש, ב- בית-השלוש שבכביש שלום — תערוכה של 160 תצלומים, פרי-עיניו של האדריכל הני- האורח אוגוסט פרום כריסטיאנסן.

התערוכה — שהנסותיה קודש להקמת בית-הלוחם, ביתם של חברי אירגון נכי-המלחמה, משקפת — סבל, סבל של ילדים, אותם מרבה לצלם האדריכל בן ה-40, סבל של גברים ונשים. אפילו סבל אנושי-כימעט על פני החיות שהוא הנציח במצלמתו.

"את הסבל למדתי על בשרי", מספר כריסטיאנסן. "ב-1951 לקיתי בשיתוק, כי תוצאה מאונת-עבודה. חודשים רבים ראיתי רק סבל. בן, מסביבי, במיטות בתי-החולים ובכיסאות-הגלגלים. לכן הקדשתי את ה- תערוכה לנכי-צה"ל."

"לא דורכים עליך!" מול יחסו הנרגש למין האנושי — ולנכי-המלחמה ה- ישראלים — נתקל האמן-האדריכל בחומה אטומה של אדישות, מצד השלטונות. "לא נתנו לי לשתף ילדים בהסברה, עזרו לי, בקושי, בהכנת פלאקאטים מטעם העירייה," הוא מסביר.

אינו רוצה בפירסומת אישית! "טוען האמן בתוקף. "גם לכסף איני זקוק. אך התאכזבתי מרות מכך שלא תרמו די הצורך למטרה שכזאת, לשיקום נכים..."

(המשך בעמוד 22)

זהו הקטנוע שלך !

"וספה"

- אם אתה מחפש קטנוע בעל תאוצה, חזק, יציב, בטוח ובעל אורך חיים רב, השומר על ערכו יותר מכל קטנוע אחר;
- אם אתה מחפש קטנוע שאין לו כלל בעיות מיכניות;
- אם אתה מחפש קטנוע שישרת אותך בנאמנות;

אז, "וספה" הוא הקטנוע שלך!!!

מיליונים ברחבי העולם הרוכבים על "וספה" — מהווים עדות נאמנה ש"וספה" הוא הקטנוע הטוב והמוצלח מכל הקטנועים בעולם.

המכירה בתנאים נוחים ובתשלומים

בכל סוכנויות "וספה" בארץ.

הסוכנים הראשיים לישראל: "עופר" — חב' לרכב בע"מ, רח' הסדנה 6 תל-אביב, טל' 821865.

ארץ בלתי אפשרית

עם המשורר דוד אבירן
המאפשר והפותר: **מנחם בראון**
ביום ו' 18.10, שעה 20.30, במועדון
"בוסתן", רח' פרוג 1, ת"א.
כרטיסים בקופת "בוסתן"

שיעורים פרטיים

ל ע ר ב י ת

גם לתלמידי תיכון.

המעוניינים יפנו לת.ד. 136
ת"א, עבור מורה לערבית.

החזק עבד בביתך

שיענה לטלפון

אנו מספקים ציוד אלקטרוני אוטו-מטי שיענה על קריאות לטלפון אליך בזמן העדרך.

וכן הקלטות של שיחות טלפון אליך.

★ מגבירי טלפון.

★ מכשירי הקלטה מקצועיים BRENELL.

★ שרות הקלטה על סרטים ותק-ליטים בסטודיו ובחוצץ.

★ שרות השכרה ותיקונים של כל סוגי מכשירי ההקלטה.

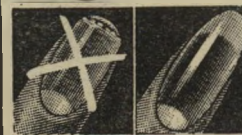
שרות ישראלי להקלטה / רדיו דוקטור, ת"א רח' שלום עליכם 18, טלפון 244118.

צברניים יפות וחזקות

סוד הידים החטובות: כה קל: טפלי בצפר-נייך ובמקום גדילתן פעמים אחדות בשבוע (או כשאת מורידה את הלכה) ביוניל. ראי כיצד שברים וסדקים נפסקים מיד וכיצד יגדלו צפורניים במהירות ותהיינה שלמות וחזקות.

סוד הנוניל: נורניל מכיל חומרי בנין חד-רושים לגדול ולהשלמת שומן הצפרן, המ-גן עליה מפני חומרי רחיצה מודרניים או כל גורם אחר.

סוד: שמרי על צפר-נייך עם נורניל בקביעות, וצפרניים דקות ושבריות יהיו ממך ו-הלאה ובמקומן צפר-ניים יפות וחזקות אשר ישוו לידך מ-אה נאה, אלגנטי ו-חטוב.

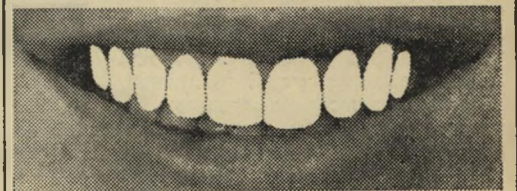

NūNale
מחזק צפרניים שבירות

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

תוך 7 ימים יהיו שיניך לבנות כפי שלא היו מעולם

שיניים מזהמות עיי אבן שן וניקוטין לאחר הברשה עם טילאק במשך 7 ימים

לאחר 7 ימי שמוש בטילאק

טילאק

אינו סתם משחת שיניים:

טילאק הוא

"מלבין שיניים"

טילאק הוא תכשיר מדעי חדש, אשר מרחיק את אבן השן הצהובה והמסוכנת וכתמי טבק חומים. עד עתה לא היו שיניך לבנות כפי שהיו יכולות להיות. טילאק יהפוך את צבע שיניך ללבן טהור. אם ברצונך להיות נאה יום יום, עבור לטיפול פח ושיניים מודרני, מדעי, ובטוח, עבור לשמוש בטילאק.

תראה(י) את ההבדל לאחר שמוש בשפופרת אחת.

teelak

שפופרת אחת — מספיקה לחודש ימים

מוצר דיסקו בע"מ חיפה

"אני מוכן לתת חצי מיליון ל"י למי שיביא לי אותה!"

שהיה בבית — אולי 300 לירות — וגם את תעודת הזהות שלה. "יוםיים אחרי זה המשטרה עצרה אותי — והאשימה אותי שחטפתי את נעימה ו-הרגתי אותה. "כל זה מה שהמשטרה אומרת לא נכון. אני נותן חצי מיליון לירות למי שיביא אותה. אני יודע בלב שלי שההורים שלה, שהם דייגים, הרגו אותה וזרקו אותה לים. "בטח שההורים שלה הרגו אותה! למה שנעימה היתה כבר פעם אחת נשואה, לפני אצלנו, כשמתגרשים, זה, עושה בושות. "בחיי שאני נורא אוהב את נעימה. יש לה ממני ילד בכסן. היא עכשיו בחורש החמישי. אני רוצה אותה."

★ ★ ★
"אני לא נוסע!"

אנשי המשטרה, שהרכיבו טרסט מוחות בראשותו של פקד משה כץ, ראש לשכת החקירות, משוכנעים שפתחי יחד עם חברו, מוחמד שניר, רצחו את נעימה וקברו אותה במקום סתר. אולם לפי שעה אין הם יכולים לגלות את המקום. פתחי ושניר אינם משתפים פעולה עם החוקרים, משקרים להם. בינתיים גילו החוקרים כי פתחי בא בגיפ מושאל לקולנוע אילת, מקום בו נראתה נעימה בפעם האחרונה בחיים — והוא אשר הסיע אותה משם. פתחי הכחיש כל שייכות לגיפ זה, טען: "אני כבר שבעה חודשים לא נוסע בגיפ או בכל אוטו אחר". גם חברו, מוחמד שניר, אשר הגיפ שלו היה ברשותו בלילה הגורלי, מסר בהודעתו: "אני אף-פעם לא נתתי את הגיפ לפתחי. מה פתאום שאתן לו את הגיפ?" אולם ברשות החוקרים עדויות אחרות.

האם נרצחה נעימה אערידי (22)? האם את הפשע? האם נרצחה, כטענת הבעל, עלי ידי הוריה?

אלה שלוש השאלות המטרידות ללא הפסק את חוקרי הנפה הדרומית של משטרת תל-אביב, החוקרים ללא ליאות את פרשת היעלמה של האשה הצעירה מביתה שביפו — לאחר שהלכה לבקר בקולנוע אילת. ולא נראתה יותר.

האם נעימה נרצחה והושלכה לים? האם נקברה, כחשד המשטרה, במקום סתר? עלי-כך אין איש יכול לענות. ואם מישו יכול — אין הוא עושה זאת. בין השאר שותק הבעל, פתחי, היושב מאחורי סורג ובריה בתא מבודד שבפרוודור ג', בבית-המעצר המשטרתי שבאבו-ככיר. הוא טוען שמעלילים עליו.

החודש שבר פתחי את שתוקתו, מסר — בכלא — ראיון לשליח העולם הזה.

★ ★ ★
"לא מרגישה טוב!"

בחיית-אללה שהמשטרה סתם הת-לבשה עלי בעסק הזה ועצרה אותו! אני לא יודע מכל זה שום-דבר, סיפר פתחי החודש והוסיף: "מהרגע שאשתי נעלמה — התחילו לי כל הצרות."

מה שנכון נכון: לפני שלושה שבועות, מתי שחזרתי מהעבודה שלי בגיבעת-הרצל, והגעתי הביתה, אמרתי לאשתי נעימה שאני רוצה ללכת איתה להצגה שנייה. אשתי הסכימה. אחרי שהיא סידרה לילד שלה את המיטה, התלבשה, ויחד הלכנו. "מתי שהסרט נגמר, הלכנו הביתה ואני הלכתי לישון."

למחרת, מתי שקמתי מן המטה, הערתי את נעימה וביקשתי ממנה שתכין בשבילי ארוחת-בוקר. אבל נעימה אמרה לי שהיא לא מרגישה טוב. ויתרתי לה ועשיתי לבדי את האוכל. אחר-כך יצאתי לעבודה.

בערב, מתי שחזרתי הביתה, ראיתי שאין אף אחד בבית. אפילו הילד שלה, מנשוין קורמים, שהוא בן ארבע, לא היה בבית.

★ ★ ★
"רציתי שתתגעגע"

בתחילה לא חשבתי שזה משהו מיוחד. חשבתי בלב שלי: אולי נעימה הלכה אצל ההורים שלה, שגרים ברחוב 60. "הלכתי לשם. למה שאף פעם נעימה לא היתה הולכת מהבית מבלי להגיד לי. "הילד נשאר אצל ההורים שלה. ואני הלכתי לישון אצל איברהים סקסיק. חשבתי אולי נעימה תבוא, לא תמצא אותי, תתגעגע. "למחרת, חזרתי הביתה וראיתי שנעימה

עלי-כך סיפר ג'ורג'י, פועל במוסך של ריבתי סקסיק: "באותו יום, זה היה ביום שני, באתי אצל סקסיק וביקשתי ממנו שיתן לי הגיפ. הוא לא נתן לי אותו."

"בלילה אני הלכתי — כבר לא יודע למה

פתחי רג'אח אערידי ואישתו נעימה, בתמונה שצולמה מייד לאחר חתונת בני הזוג.

הזוג-שהיה מאושר

— לראות את הסרט בהצגה שנייה בקולנוע אילת. אחרי שהסרט נגמר, יצאתי החוצה וראיתי סיתאום את הגיפ של סקסיק. חייתי לראות מי נוסע איתו.

"אחרי כמה רגעים ראיתי איך פתחי עם נעימה ניכנסים לגיפ. את זה גם ראו, אולי, חמישה אנשים אחרים. פתחי נכנס לגיפ,

לא באה. התחלתי לדאוג והלכתי למשטרה. במשטרה פגשתי את הקצין כץ, ואמרתי לו שהאשה שלי נעלמה מהבית. כץ לקח ממני את הפרטים ואמר לי ללכת הביתה ומתי שהיה משהו חדש הוא כבר יגיד לי. הלכתי. "בבית עשיתי חיפוש. ראיתי שנעימה לקחה את כל התכשיטים שלה, את הכסף

הדליק אותו. אני נגשתי אליו ואמרנו אחד לשני, לילה טוב, "בבוקר, מתי שבאתי לעבודה, סיפרתי את כל זה לבעל-הבית שלי סקסיק. אז הוא אמר לי שפתחי לא קיבל ממנו את הגיפ. רק מוחמד שניר קיבל אותו."

★ ★ ★
הילד בא בוכה

א רק עובדה זו הצטיירה בעיני-החוקרים כשקר בולט. נתגלו גם שקרים נוספים אותם הצליחו לחשוף בחקירתם.

שכנתו של פתחי, אימט עבד, סיפרה: "ביום השלישי בבוקר מוקדם שמענו הרבה דפיקות על הדלת, מבפנים. נגשנו לפתוח אותה. היא לא היתה סגורה. ראינו בפנים את הילד של נעימה, כשהוא בוכה וכולו מלוכלך. הוא לא ידע איפה האמא והאבא שלו. ראינו גם שהבית היה נקי ו-מסודר, שאיש לא ישן בו."

עובדה נוספת בשרשרת-ההצרות של פתחי, נתגלתה לשוטרים שערכו את החיפוש כלא נכונה. הם מצאו את תעודת-הזהות של נעימה — אך ללא תמונה.

עובדות אלו שהוטחו בפניו של פתחי, לא דיברו אליו. הוא המשיך בסירובו לשותף פעולה עם חוקריו. משנתבקש להבדוק ב-מכונת-אמת, אמר: "אני בכלל לא רוצה להיבדק במכונת-אמת. העורך-דין שלי, משה אלונה, אמר לי בפרוש שאין להאמין ל-מכונת-אמת. אז למה שיחשדו בי בחינם?"

★ ★ ★
איומים לרצח

בנימשפתתה של נעימה יודעים לספר על חייהם המשותפים.

"פתחי היה בא אלינו הביתה תמיד כמו עבדאי, הוא גבוה — אולי 190 סנטימטרים. בריא כזה, רחב וחזק. תמיד הוא היה צוחק, כאילו שום דבר בחיים לא איכפת

הגווייה שנעלמה

לו, סיפר האב, והוסיף: "ביום שלישי ב-בוקר באו אלינו שכנים והביאו את הילד של נעימה. בערב, פתחי בא אלינו. שוב דבר לא היה איכפת לו. ישב ושחק. הוא אפילו לא חשב לחפש בכלל את נעימה. "בחיים שלהם הוא היה תמיד מרביץ לה. אני זוכר שפעם אחת באה אלינו הביתה נעימה, כשהיא בוכה נורא. היא סיפרה שפתחי עושה לה הרבה צרות — בגלל מוחמד שניר, זה החבר שלו. היא לא רצתה ששניר יבוא אליה הביתה, אז פתחי הרביץ לה ואמר: "אני בוחר לי את החברים של ואת תעשי כל מה שאני אגיד לך." סיפרה אחותה של נעימה, תמאם: "נעימה תמיד היתה באה אלי ומספרת לי על הצרות שפתחי עושה לה. יום אחד, מתי שנעימה היתה מספרת לי את זה, בא אלינו פתחי והוא ראה את נעימה ואותי מדברות. א הוא תיכף ניגש אל נעימה, חנק אותה חזק בגרון, ואמר: "את עוד תראי שאני ארצו אותך בגלל כל החוכמות שלך." לעומתה סיפרה אחותה הקטנה של נעימה אל-עם בת התשע: "ביום רביעי בבוקר שלחה אותי אמא לבית של נעימה לראות אם היא כבר חזרה. מתי שבאתי לשם — ראיתי שהדלת פתוחה. נכנסתי בפנים הבית וראיתי את פתחי, כשהוא עושה כביסה בגדים שלו. הוא רחץ חולצה כזו, כמ-סודר, ואת מכנסי-הדוגרניו שלו. שאיתי הוא הלך לקולנוע, ביחד עם נעימה. "מתי שהוא ראה אותי שאני מסתכל עליה, היה הוא עושה כביסה, הוא צעק ועגירש אותי מהבית."

סרטים
ממקום למקום

הבן האובד (ארמון דוד; תל-אביב: ישראל) לא צריך עלילה בסרט. אבל צריך שמה שקורה בנפשו של הגיבור יהיה די עשיר כדי לספק מתח ועניין במקומה. בן האובד אין עלילה, ואין גיבור מעניין. באופן זמני נדקחת אמו של הנער האובד לבית החולים, אביו צריך לנסוע ל- סדום להרוויח כסף — והנער מסתובב מ- מקום למקום מבלי למצוא מקום. זה דבר זמני, ועליכן כבר מההתחלה לא מאמינים למצבו הטראגי של הנער. אבל חוץ מזה, הנער עצמו לא מעניין. הוא עובד, בפנים קפואות, במסעדה שם השאיר אותו אביו. הוא בורח משם, בפנים קפואות, לאחר שהאשמו אותו בגניבה. הוא חוזר, בפנים קפואות, לביתו הריק — ישן בין העצים של מקוה ישראל מסתובב בים — ונראה שאין קשר בינו לבין מה שעובר עליו.

פרצוף הפריהבעה. אשם, קודם כל, המישחק הגרוע של הנער — שאינו מסוגל

ג'ולי כריסטי ב"פמוליה"
שני צדדים לאכזריות

להשמיע בסביעות את המשפט הפשוט ביותר שהוכנס לפיו; והמשפטים בסרט כחור בים דווקא בעברית נעימה, מדוברת, שוטפת. אך לילד אין שום חן, שום דבר. הוא לא מסוגל להתחזק, בעזרת פרצופו הריק ו- הסרההבעה את הקהל, במשך שעותיים. הסרט מבויים יפה, הצילומים מצויינים, הסצינות נחתכות בזמן ומתחלפות בקצב מהיר. נינט דינר ויצחק שילה ממלאים באופן רגיש את תפקידי האבא והאמא. כל דמויות המישהן משכונות, הילדה הקטנה דורית שור היא ממש ילדת-פלא והבמאי הלך גם בדרך הנכונה, וניסה להראות את בדיווחו של הנער רק עליידי זה שניסן לו ללכת ממקום למקום, לברוח ממקום למקום — ולחפש בכל מקום בית ולא למצוא אותו.

אלא שהנדידה הזאת לא הופכת דבר מזעזע; הן בגלל מישחקו של הגיבור, והן בגלל הרבה פרטים מלודרמטיים שנערמו עליה. נסיון לסתור דמעות פה ושם, תמונות בנוסח סרטיהאמריקאיים האטליקיים וכו'. הסרט נשאר בין שני הסוגים. לברוח ממקום לא מעורר רצון לבכות בקהל שמתאים לוה ולא מזעזע את הקהל האחר.

המשוגעת והיפהפה

פמוליה (גת; תל-אביב: בריטניה) היא מקסימה. היא מטורפת. היא קאפריזית ו- מלאה רעיונות. היא מצלצלת בדירת אהובה בשלוש בלילה ודוחפת לו לתוך אוזניו טיובה ענקית. היא באה, היא נעלמת, היא משגעת אותו ואת הקהל. וזה ג'ולי כריסטי, בדמותה של אשה אנגליה — נשואה ליפהפה מיליונר — המחפשת אהבה והרפת' קות במקומות אחרים.

הוא עצוב. בודד. הוא עוז את חיי ה- נשואין — כי הוא רצה אהבה ולא משפחה;

הסקנדל האחרון של הבמה הישראלית:

אונס ואוננות - מותר, להרוג ילד - אסור!

מייך אחרי מלחמת-ששת-הימים גאה גל של התחסדות המאיים להציף את הארץ, באיצטלה של שמירת-המידות ו-חזר זה לערכים הישנים. תרבות של גיטור חזר להמוספים-לספרות-ואמנות של היומור נים, וכתבים ממדרגה שלישית הפכו לסופ- רים מפורסמים בזכות הפורנוגרפיה המל- חמתית ויתר יצירות-קרבות.

גרוע מכל אלה היה המשבר המחודש שעבר על הבמה הישראלית. בעוד שלפני שנתיים נזמה היה, כי משבר ארבעת הגדו- לים — הקאמר, תיאטרון חיפה, הבימה ואוהל — מביא לשיגשוג במות קטנות וניסיונות, הפכו גם רוב התיאטרונים הקט- נים, למחנות המלחמה, לממוסחרים, הציגו קישט מלחמתי — או נעלמו מעל הבמה.

אחד שחש בחופעה זו חוץ כאב, היה הבמאי הצעיר (32) ארלינג כהן, איש רוח ממושקף ורציני, יליד קופנהאגן ש- למד בימיו בבית-ספר לאמנות הבמה ב- לונדון.

כדרכו, לא לחם ארלינג כהן בשקיעה התרבותית כמו רבים מחביריו, כי הצהרות ובמאמים חצובי-להבות. תחת זאת הקים בשקט במה קטנה חדשה — תיאטרון קאליבאן — ורכש את הזכויות של מחזה בעייתי, פריעטו של המחזאי הצעיר הבריטי אדוארד בינר.

הבמאי ארלינג כהן, השקיע כסף, מרץ וזמן כדי להעלות הצ' גת, שתתן סטירת-לחי לתושבי צפון-י.א.

עוגב אחר האם דודו טופז ואסידידתו, רות גלר, נפגשים בחדר אחד, לפני צאת האם לבלות. דודו מנסה לפתות את האשה המבוגרת לשכב איתו, מנצל את בקשת רות שיתקן את החור שבגרב כדי לעגוב עליה.

רגשות ולא הרגלים. והוא לא מוצא עכשיו לא את זה ולא את זה.

ריקנות וקסם. ויש עוד אחד בסרט: הבמאי המבריק, ריצ'ארד לסטר, הוא מופיע שם בקונצ'ים ובלהטות, עם תמר נות ציבעוניות של דיסקוטקים הומים, ו- תמונות ציבעוניות של קיבות הומיות; עם בתי-חולים לבנים ובתי-פאר ירוקים. ריצ'ארד לסטר, הקוסם הגדול, מופיע כאן שוב בכל הוירטואוזיות שלו — ה- מכסה, הפעם, באופן די ברור על ריקנות מחשבתית.

עוד פעם מופיעה האלימות על בד ה- טלוויזיה, ברחובות, בכל מקום. הנער הצעיר העוסק במין וריקודים, מול העולם החולה, המתדרדר. הכל כבר מוכר וידוע — אך נשאר עוד הקסם הניפלא של ג'ולי כריסטי, שהוא חמיד חוש, והמישחק של ג'ורג' סקוט שהוא ממש עצום.

מלחמות דון קישוט

הסתערות חיילי-הפרשים (הוד, תל- אביב: בריטניה) מביאים אל השחקן הענק ג'ון גילגוד, הממלא כאן תפקיד של מפקד מטומטם וסוילי, מרגל רוסי שיש בידו אינפורמציה חשובה על התוכניות הצבאיות של האויב. "מה? הבאתם אלי, לחור, מרגל?" שואל המפקד, "שאני אדבר עם מרגל?" ואחר-כך הוא פונה לבחור הרוסי ושואל אותו בבזבז מלהו בעל-בזבז: "אתה לא מתבייש? מה היתה אומרת על זה ה- אמא שלך?"

ככל שבזבז למפקד הזה ולחבריו השמ- רניים המנוחכים, המחוררים כאן בהימור חריף ונפלא, כך אוהבים אותם יותר — משום שהם היו היחידים שיכלו עוד למנוע את המלחמות האינטליגנטיות והיעילות ש- באו לאחר-כך.

את הצעירים היפים והאינטליגנטים, לעו- מת זה, אוהבים במשך כל הסרט. מקחים יחד עם הקצין דייוויד המינס שיצליח ל- הילחם בטיפשות המשחעת של מפקדיו. אוהבים אותו יחד עם תוכנה רדגרייב, אשת- חברו, מעריצים אותו כשהוא משתלט על סוסים פראיים, וחולמים יחד איתו על עולם טוב יותר, ועל צבא טוב יותר, ואז שוכחים וזוכרים לסירוגין מהו העולם הזה שאליו הוא הביא אותנו.

יש בסרט נסיון לחת את החייהחיים של חיל-הפרשים הבריטי: ניקוי הסוסים, תר- גילים, נשפים; אבל כיוון שההיח הזה כשל- עצמו אינו מעניין אותנו כיום, הרי חלקים גדולים בסרט נמצאים על גבול השיעמום. **קרב בגלל רשלנות**. ברגע שנכנס ההוה לתוך העבר, וברגע בו מופיעה על הבד דמותו הנפלאה של ג'ון גילגוד, חד- לות התמונות להיות כל-כך סתמיות, מת- מלאות הומור ומשמעות. אבל הקטע הגדול ביותר שבזכותו ייכנס הסרט הזה להיסטוריה הוא תיאור הקרב הנורא, בו נשלח חיל-הפרשים האנגלי ה- מפורסם להילחם עם רמחים בתותחי הצ' בא הרוסי — בגלל רשלנות, וחוסר-ידיע. ואחר-כך, באות התמונות שלאחר הקרב: סוס בודד מחפש את בעליו, וזמניות רפ- אים של חיילים מובסים עולות מתוך ה- ערפל והעשן, בזמן שהמפקדים מעבירים מהאחד לשני את האשמה באסון. חוץ מזה יש להסתכל בשבע עיניים על האנימציה של הקאריקטורות המתקופה, המלחמה את הסרט ומהוות יצירות-מופת נפרדות.

תדריך

אמנות

פרמונה (פאריז תל-אביב) שתי נשים, לבזן, בנוף ימי חשוף, מתעללות האחת ב- שניה. לכל אחת יש חיים מלאי שקרים וזיופים, הצגות אינסופיות המזייפות את הרגשות והופכות את בני-האדם למפלצות. הגיבורה האחת — שחקנית מפורסמת — בורחת מחיי השקר בעזרת שקר נוסף, ניכ- נסת לשתיקה מתמדת. הגיבורה השנייה — המטפלת שלה — מנסה בתמימות הילדו- תית להתגבר ולהילחם. אינגמאר ברגמן, שבדרך כלל הצד החזק שבו הוא כוחו הקולוועי, נותן בסרט הזה לפעול לצד החלש שלו: רעיונות ומילים ושיחות שאי- הופכות לאמנות, ונשאות בגדר הרצאות.

פעיזה

הטוב, הרע והמבוהר (אופיר, תל- אביב).

התעלסות על הבמה

מבצעים, ללא מעצורים וללא בושם מפני הקהל הנדהם, דודו טופז ותיקי זיין הלור

בשבת רק קומבניזון לעורה. סצינת האהבים אמורה להתרחש זקות ספורות לאחר שהכירו זו את זו, במחזה. בסוף הסצינה פורמת תיקי את כפתורי מכנסיו של דודו — להנאת הקהל.

התינוק נרצח בבית ההמונה

כמו בארצות מפותחות אחרות — משום שהמלחמה והגבולות הבלתי בטוחים מוסיפים תים את הרצון להרוג ולהרוג, מכונים אותו כלפי הערבים שמעבר לגבול.

„אבל הקטע של הרצח הוא חשוב, למרות שערור ויכוחים עוד בבריטניה, מתעקש ארלינג כהן, „לכן אסור להוציא אותו מההצגה“.

מובן מאליו שתאטרון קאליבאן הגיש עירעור על החלטת ועדת הצנזורה המצומצמת. ועד שמליאת הצנזורה, המורכבת מ-

מחנכים, סקירי משרד החינוך והתרבות, משרד הפנים ועוד, יראו את ההצגה — ממשיך כהן להציג בבית המורה שבתל אביב.

„צפון תל אביב אינו מכיר את השכר נות“, הוא מסביר. „אני רוצה שיראו את העלול להתרחש, ממש על הבמה“.

שיראו וגם ישמעו: כי בתרגומה של רבקה משולח הסכו ביטוי קוקני — ה

שכונה הלונדונית המפולגת — לעברית פורבים. פנינים כמו „למספר“, „מה יש לך

בין הרגלים“ וביטויים דומים סייעו לצנזורה למצוא תירוץ כדי לפסול הצגה אמיתית, אמנותית ולוחמת.

נות בריטניה ובישראל — זוהי הרגמה מצוינת.“
לדעת כהן, אין האלימות גועשת בארץ

בניה, אותם היא שולחת למלחמה. אך ה

צנזורה הישראלית והאנגלית לא השכיחה להבין זאת.

או אולי דקא הבינה — ומשום כך סטלה.

★ ★ ★

באנגליה — זה עזר

באנגליה, מכל מקום, עורר האיסור גל של מחאות ציבוריות.

השחקן הלאומי הגדול של בריטניה, לורנס אוליבייה, טען בראיון פומבי, כי זהו

המחזה הטוב ביותר שבריטניה ייצרה מאז הבט אחורה בזעם. הוא גם ציטט את בר

נארד שאו שטען: „כל פעם שהתיאטרון מציג אלימות כדבר גס ודוחה — מתקומם המימסד.“

לחץ זה — והליבראליזציה שחלה ל

אחרונה בחברה הבריטית — עזרו. המחזה — שהוצג תחילה ברויאל קורט תיאטר

המפורסם, הורד למועדון חברים סגור — הוחזר לבמה ציבורית פתוחה, הוצג חודש

שנים רבים, בפני אולם גדוש, כשהקהל מריע לשחקנים ולבמאי.

אבל בישראל קיים, כאמור, תהליך הפוך. לכן נתקלו הצגותיו הראשונות של הצילון

בקיבוצים ובערייה שדה — בהתנגדות וברגשות מעורבים.

„בהתחלה רצתה הצנזורה לחכות, קינח תה שנוייד את המחזה עוד לפני הצגת הבכורה“, אמר הבמאי לאחד משחקניו.

„כשראו שאנו בכל זאת מתכוונים להצגת הבכורה, 14 באוקטובר — אסרו את הצילון! בוספן רשמי.“

★ ★ ★

זה יכול לקרות כאמת

ל א באנגליה ולא בישראל רוצחים תינוקות בגנים הציבוריים, מעיר ה

במאי באירוניה, „אך בכדי להמחיש את האלימות המוכנת לפרוץ, בכל רגע, בשכר

אחר כך, במקום להתחיל מייד בתזות, יצא ארלינג כהן לשכונת התקווה, לשכונת

שפירא וליפו. הוא הסתובב בסימטאות, הקשיב לדבריהם הבטלים של העצלנים ה

רובצים ליד פיתחי בתי הקפה הקטנים, עקב אחר החתיכות המתחצפות.

כי הצילון, המחזה מעורר השערוריה אותו רכש כהן ואותו הוא העלה, השבוע, על במת בית המורה בתל אביב, עוסק ב

נוצרה השכונות. ליתר דיוק: באלומות ש בשכונות. ואם לדיק עוד יותר: באלומות הפרברים כסמל לכל הרע והמושחת שב

אדם ובחברה, „מן המלחמה ועד לרצח.“

★ ★ ★

המתרוממת שז השכונה

א לא שהמימסד של כל האוצות אינו אוהב מחזות שעושים בעיות. לכן נתקל המחזה בבעיות משלו — עם הצנזורה.

ביתחילה בבריטניה, אחר כך בארצות אחרות והשבוע — בישראל.

כי לאחר שורה של הצגות הרצח, בהן השתתפו בהצלחה בולטת שחקנים צעירים כמו תיקי דיין (20), דודו טופז (22), וילי קריים (32) ואחרים — אסרה ועדת ביקורת

מצומצמת מטעם המועצה לביקורת מחזות וסרטים את העלאתו של המחזה.

הטענות היו כפולות: קודם כל, סברו הצנזורים, מלא המחזה דברי גידוף וניבול פה. אך יותר מכל הרגיעו אותם הסצינה המרכזית של הצילון, המתארת רצח של

תינוק בלתי חוקי — ממש על הבמה. זהו בנה של פם, „המתרוממת של השכונה“ כפי שמגדיר את הדמות אחד השחקנים הישראליים. הנערה, שהתעלסה עם כל

נעריה הפרבר, אינה יודעת בדיוק מיהו האב. אך כולם שונאים את הילד — מעין שיגאה עצמית. הם רואים בו סמל לירידורם, מת

אכזרים לתינוק בעגלתו — ולבסוף רוצחים אותו, ברגע של התרגשות.

סמל לחברה ההורסת את עצמה — ואת

הוא הסיבה המרכזית בגללה נאסרה ההצגה בבריטניה וב ישראל כאחת. הפירחחים מתעללים בתינוק השוכב בעגלה וסוקלים אותו, לבסוף, באבנים עד מותו. בבריטניה, הותר, מאוחר יותר, המחזה להצגה.

במדינה

חופש חינוכי. "כל מה שאני עושה בכיתי הוא, עדיין, בגור ניסוי" טוען הר מורה הנימרון והמורה להג. רק בעוד חודשים אחדים אוכל לקבוע סופית, אם הצלחתי להסיר באמת חייץ בין מורה ל- תלמידיו.

בינתיים דואג הוא שלא יקלקלו לו את הניסוי, אם איזושהי אם תשמע על שיטת תיו, הוא טוען, היא עוד עשויה להוציא את בנה מכיתו.

"אין אני מלמד" מסביר המורה הביטניק. אני מעודד את כולם ללמוד וללמד גם יחד. הם שואלים ומתחכמים על החומר הנלמד עלידם בבתייהם. יתר הזמן הם רשאים להתערב, לאכול ארטיק או לעשות כאוות נפשם.

כי המורה הביטניק מאמין בחופש-ה- חינוכי.

דרכי אדם

בעיטה

חופשית

מדי

השעה היתה שלוש לפנות בוקר, כשנלפצו בקצו זעקות ומות ברחוב נחום, רחוב צפון תל-אביבי שקט, הנימצא בקרבת רחוב בן- יהודה.

השכנים שנזעקו נחרדים גילו, להפתעתם, צעיר שרגלו הימנית נלכדה בתוך החלון הקטן, בדלת הקדמית של אחת המכוניות החונות. הוא ניסה לשחררה וצווח גואשות. "הוא רצה לגנוב את המכונית, הממור, צריך לשבור אותו!" אמר אחד האנשים — בעל המכונית, כפי שהתברר לאחר-מכן. אך היתר לא הסכימו איתו.

הם חילצו את הצעיר הנאנק מכאבים, העבירוהו לבית-החולים איכילוב.

לשם הוועקה גם המשטרה — אשר הציבה ליד מיטתו של הפצוע שוטר, לדעתם היתה זו פשוט תאונת עבודה: "הוא רצה לפרוץ את המכונית דרך החלון הקטן, ונתפסה לו הרגל", התחייכו אנשי החוק.

"הייתי שיכור!" בפי הצעיר, אליהו גולומב (21) מבתיים, היה סיפור שונה: "הייתי בדיסקוטק פרדריקה והשתכרתי," סיפר. "התחלתי ללכת — אפילו לא יודע לאיפה."

"פיתאום תפסתי קרינה והכנסתי בעיטה לאיזה מכונית. נתפסה לי הרגל בפנים, ולא יכולתי לשחרר אותה. צעקתי כמו

(המשך מעמוד 18)

גם את הארץ לא אעזוב, עקב אכזבה זו. אני חי פה מזה שלוש שנים," מטעים האמן הזר, שאינו יהודי. "אני אוהב את האנשים פה, ובמיוחד את הילדים. זהו ה- מקום היחידי בעולם בו אנשים דוחפים האחד את השני — אך אף אחד לא דורך עליך."

סקרים

הוד מעלתו

המשיב

בישראל קיים מכון למחקר חברתי-שימושי העורך סקרים רשמיים עבור הממשלה. אך למרבה הצער, עדיין לא קם מוסד ממלכתי שמטרתו לקבוע מה דעתו של ה- אורח ומה רצונותיו — כדי שהממשלה תתחשב בתביעותיו של הוד מעלתו המשיב. רק בעיר אחת בישראל הונהג, לאחרונה, סקר מעין זה, וגם בבתיים, בה אפשר היה לענות על השאלות כגון: "מה דעתך על ה- תחבורה העירונית?" או "מה היית רוצה לשנות בתחבורה זו?" נערך הסקר רק ב- נושא אחד — תחבורה — והוא נערך על-ידי גורם פארטיזאני בהחלט: תלמידיו של מכון יעל לפקידות, שבבתיים. **קווים בשבת.** עם זאת, העלה הסקר הפארטיזאני שורה שלמה של נקודות מאלפות:

- תושביה הדתיים של בתיים אינם מתנגדים לתחבורה ציבורית בשבת — אם כי גם או לא ישתמשו בה, בעצמם.
- 69 אחוז מתושבי בתיים משתמשים בשניים מתוך תשיעה קריאוטובוסים ה- עובדים בעיר: בקו 86 של אנד ובקו 18 של דן.

- "כדאי לצרף כרטיסן לכל אוטובוס — ולא לצאת לדרך לפני שכולם תפסו מישלט," היו הערותיהם החוזרות של הנש- אלים, בענייני-נוחיות באוטובוסים.

מהפכה בסטאטיסטיקה. הסקר ה- פרטי נערך ביוזמתו של מנהל בית-הספר יעל, ד"ר משה זקס, שגם ניהל את ביצועו. זקס גרם בזמנו למהפכה חינוכית-פקידו- חית, כאשר הכניס, עוד ב-1961 את ענף הסטאטיסטיקה בין המיקצועות הנלמדים ב- בית-ספרו. עד אז למדו סטאטיסטיקה רק במסדות-חינוך גבוהים בארץ.

ייתכן שגם בביצוע סקרי-נוחיות בין אורחים יכניס ד"ר זקס שינויים בהלכי- הרוח השוררים בארץ — על-ידי דוגמת- יעל.

חינוך

ילדי

הפרחים

לא רק באילת פורחת תרבות-הביטניקים. ילדי-הפרחים, כפי שמכנים אותם באמריקה, משקיעים שורשים, אט-אט, בשכבות רבות ובלתי-צפיות של החברה הישראלית. אחד המיקרים הבלתי-רגילים יותר מצוי בין כותלי בית-ספר תיכון תל-אביבי מכובד. שם יושב לו מורה צעיר ומרביץ תורה — לפי השקפת ילדי-הפרחים.

חיים כפולים. חיו הכפולים של המורה-הביטניק התחילו, כאשר נסע ל- ארצות-הברית לכתוב את הדוקטוראט שלו. הצעיר (30 פלוס) הגיע לארצות-הברית, התאהב בתת-התרבות של ההיפיס, חי עימם כשנתיים ימים, כשהוא משליך מעליו כל רסן חברתית מקובלת.

בתום לימודי-החיים הללו, שב ארצה, קיבל משרת-הוראה בבית-ספר תיכון, בהתאם לידיעותיו. אך גם כאן, בין כותלי בית-הספר, אין הוא שוכח את אשר עבר עליו.

המשמעת בכיתתו — רופפת ביותר. אין הוא מקפיד על-כך שהילדים יכינו את שיעורי-הבית העמוסים שמשרד-החינוך מצהה. לא פעם, יעץ לתלמיד ללכת לקולנוע או לקיים פגישה עם ידידה, במקום לעשות שיעורים חסרי-טעם.

"עליכם לנצל את העובדה שאתם חיים," הוא משנן בילדים ללא הרף, והם מחזירים לא אתבה, אימון, וחריצות.

• זהותו נשמרת במערכת, לפי בקשתו של המורה, כדי לא להפריע לקאריירה ה- חינוכית שלו.

מוקד זקס

הדתיים בעד קרישת

משוגע שיעזרו לי, בסוף באו השכנים ו- הכניסו אותי לתוך אמבולנס. הם לקחו אותי לבית-חולים."

אליהו ממש נעלב כשחושדים בו שרצה לגנוב את המכונית. "אני? מה פיתאום?" הוא זועם, "אפילו המשטרה מאשימה אותי רק בגרימת נזק. חוץ מזה — אני אף פעם עוד לא הסתכסכתי עם החוק."

בינתיים הוא שוכב במחלקה האורטופדית, בבית-החולים איכילוב עם גיד קרוע ברגל ימין הנחונה בגבס. יהיה לו הרבה פנאי לחשוב כיצד צריך לבעוט במכונית מבלי שהרגל תלכד בה.

קנה חקלט טלוויזיה שיש לו- יאבה

ניצוב איכות שירות אחריות של

Pilot

מסך פנורמי 110° • 59 ס"מ • קונטרסט מצויין • רגישות גבוהה • תמונה יציבה • שולחן לכל מקלט • שרותי וחלקי חילוף מובטחים ללא הגבלת זמן • ידע ונסיון בין-לאומי.

Factories: U.S.A., England, Israel, South Africa, Ireland

49 שנות פילוט 35 שנה בישראל

ROJA

PARIS

BRILLANTINE RICINÉE

ליופי ולבריאות שערותיך

ROJA

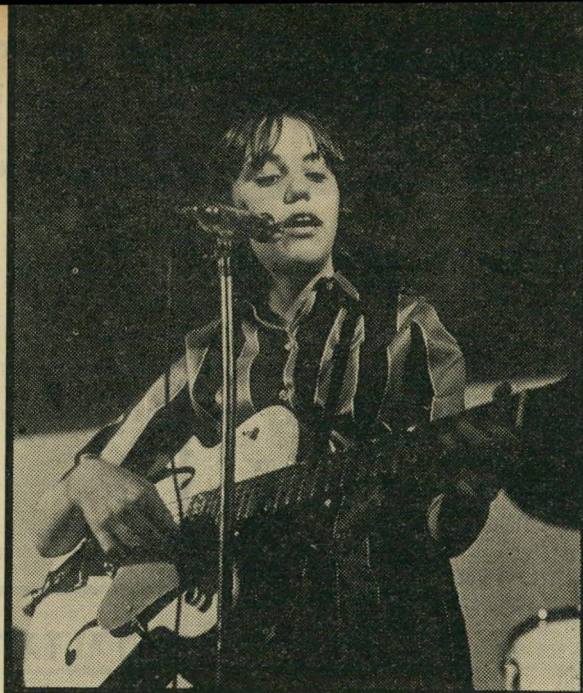
ROJA

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 מ"ר על שטח של דונם

באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

נגנות קצב מלוצ'ק ומנצח מופעים אצל נשים

פרק בלתי ידוע בחייו של הרמטכ"ל לשעבר ומנהל רשות הנמלים בהווה, ובי אלוף חיים לסקוב, ייחשף השבוע ב"תוכנית הראדיו אנה חיי שבמסגרת עמוד אטינגר". לקראת התוכנית — ראיין אטינגר יותר ויותר פופולארית — 400 איש הקשורים בעברו של לסקוב, מהם כחצי כ-25 — כדי להפגיש עם לסקוב, בעת הקלטת התוכנית. בין השאר הפגיש עמוס את לסקוב עם בת זוגו, השכונה החפזית חליסה, שם התגורר לסקוב לפני 30 שנה, ועם בן כיתה בבית הספר העממי, שהיה מחלק עם לסקוב את הסנדביצ'ים שהביא לבית הספר, כיוון ש"לסקוב בא מבית דל-אמצעים, היה הולך מביתו לבית הספר כשנעליו על גבו, כדי לא לקלקלן. אגב, באותה הזדמנות התוודעה לסקוב, כי בילדותו היה מצבה החומרי של משפחתו כה חמור עד שנאלץ לעיתים לחשוב אוכל למחיתו. אולם הפגישה המפתיעה ביותר לגבי לסקוב נערכה עם אשה שהובאה במיוחד מלונדון למטרה זו: היתה זו יעל אלינגסון ווייצמן, אחותו של אלוף עזר ווייצמן. הסתבר, כי בנעוריהם התנהל בינה לבין לסקוב רומן רציני — עד שהוריה החליטו לשלחה לבריטניה כדי למנוע את נשואיה עם בן-העניים לסקוב. יעל נישאה בבריטניה לאורה בריטי. אולם אחיה, עזר, שיכנע את בתה ואת בנה, שהם עתה בגיל גיוס, לעלות לארץ ולהתגייס לצה"ל. • אותם בעלי מכשירי טלוויזיה ישראלים, הנהגים האזינו לשידורי הטלוויזיה של ירדן, יכלו לחזות השבוע בדמות ישראלית ידועה, על סמך הטלוויזיה השכונה. היה זה אייבי נתן טייס השלום הישראלי, שהופיע בראיון מצולם עם הקולונל אור'קין, מושלה של ביאפרה. הראיון

הפסיק לראיין ופתח ב"תקולונע?" שאל שי כשהוא מתכוון, כמובן, לרן בן-אמון.

גמזו

של המסעדות

מסיבה עליונה נערכה, השבוע, בסניף ה"ירושלמי של מועדון מאנדיס. שלושת אנשי הבהימה, הירושלמי-לשעבר שירדו לתל-אביב — עמוס קינן, דירי מנוסי ו-מקס פוגל, ערכו במקום הלילה רעשנית עד שחבר מועצת פועלי ירושלים אברהם מצליח, לא יכול היה להתאפק והעיר: "אני אציע לטירי קוקה להעביר על חשבון העירייה את קינן ומנוסי לירושלים — אתם תחיו לנו את העיר!". באותה מסיבה מתח קינן, בעל הלשון העוקצנית, ביקורת על כמה מהנוכחים. אחד מהם מצא דרך לגמול לסטיריקן, שבצד הפיליטונים שלו נהג לאתרונגה לפרסם ביקורת על מסעדות: "הנה, הדר גמזו של המסעדות הגיעו". אמר. • להקת קצב חרשה, המורכבת על סתרת המין הנשי, עומדת להופיע בארץ תחת השם מאנדיס מינס. הלהקה נקראה, כמובן, על שמה של מאנדי רייס דייבס שאוקי. השבוע נערכו במינס מאנדיס המיכחנים ל"מועמדות. הסתבר, כי לא רק בנות טיפס עשרה מנגנון הציעו את מועמדותן ללהקה אלא גם נשים נשואות, שהופיעו למיכחנים בלחיית בעליהן. אחת מהן היתה תמר רזנפלד (25), ילידת הארץ הנשואה ל-גיאלוג, מחזרת מארצות-הברית, שם למדה גנינה. לעומתה הציעה את מועמדותה ללהקה הקצב גם ליאורה מלוצ'ק, בת ה-13, הפרוסת על גיטרה וחנה מנצ'ר היספניה בת ה-18, פקידה בעיריית-לוד. תוך זמן קצר תוקם הלהקה המתעתת להוות תחרות ל-להקות הקצב הגבריות בארץ. • מי שהושב שלסרטי-מערבונים המוצגים בבתי-הקולנוע תמר, מתמיד וזן הולכים רק פרחחים, עשוי היה להיכחט בטעות ביום שני האחרון, בקולנוע תמר, בו הוצג המערבון דורקרב הצלפים, בלטה אשת החברה הגבוהה ריצ'ה חבס, שיחז עם בעלה, ברוך חבס, נהג תה בקולנוע מהשליפות וההרונים — לא פחות משאר הצופים. • דליה לביא מצאה דרך מקורית כיצד לשכך את רגשות הגעגועים של בעלה, ג'ון סוריבאן, ש-אחרי ביקור בארץ נאלץ לחזור לפני שבוע ללונדון, כדי שבוע היא מעבירה לו סרט מוקלט, בו היא שולחת לו נשיקות. על אותו סרט מקליטה דליה גם את המילה היחידה שבנם בן השנה מסוגל להגות: אבא. • האדם הגבוה ביותר במדינה הוא כיום, ללא ספק, השחקן גרעון זינגר — המופיע במחזה-לילדים גוליבר בארץ הגמדים בתפקיד גוליבר. באמצעות נעליים מיוחדות שהותקנו עבורו מתנשאת קומתו של זינגר עתה לגובה שניים וחצי מטר. זינגר עשה חשבון ומצא שמחיר זוג-הנעליים הענקיות שהותקנו לו שווה למחירם של 20 זוגות-נעליים איטלי-קיות מהודרות. • שניים מחתקי רקדני ענבל, שרה ואהרון שקרצ'ק, החליטו באירופה, במסיבת החתונה הופיעו כמובן כל רקדני-הלהקה בתלבושות, הגישו קטעים מתוכנית-הלהקה, שכללו בין השאר גם את הקטע הקלאסי: חתונה בחימן.

מערציו הישראליים של אליל-הזמר הידוע, תום ג'ונס, עשויים לזכות לשמעו בקרוב ולא רק מעל גבי תקליטים. בעת הופעה של להקת הגשש החיוור בלונדון, נפגשו הגששים ישראל פוליאקוב, גברי בנאי ושייקה לוי בלחיית אמרגנם אברהם (פשוט) דשא עם הזמר, התיידדו עימו, שיכנעו אותו להופיע בישראל בהזדמנות הראשונה. בדרך כלל מבקש תום ג'ונס 15 אלף דולר להופעה; ושום מופע באולם הישראלי לא היה בו כדי לכסות הוצאות כאלו. אולם הפעם נאות ג'ונס

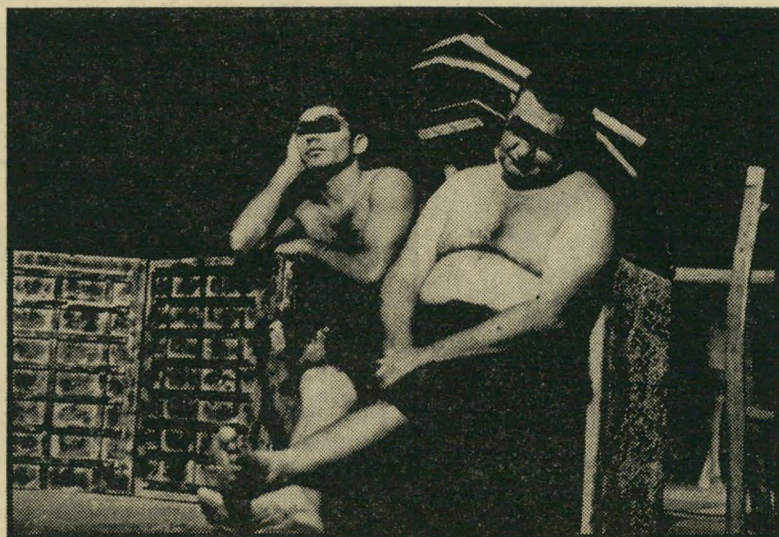

תום ג'ונס ויורדים בלונדון — מופעים בלונדון

צולם בביאפרה ואיבי נראה יושב לצידו של המושל, מבלי שהירדנים יתייחסו ל"זהותו. • היחסים המתוחים בין מזכיר המינהל של מ"י, שמעון פרס, לבין מי שהיה בזמנו דובר-רפ"י וכיום דובר משרד-הסברה, פנחס יורמן, באו לידי ביטוי, השבוע, בשיחת-רעים בבית-סוקולוב. כאשר נשאל יורמן מה דעתו על ספרו של יוסף עברון, הדן ביחסי ישראל-צרפת ויוצא, תוך כריכת בשבחיו של פרס, השיב: "כל אדם זוכה לביאפרא שהוא ראוי לו."

תום ג'ונס בישראל

הצירת הישראלית רות שלום הופתעה, השבוע, לגלות עד כמה עלתה הפופולאריות שלה. לאחרונה הוציאה רות אלבום של רישומיה, סטור ורין קנה מספר טפסים של האלבום, תלש את דפיו, מיסגר כל רפרז דוקציה לחור, והחל למכור ברחוב דיזנגוף. אולם שימחתה של רות שלום לא נמשכה זמן רב — הסתבר לה כי הסוחר הורז מוכר את הרפרודוקציות שלה כתמונות מקוריות, מוליך שולל את קהל-הקונים. •

שני אסירים ב"אחי במצרים" — מופעים ב"מעשיה"

רחל מרחלת על כל העולם

הבובב

פיתאום אדם נהיה כוכב וכל חייו מש-
תנים.
חיים יבין היה תמיד בחור יפה, אבל
עד שלא קלט אותו מסך הטלוויזיה היה
היופי הזה מיועד ליחידים בלבד.
לפני שנה וחצי, כשהיה בן שלושים

מסתבר שרוב האהבות הן בנות 12-13.
ככל שהן צעירות יותר כך אהבתן לוחטת
יותר, ומלווה במיכתבי תשוקה חמים. במת-
נות ובהשתפכיות סוערות.
"ביום החמישי האחרון" מספרת האשה,
הוא הופיע כעורך יומן החדשות. ביום
שישי ובמשך כל השבת לא יכולנו לנשום
בבית בכלל. הטלפון לא הפסיק לצלצל.
החיים הופכים כך לגיהנום. זה נורא."

הלידה לא תוסרט

מישהו הפליט את זה בתור בדיחה,
מישהו אחר שמע את זה ושאל: "מה,
באמת?" וכך הפכה הבדיחה לסיפור מוס-
מך וכל הארץ כבר דיברה על כך שאורי
זוהר מחכונו להסריט סרט על לידה עם
דליה פרידלנדר, העומדת ללדת בהודש
הבא, בתפקיד ראשי.

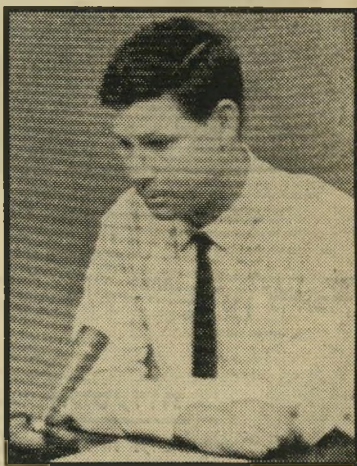
לסיפור שהתגלגל נוספו כמו כדור-שגל
עוד ועוד פרטים, כל פה שדרכו הוא עבר
הוסיף לו עוד קישוט קטן. כשהגיע לשלבו
הסופי כבר היתה שותפה בו מרגוט
קלאוזנר. התברר שמישא אשורוב,
בעלה של דליה, פנה אליה והציע לה תס-
ריט מסורט על לידת אשתו, ומרגוט קלאוז-
נר קיבלה את הרעיון, התלהבה, וכי וכי.
בינתיים יושבים הבעל ואשתו, הנמצאת
בחודש השמיני להריון, ורווחים מועם.

"מעולם לא שמעתי על הדבר האידיוטי
הזה," מספר מישהו, "לפני יומיים התקשרה
איתי איזו עיתונאית, לא שמעתי מעולם
את שמה, ואני לא יודע באיזה עיתון היא
עובדת, ושאלה אותי אם זה נכון שאשתי
עומדת ללדת מול מצלמות הקולנוע של
אורי זוהר. סגרתי לה את הטלפון בפרצוף.

הסולחה הגדולה

"אני אכה אותך," אמרה עליזה
עזיקרי בבית-החוכים, כמה שעות לא-
חר שילדה, "אם הוא רק יבוא לבקר
אותי אני אעני לו סטירה, אני אגרש
אותו." כל זה היה מכוון לאריס סאן,
אבי ילדתה.

אבל כשאריס בא לבקר אותה, היא
לא גירשה אותו. כשראה את התינוקת
— השתגע מרוב שימחה והתרגשות.
שפך עליה מתנות. רוקן את הכסף ש-
בכיסו עליה, "זאת הנשמה שלי!" אמר.
היא דומה לי כמו שתי טיפות
מים," הוא קרא, "היא נהדרת." הוא
הודה אומנם שהאף שלה כבר מתחיל
להיות דומה לאף שלו, "אבל בשש
מאות לירות אפשר יהיה לתקן את זה."

יבין

וחמש, התחתן עם יוספה קרונפטר, ש-
היתה בעשר שנים צעירה ממנו, והכינה
אז את הבא. שלה בכלכלה.

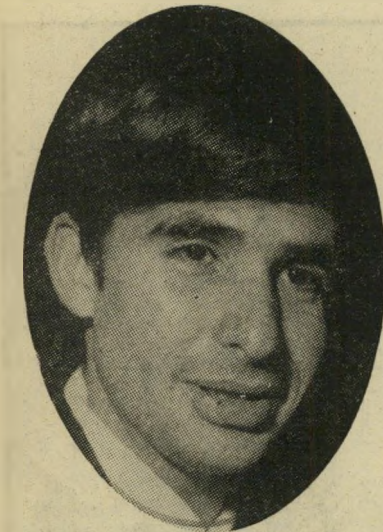
היא התפעלה מהפנים היפות שלו, כמו
שעשו כל בנות מינה, אבל במיקרה שלה
ההתפעלות נשאה פרי והשניים התחתנו.
היא המשיכה ללמוד, והיום היא לומדת
למא. בכלכלה; והוא המשיך לעבוד ב-
קול ישראל, ולהכין את עצמו לסטיוזיה.

והנה פרצה הטלוויזיה לתוך חייהם הפר-
טיים, והיום אין לזוג הזה חיים. לא יום
ולא לילה, נערות קטנות בכל מקום, בפתח
הדלת, בכניסה, בחדר המדרגות. מוצאים
אותן במירפסת, ובעיקר באפרסכת הטלפון.
הן מצלצלות בכל שעה. כשהחיים מרים
את הטלפון הן מנסות לשוחח איתו, לג-
לות לו את אהבתן. כשאשתו עונה הן
טורקות בפניה את השטופרת.

"אנחנו משתדלים להתעלם מזה," מספרת
האשה, "כל אדם נורמאלי מתעלם מדברים
כאלה. אבל זה קשה, כמובן, זה מטריד."

"אני לא מבין איך יכלו להמציא דבר
כזה. נכון שפניתי למרגוט קלאוזנר, אבל
הצעתי לה תסריט, קומדיה מסורפת, בלי
שום קשר ללידה."

ומה האצת מאחורי הלחישות והרמוזים?
האמת היא שקופת-חולים הומינה סרט בן
חצי שעה על הריון ולידה. דליה כבר צולמה
בכמה סצינות, אך אח צילום הלידה עצמה
יבצעו על יולדת אלמונית.

אבידן

ימים את הכתובת. קם אבידן והלך להת-
כונן לכעודה המפסקת.

את המסמר האחרון בארון המתיחה ש-
הכינו לאבידן תקע המשורר יוסי בן-גל.
פגש בו איקא וסיפר על המתיחה שמתחו
את אבידן. אחרי-כך נתקל בן-גל באבידן
ושאל אותו לתומו: "מה התוכניות שלך
להעריב?"

"יש לי משהו," היממה אבידן ברוב חשי-
בות.

"אה", אמר בן-גל, "האורגיה של איקא
— אני לא הולך לדברים כאלה ביום-
כיפור." עכשיו היה אבידן בטוח שנכווה
לו תוכנית לא-נורמאלית ליום הנורא.

בערב נאלץ אבידן ללכת ברזל כל הדרך
מביתו שברחוב השופטים עד לשוק באול
בתל-אביב, שם נמסרה לו כתובת של בחור
רח, המכתנת כדיסכונות אצל פרדריקה.
כשהוא נושם ונושף צילצל אבידן בדלת.
הדלת נפתחה ובעלת הדירה עמדה בפתח.
"מה אדוני רוצה?" שאלה.

"הוזמנתי לכאן למסיבה," הסביר אבידן.
"מסיבה?" תמיהה האשה.

"זה בסדר," אמר אבידן, "מכירים אותי."
בעלת הדירה כימעה השתבצה. אבידן היה
בטוח שמסרבים להניח לו להיכנס לאור-
גיה, וכי הוא מחמיץ את ההזדמנות של
חייו. לבסוף נאלץ להסתלק בצער ובבושת
פנים. את הדרך עד ביתו שוב עשה ברזל.
"אין דבר," אמרו ידידיו, "לפחות הכי-
רחנו אותו להתענות פעם כמו שצריך ב-
יום-כיפור."

עוד באותו יום נשכרה לילדה מטפ-
לת, ליום שלם. והעיקר: הוא מוכן לק-
חת את הילדה הביתה, "אשתי מוכנה
לקחת אותה."
אבל עליזה החליטה שהבת תישאר
אצלה.

אורגיה ביום כיפור

"ותחיתות?" שאל הידיד.
"יהיו שבע," הבטיח איקא, "ואנחנו רק
ארבעה. נצטרך למצוא עוד מישהו."
הבחור השניים כיצד זוקף אבידן את
אוזניו וכולו דרוך להתלחשויותיהם. "אתה
יודע מה," הוסיף איקא ואמר, "אני בעד
זה לגשת מייד לעניין — להיכנס, להוריד
את הבגדים, לתלות אותם על הקולב ולהת-
חיל מייד באורגיה."

כאן לא יכול היה אבידן להתאסק עוד.
קירב את כיסאו אל השניים והיממה כדרכו
ברוב חשיבות-עצמית: "אפשר לדעת כמה
המזכיר?"
התייעצו השניים ארוכות, עד שנמלכו

צום ותענית קשים מאוד נגזרו על המי-
שורר דויד אבידן ביום הכיפורים ה-
אחרון. לא מרצון, כמובן. הוא פשוט נפל
קורבן לתעלול שהניחו לו ידידיו. ומעשה
שהיה כך היה.

ישב לו אבידן ערב יום-הכיפורים באחד
מבתי-הקפה בדיזינגוף, כשהוא מתחבט איך
יעבור עליו היום הנורא. ליד שולחן סמוך
ישב הצייר איקא ישראלי בחברת ידיד,
ומעיניו שניהם לא נעלמו דאגותיו הגדולות
של אבידן. החליטו השניים לסייע לו.

"אתה מביא איתך את החומר העריב?"
"כן," השיב איקא, "אבל רק חומר יבש.
הפעם לא אביא זריקות."

סליחה, טעות במספר

רים כדי להפחיד אותו.
"אני לא יודעת למה כל זה בא אלי,"
מסיימת רוני בבכי קל. "כי בחיים שלי לא
היו לי שום עניינים עם מחלות-מין או דב-
רים כאלה."
ואם האמת ניתנת להיאמר — אפילו לא
עם בוסים.

ובלי

"זו היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו."
אבל לא את נעמי. יומיים לאחר מכן
שוב הופיעה בדיסקוטק של ינוקא, התייש-
בה ליד יוסי בנאי ואילי, וראתה איך
נכנסת למקום אדמה, הרוגזות.

זה היה הדבר האחרון שראתה, במשך
זמן-מה. "איך שההיא תפסה אותי," מספרת
רוני בהתרגשות גדולה, "תפסה אותי גם
חולשה ולא ידעתי מה קורה איתי. אני רק
זוכרת שחטפתי בקבוק על הראש. אחרי-כך
הייתי בשוק."

רונית, שהיא בת לעדה התימנית, ולכן
שחרחרת ונאה, ונוסף לכך עובדת כפקידה
באחד ממוסדות-ההסתדרות, לא הרגישה
אפילו איך גוררים אותה החוצה. איך מני-
קים לה את הפצעים. איך שמים משהו לח
וקר על התבורות שעל הגולגולת, ואחרי-
כך לחצו על זה בעזרת מטבע של חצי
לירה.

אבל היא מרגישה, עד היום, את כל גור-
פה וגם הסובבים מרגישים, משום שהוא
מכוסה בסימנים.

כשהתאוששה במיקצת, חזרה לביתה-השי-
מוש, לשם הלכה נעמי להשליך את הפיאה
הנוכרית של רוני לאסלה. היא שלתה את
הפיאה מן המים של בית-השימוש, ושמה
אותה לייבוש.

"עכשיו, בלילות, יש לי סיוטים," היא
מספרת. "אני פוחדת שהיא פיתאום תבוא
ותבריק לי. וברחוב כולם רצים אחרי וצו-
חקים לי, הנה נעמי, הנה נעמי! הם אומ-

רונית עם

רונית שמוש קיבלה מכות, לפני
שבוע, מנעמי אדווה (העולם הזה 1623).
זה כבר קרה להמון בחורות. אבל הצרה
היא שרוני קיבלה מכות — בטעות.

זה היה ככה: "ישבנו יום אחד בדיס-
קוטק, מארקו תורג'מן, אידי גורי-
ליצקי ועוד שתי בחורות," היא מספרת.
"אני באתי לבדי, אני באה תמיד לבד —
וגם הולכת לבד."

"בוסים בא, התיישב לצדי, הוא כימעת
לא שם לב אלי. אמר כמה מילים גימוסיות
ואחרי-כך לקח שתי בחורות, ואת מארקו."

המכה נפלה. ועדת-החקירה שמונתה כדי לברר את מחלוליה של חברת-הפיתוח של באר-שבע (העולם הזה 1621) החליטה: יש לפרק את חברת-הפיתוח.

דו"ח על כך הוגש, כמתנת ראש-השנה, לראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווה. הדו"ח כלל שורה שלמה של האשמות, מחד-לים, ופגמים אסתטיים.

רק פרט אחד היה חסר בדו"ח זה: העובדה שחברי מועצת-המנהלים של החברה הכושלת אינם אלא — חברי מועצת-העיר באר-שבע. כלומר — אותם האנשים שיצטרכו לדון בדו"ח. ואליהו נאווה בראשם, כי נאווה מכהן גם כיו"ר חברת-הפיתוח. הקבלן קיבל יותר. עיקר הכישלון נות של החברה. מסתבר על-פי הדו"ח, נוב

ראש-העיר נאווה האמת במעורבות

עם מניהולם הכושל של חברי מועצת העיר באר-שבע הכבולים:

● הם גבו, בקושי, 80 אחוז מן המגיע לקופת-העירייה, עבור ניכסיה-העירייה — והחברה — בעיר.

● 10 במאי 1965 אושרה עליית הקמתו של השוק הבדואי, שתוכנן עם השקעה של 300 אלף לירות. למעשה, התעלמו חברי-המועצה מהתקציב, קיבלו ב-30 ב-ספטמבר 1965 הצעתו של קבלן פרטי ש-קבע את תקציב-השוק בשיעור של 566.950 לירות.

● אך זה לא הכל: הבדיקה בספרי-החברה העלתה, שלבסוף הוצאו עבור הקמתו של השוק הבדואי — לא פחות מ-654.924 לירות.

● השקעה זו אינה כוללת את ערך ה"קרקעות" עליהן ניצב השוק — ואשר ערכן שנוי במחלוקת בין החברה העירונית לבין מקרקעי-ישראל הממשלתי. העירייה טוענת: השטח שזה 15 אלף לירות לדונאם. ה"ממשלה בשלה: הוא שזה 20 אלף.

● פי עשר שטח. גם לגבי עצם השטח קיימת מחלוקת. העירייה מייחסת לשוק שטח של 10 דונאם בלבד; מקרקעי-ישראל טוענת שיש שם 1.2 דונאם בלבד. אבל שיא הגיחוך מעוררת העובדה, שמיניו של השוק הבדואי היקר ובעל ה"טרנסאקציות המזורזות — עומדים ריקים מאדם ומסוחרים.

אין זה השוק היחיד בו נמכר כבונה של העירייה. אחרי שנים רבות של תלאות, הוקם בעיר סופר-סוף שוק ירקות ופירות. במקום השוק המוזהב שבעיר העתיקה. בתחילת שנת 1967 סוכס ששוק זה יעלה 2.5 מיליון לירות. ב-1 ליוני 1968 כבר היה ברור שהוא ייעלה — לפחות — מיליון ושלש מאות אלף לירות מעל ל-תקציב המאושר.

פרט מאלף: בבניית-השוק משתתף הקבלן מ. בנדיקט מאנגליה. 60 אחוז ממניות-השוק שייכות לאיש זה. והוא גם המשקיע היערי בפרוייקט.

השקעת-ההון-זר זו בוצעה בצורה מקורית למדי: בנדיקט נתן ערבות בנקאית על רבע מיליון לירות. כסף ממש לא עבר ידיים. נוסף לכך — אסור לגעת בערבות ה"המשך (בעמוד 30)

מכה חדשה:

הדוכות בחיי הלילה

את אביגדור — כשלא עלה בדעתו שאיש כמוהו, דווקא, יופיע בדמות משיח-כשרות. כשהתחזקו משימה מוסיקה עליוה ב"רקע החל אביגדור מפליא מכותיו בחילול, חובט בו בכל כוחו. ומי שמכיר את אביגדור יודע שאילו היכהו רק באפס כוחו, היה זה תחליף מוכר לצו אישפוז.

אבל וילי לא הלך להתלונן במשטרה. ה"משטרה הולכת. אביגדור יכול לחזור. או למה להסתכן איתו? בפעם הבאה כבר יידעו להגיש לו סטייק כשר למהדרין.

★ ★ ★
סכין בין שמדות-מיני

ט"ר נרגעו לקוחות פרדריקה מסצ'י-נתיאלימות של אביגדור, וכבר נכונה להם התמודדות חדשה. ערב אחד לא השתחו ביניהם שניים מאורח-הדיסקוטק בדעתם על אחת הנערות. פה מילה ושם מילה, פה מכה ושם מכה — ובידי האחד מהם, צעיר מיוצאי מארוקו, ניצוצה סכין.

חברו למריבה, צעיר מכרם-התימנים ש"אמרו כי הוא שפתח במריבה, ניסה להתגונן. אבל הסכין נשלחה אל פניו, חתכה חתך עמוק בצד-ארו.

במהומה הכללית, בעוד הנערות לבושות-המיני צורחות בבהלה, ניגש אחד המלצרים והוסיף בעיטה הגונה בפניו של הפצוע ה"שרוע על הארץ. לקחו אותו במהירות ל"בית-חולים. התוקף נעלם כלעומת שבא. ואילו השתלטו מייד על המקום כמה מהגברתנים הממונים על שמירת-הסדר בלילות — היה פורץ שם מרחץ-דמים.

הערב ההוא עוד עבר איכשהו בשקט. רק למחרת, כשעמדו לפתוח את הדיסקוטק, הסתבר כי הוא נתון במצור. צעירי כרם-התימנים, גרעשים ומוזעזעים על אשר אי-רע במקום לחברם, צרו על הפתח ובפיהם תביעה אחת: "הוציאו אותם אלינו!" הם פשוט דרשו שיסגירו לידיהם את תוקפי חב"רם ולא — לא ייכנס איש לדיסקוטק. אמרו ועשו: חסמו את הכניסה ולא נתנו

יום לא צריך ללכת יותר למערבון ג'ים או לסרטי גאנגסטרים כדי להיות שותף לאלומות. היום אפשר לפגוש אותה עם כוס ויסקי ביד ועם מוסיקת-קצב ב"רקע — בדיסקוטקים של תל-אביב. פרדי, מאנדיס וינוקא, מקומות הבילוי הליליים השוקקים של החברה התל-אביבית, הפכו בשבועות האחרונים לזירות-קרב, בהן ה"חוללו סצינות ששום סרט-אלימות לא היה מתבייש בהן.

כי כמו שפרפר-לילה נמשכים אל ה"פנסים, החלו לאחרונה להיטפל ולהתאנות ציפורי-הלילה המפוקפקים של תל-אביב ל"מרכיב-החברה — מייד לאחר שהמשטרה נואשה ממלחמת מישר-השקט שלה.

★ ★ ★
סטייק דצירדי תיזמורת

מ"אז הכניסו דב ופרדי סגל תיזמורת-קצב כושיה לדיסקוטק שלהם, החלו בריונים לגלות התעניינות ערה במ"קום. ערב אחד נכנס לפרדריקה טיפוס קשוח בצורה יוצאת מהכלל, בריון-קשקשים מטיל-אימה, העונה לשם אביגדור. ישב אביגדור הענק על כיסא קטן שבקושי הספיק למחציתו, לגם בנחת ויסקי, הסתכל על התתי-כות המקפצות סביבו — עד שנחה דעתו ונעלה תיאבוננו ובקול פקודה ציתה להגיש לו סטייק.

הביאו את הסטייק לאביגדור והוא נעץ בו את סנינו וחתך כאילו היה זה נתח חמאה. תוך דקות ספורות כילה אביגדור את הסטייק, מבלי שיתן את דעתו במיוחד על תוכן-הצלחת. רק כשנעלם הבשר ולא נודע כי בא אל קירבו, עלה חשד נורא בראשו של אביגדור. מה שיגידו עליו יגידו — אבל דבר אחד אי-אפשר לומר עליו שאין הוא מקפיד בדיני-כשרות. והנה, ה"גנב אל ליבו החשד כי הסטייק שבלע לא היה דחקא נתח של בהמה טהורה. החל אביגדור לצעוק ולהשתולל. ניסו

שני האחים שאולי, טדי ורפי, מנהלי הדיסקוטקים מאנדיס ומיני-מאנדיס, נאלצים להשתמש באגדור פיהם כדי למנוע מבריונים להיכנס למועדונים. רפי שאולי, מגן במריוויו על השקט בעסקיו.

שאולי לא שואל

המלצרים להפיס את דעתו — ולא נתראה להם אביגדור עד שהביאו את מנהל-המקום עצמו — וילי, שותפו של דב סגל בעסקים. "מה נתתם לי לאכול?" זעק אביגדור. "סטייק, כמו שביקשתי!" השיב וילי. "איזה סטייק?" הוסיף אביגדור לצרוח. "סטייק חזיר, מאה אחוז!" הרגיע וילי

המדונה והמדון

סימה שור בל (מימין) מי שהיתה "המדונה של הצירצילים" וחלק מנוף-הדיסקוטקים של תל-אביב — עמדה לאחרונה במרכז שתי שערוריות אלימות.

שים ותלישת פאות בדיסקוטקים — כשם ש"עשתה לפני שבוע אצל ינוקא. כל באות-הדיסקוטקים למדו שכאשר היא מופיעה ב"סטה, הן צריכות להעלם מקירבתו של בוס, בעלה לשעבר של אדוה — אם אין ברצונן לחטוף בקבוק בראש.

אך עכשיו הופיעה דמות נשית נוספת שיש להישמר מפניה — זאת היא סימה שובל, הבלונדית היפה שזכתה בכינוי "המאדונה של הצירצילים" על הופעתה הצמודה ללהקת-קצב זו.

סימה הייתה דמות-שלקבע בדיסקוטקים של דרום העיר — אך איש לא העז להיטפל אליה. היא הייתה חברתו של עמי טרייביש, איש להקת הצירצילים. עכשיו היא כבר לא, אבל אורחי דיסקוטק המסכה למדו זאת ב"דרך המסוכנת.

★ ★ ★
בקבוק מועף ע"י אשה

י"ו אחר פרצה מריבה בין סימה לבין עמי. עמי החטיף לה סטירה וסימה, בלי להסס הרבה, נטלה בקבוק והשליכה אותו ישר אל ראשו של עמי. מחוסר אימונים קבועים היא לא דייקה כליך בקליעה — והבקבוק החטיא את ראשו של עמי בסנטי-מטרים ספורים, התנפץ על הקיר, מבלי שיפגע, בדרך נס, באיש.

אבל בכך עדיין לא תמו עלילותיה של המאדונה סימה — שלפי כל הסימנים עוד ידובר בה רבות. בעיקבות הסיכסוך ה"רומאנטי היא ברחה מהבית, העתיקה את אינור-הפעילות שלה לצפון תל-אביב, שם גילתה את משה ינוקא.

ערב אחד, כשסגר ינוקא את הדיסקוטק שלו והלך לבלות במאנדיס עם סימה, גילה לפתע שהנערה נעלמה. "היתה לי חברה, מי (המשך בעמוד 26)

ראה אותה?" צעק ינוקא, מבלי שאיש יוכל להשיב לו. רק מאוחר יותר חזרה סימה כשכולה מתנשפת וכפתורי-שימלתה מרוטים.

מיד הסתבר סיפור העלמה. יום אחד השאילה סימה שימלה חגיגית לחברתה. קמה החברה ונסעה לאילת עם השימלה. בערה חמתה של סימה להשחית. לפתע, בהיותה במאגזין הגיעה לאוניה השמועה שהחברה חזרה ומקדוק בדיסקוטק טאני. מצאה סימה גבר שיסיע אותה לשם, ניכנסה לדיסקוטק וראתה את מי שחשבה את עצמה עדיין לחברה שלה.

"חתיכת מלככה, איפה השימלה שלי?" התעקשה סימה והוכיחה לנוכחים את כוחה בסטירות ובמריטת שערות. כשהפרידו בין השתיים, התנחמה סימה: "מול שהיא לא לבשה היום את השימלה שלי, הייתי תולשת אותה מעליה יחד עם העור!"

★ ★ ★

מהלומות בפתח, "מאנר'ים"

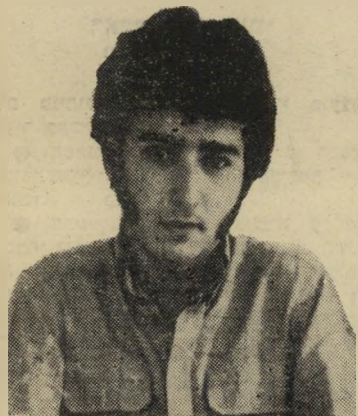
האחים רפי ורמי שאולי מנהלים היום שני דיסקוטקים בתל-אביב, את מאנר'ים ואת מיני-מאנר'ים לבני הנעורים. אבל מי שסבור כי להיות בעל דיסקוטק מספיק רק חוש-לעסקים, היה צריך להיות השבוע עד לדראמה שהתחוללה בפתח מאנר'ים.

שלושה גברתנים מהטיפוסים עושי ה"צרות הגיעו לפתח, שם נחטכו על-ידי שומרי-הסף. זה הבחין עם מי יש לו עסק — ומנע בעדם להיכנס: "הכניסה היא רק לחברים" טען.

התעקשו השלושה להיות גם כן חברים ולהיכנס. הוציק השומר את רפי שאולי, בעלה של מאנר'ים, שהוא בחור מוצק שהיה מורה ספורט בצה"ל — אבל עם זאת, אינו עושה רושם של גברתן.

"מה העניינים?" שאל רפי. "רוצים להיכנס!" נס! השיבו השלושה. "לא יכולים להיכנס!" הסביר להם רפי.

הנימוק לא שיכנע את השלושה, שנראה

בסבוק בראש

זהו עמי מרייביש, ה' מתופף של להקת הצ'רצ'ילים, מי שהיה חברה הקבוע של סימה שובל. בעיקבות סיכסוך העיפה סימה בקבוק לעבור ראשו.

להם כי בכמה דחיפות יפנו את רפי יחד עם שומרי-הראש מעל דרכם.

אחד מהשלושה, טיפוס אלים וחצוף במיוחד, העלה את הטונים של קולו. "למה לך לריב, ניסה רפי לשכנע אותו, 'למה לך לקבל מכות. אתה כפריע לי כאן ב' פרנסה. תתפוס אותי מחר בדיוגנוף ותריבין לי'."

אבל הבחור התעקש לגמור את החשבון בו במקום. מיד הנחית רפי מכה בפרצופו והשכיב אותו על הארץ. משם גרר אותו אל חדר המדרגות של בניין השופר'ס, כשעשרות אנשים צופים במחזה. שומרי-הסף ניצב על כיסא ובדיו מקל, כדי להרחיק מתערבים בלתי-רצויים. מימון הדיוק, בעל המנופים, שבר בקבוק על הקיר ובקצותיו איים על חבריו של האלים החצוף לחוש לעזרתו. ואילו רפי הוכיח לאותו בחור שהוא בעל דיסקוטק חזק מאוד — הרבה יותר מכה שאפשר לנחש.

במשך חמש דקות רצופות היכה רפי בגברתו, שרצה להצטרף אל חברי מועדון מאנר'ים, עד שזה ילל כחתול ובכה על נפשו. אורחי מאנר'ים, שלא הבחינו במתחולל בחוץ, ראו את רפי חוזר כשדם על אגרוף פיו, ידעו שהציל אותם מקטטה לא נעימה. שלושת הגברתנים החליטו להצטרף, כנראה, למועדון אחר — שבעליו חלש יותר.

רק אתמול נולדה

תכנית ביטוח בריאות לזוגות צעירים

זוגות צעירים יזכו מעתה בשנת הביטוח הראשונה להנחה של **50%** ממס החבר (לדוגמא: כשהבעל שכיר, בין אם אשתו עובדת ובין אם לאו - ישלם הזוג מס חבר כולל בשיעור של 9.20 ל"י לחודש).

בקופת חולים מרכזית פטורה גם אשה עובדת מכל תשלום מס נוסף ומבוטחת בזכות המס שמשלם בעלה.

קופת חולים מרכזית מעמידה לרשות המבוטחים גם מרפאות משוכלות ומצוידות וגם רשימה רחבה של מומחים ורופאים פרטיים, לבחירתם, שהם יכולים לבקר בביתם בכל עת. כל זאת נוסף על סידורי אישפוז מלאים.

בקופת חולים מרכזית אין כל הגבלות לגבי מלידה ולגבי ילדים הנולדים לחברי הקופה.

קופת חולים מרכזית משלמת למבוטחיה דמי אישפוז בסך - 25 ל"י ליום בעת אישפוז בבית חולים (עד 100 ימים בשנה) ודמי החלמה ל- 7 ימים לאחר אישפוז.

קופת חולים מרכזית היא מוסד רפואי שאינו קשור בהסתדרות או במפלגה כלשהי ושום תוספת אינה צמודה לדמי הביטוח הרפואי.

בקשו פרטים מלאים בכל סניפי קופת חולים מרכזית או במרכז

קופת חולים מרכזית

רחוב שפרינצק 15 תל-אביב / טלפון 273111

משרד העבודה אורט ישראל

המכון להשתלמות מקצועית חשולבת

יסודות

הטלוויזיה

קורס מס. 3 - 1968

יפתח ביום א' 17.11.68

ההרשמה

במשרדי המכון

שד' דוד המלך 39

טל. 248162, ת"א

המנוי -

קיבלת

חשבונו,

נא פרע

אותו בחקדם.

27

עקרב

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

חוששני שאת שוב נכח נסת לאחת התקופות ה- מצערות, בהן את תוק- סת את הסוככים אותך ללא גבול וללא סיבה, ו- נוטה לרדות דחקא ב- אלה הקרובים אליה. אל תנצלי את נכונותם להיות סולרנטים כל- פייך. אבל הפעם את עשויה להיתקל בהשפעה גברית חזקה, ש- תכלום אותך. וזה עשוי לגרום לך לצער ולמבוכה ואף לניתוקיחסים עם אישיות ח- שובה. נסי, איפוא, לשחק את האשה הקט- נה והציתנית, או לתת לתסכוליך להת- בטא בתחום אחר. בשטח היצירה, למשל.

★ ★ ★

לא בדיוק השבוע המתאים לקבלת החלטות. לעומת זאת - קדימה לביולויס! אם את יכולה למצוא שעשועים בלתי-מחייבים, אדי- רבאו אין שום רע ב- פרשה עליזה ומהנה. אך אם את חושבת עליו ב- רצינות, מוטב שתדחי את ההחלטות - ואת המעשים - למועד מאו- חר יותר. ככלות הכל, מה את עלולה להפסיד? יש הרבה דגים בים. לבשי שחור, או זהב, והזהרי מצננת. בחודש

קשת

21 בנובמבר - 20 בדצמבר

שעבר לא הקדשת תשומת-לב רבה למולך, איש הקשת, ונפגעת קשה. ההזדמנות הזו קיימת גם השבוע. אל תחמיץ אותה הפעם. הסימן הטוב ביותר להצלחתך תהיה הופעת קרוב משפחה שייהיה מעוניין בעסקים איתך.

★ ★ ★

האמביציה המטורפת שלך עוד תוריד אותך ביגון שאולה. יש גבול למה שאפי- שר לכפות על אנשים בשם החברות, או בשם הקאפריזות הרגעיות. אך מכיוון ש- ביסודו של דבר האופי שלך הוא טוב וחלב שלך - טוב עוד יותר, אתה עשוי להירתע מצעדים מזי- וים באמת, ולו גם רק ברגע האחרון. כוח-ההרגל יוביל או- תך, השבוע, לסיטור- אציה בה אתה חוזר על מעשים מן העבר. נסה לחינתק מזה. מוטב שתיווים דברים חדשים ובעלי עתיד.

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

האונים שלך אומר לך: "זהו גם ביובו של זמן". נסי לישון מספיק ולא לאכול יותר מזי. לבשי כחול-כחול או מנומר, וקחי את עצמך במיקצת בידיים! השכר סוקר לבוא.

★ ★ ★

לא, אין מה לדבר: זוהי לא התקופה המתאימה ביותר להיכנס לסיכסוכים או למריבות עם בן או בת הזוג שלך. המתח הגובר בבית הרה"א- סון ומוטב לך, איפוא, להסתלק לכמה שעות בזמן שהסערה מאיי- מת. מלבד זאת, אתה נוטה להיכנס לדיכאון תחת השפעתם של מיכשולים לא-צפויים.

אריה

21 ביולי - 21 באוגוסט

אבל הכנסה כספית נאה ובלתי-צפויה מאזנת במיקצת את המצב. אל תסתנוור.

★ ★ ★

בסך-הכל זהו חודש חיובי ושבוע נהדר. אתה מלא מרץ; עוד לא התרגלת לניכוזיות הקטנות של אלה הסוכ- בים אותך כעת; אינך חושב על הצרות הבאות אלא אך ורק על הית- רונות הנובעים ממצבך החדש. משום כך אין גם טעם לתכנן יותר מדי. שחה עם הזרם, סמוך על בני מזל טלה ואריה, ואתה יכול ל- הרשות לעצמך לפנק את עצמך - אבל נסה לא לחשוב רק על עצמך, באותו זמן. זוהי תקופה של הצ- לחות מסוייגות ואגירת כוח לעתיד הקרוב.

בחור

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

שיחיימישקל, המשמעות הכפולה והאיזון לו את שואפת, מופרים, השבוע, באופן חי- מור על-ידי שני גורמים החודרים לחיך ב- צורה ברוטאלית. אם יש הזדמנויות בחיים בהן אשה צריכה לתת לעצ- מה דין-וחשבון על מע- שיה - השבוע הוא ה- זמן הנכון. אבל ספק אם תוכלי להתגבר על גלי הפחד וההתלהבות האחרונים בך. ככלות ה- כל, כשכף המאזניים ה- אחת נוטה כלפי מטה - השנייה מתרוממת בחזקה. לבשי ירוק או אפור, או ירוד. אם אתה איש-עסקים - אתה עלול להפסיד הרבה, לא במובן הכספי, בעקבות החלטה שרירותית שנקסת בחיפזון.

★ ★ ★

תאנים

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

השנייה מתרוממת בחזקה. לבשי ירוק או אפור, או ירוד. אם אתה איש-עסקים - אתה עלול להפסיד הרבה, לא במובן הכספי, בעקבות החלטה שרירותית שנקסת בחיפזון.

שור

21 באפריל - 20 במאי

בה תצטרך להתאפק יר- תר מכל היא דווקא ב- ימים רביעי, חמישי ו- שישי. אחרי-כך מוטב ש- תתנפש במיקצת, תצא לטיול או תיקח חופשה כלשהי - רצוי בחברה חדשה. ליל-שבת ושבת הם ימים טובים לרומאני- טיקה ולפגישות עם אנ- שים חדשים לגמרי. עשי ספורט עם ידידיך, ואל תחמיצי הזדמנות המושטת לך חינם.

★ ★ ★

אל תאמיני לו! הוא סתם מבלבל את המוח. ההבטחות המושמעות באוזניך, בת-אומים, בתקופה שעד יום שישי, לא שוות את האוויר ש- אליהן הן יוצאות. בכלל, מעין תרדמה אופפת אותך בימים אלה. דומה, שככל ש- את משתדלת לצאת מן הבעה הסמיכה ה- זאת, כן את שוקעת יותר באפס-מעשה ו- בשיממון. רק עצתו הנבונה של אדם מבוגר עשויה לעזור. והזמן, כמובן, עו- שח את שלו. בכל אופן, אין להתייאש.

תאנים

21 במאי - 20 ביוני

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

מה שמרגיז אותך הוא שכל אשר יקרה לך ה- שבוע כבר אירע - פחות או יותר - בהז- דמנויות קודמות. זוהי אכזבה בשביל אישיות רומאנטית שכמותך, ב- תיחד לאור העובדה ש- חוש-העסקים הבריא ה- מסתתר מתחת לחוסר-

דרך אגב, את נקלעת לאחת הסיטואציות הכפולות והלא-פשוטות, להן את מומחית. הם יכעסו עליך, אולי, אך כוח אישיותך וקסי- מייך האישיים יסייעו ב- עורך לצאת גם מהסבך הזה. אם אתה לא רו- צה להסתבך בעסקים, מוטב שתתייעץ הפעם עם רואה-החשבון שלך או עורך-הדין שלך. ו- תשים קצת יותר לב ל- מחלות-פנים: כליות, כ- בד וכדומה. בתדלי - היהורי מנטיעות תכופות יתר על המידה, ביחוד בסופי-שבוע.

דני

20 בינואר - 18 בפברואר

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

★ ★ ★

יוס ד' יביא בעייה אחת גדולה נוספת - אבל אתה בין כה וכה נימצא במתח, כך שהדבר לא ישנה הרבה את המצב. בכל זאת - השתדל לקבל את ההחלטות ולהכריע בכל העניי- נים היותר-חשובים ל- אחר מכן. כושר-השי- פוט שלך הולך ומשת- פר, עד סוף השבוע. אשר לחווים מיסח- ריים או להסכמים: מוטב שתבדוק את ה- כל עם אנשי-חוק ו- מומחים - אך את ההחלטה הסופית יהיה עליך לקבל בעצמך, בהתאם ל- אינטואיציה שלך. אל תסמוך על הזולת.

★ ★ ★

שוב הדיכאון הזה! אבל יש לך סיבות טו- בות ורבות לכך. הכישלונות והנסיגות ה- ללו, אם כי הם לא חשובים ביותר, לכאורה, בהם כדי להעכיר את רוחך. התקופה

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

★ ★ ★

יוס ד' יביא בעייה אחת גדולה נוספת - אבל אתה בין כה וכה נימצא במתח, כך שהדבר לא ישנה הרבה את המצב. בכל זאת - השתדל לקבל את ההחלטות ולהכריע בכל העניי- נים היותר-חשובים ל- אחר מכן. כושר-השי- פוט שלך הולך ומשת- פר, עד סוף השבוע. אשר לחווים מיסח- ריים או להסכמים: מוטב שתבדוק את ה- כל עם אנשי-חוק ו- מומחים - אך את ההחלטה הסופית יהיה עליך לקבל בעצמך, בהתאם ל- אינטואיציה שלך. אל תסמוך על הזולת.

שוב הדיכאון הזה! אבל יש לך סיבות טו- בות ורבות לכך. הכישלונות והנסיגות ה- ללו, אם כי הם לא חשובים ביותר, לכאורה, בהם כדי להעכיר את רוחך. התקופה

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינסטרס שלך. שמור בשבוע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך, לט, ואלה הימים בהם הם נט מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה. עשה הכל במרדף. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו ה- תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

פניני הים

ברהט

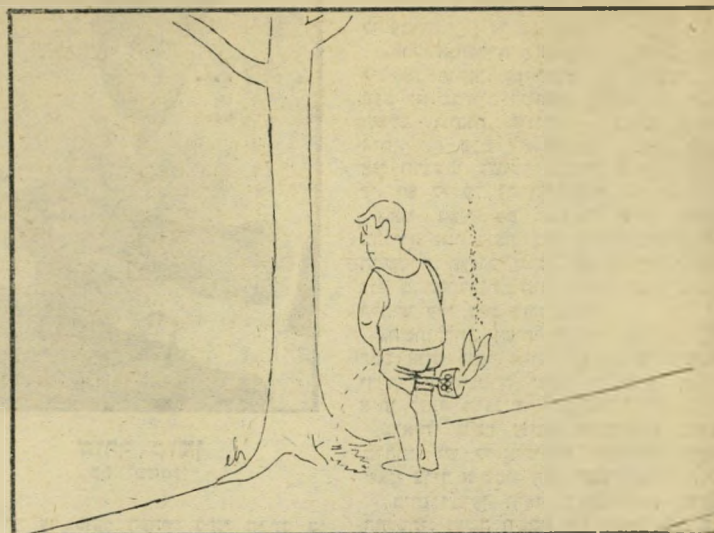
העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

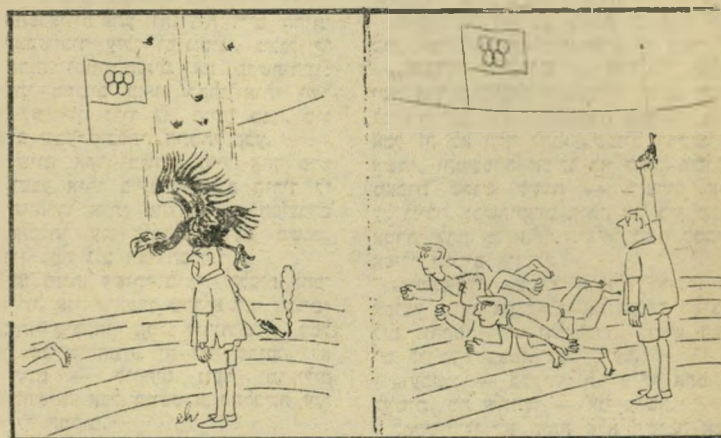
מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר למדור זה יזכה בפרס של 25 ל"י. הזוכה בפרס השבוע: נמרוד מנדלוביץ משער-הגולן.

אגדות במדים
ערב חג הסוכות דאגה הרבנות הראשית לשלוח לכל יחידות צה"ל ומשמר הגבול אתרוגים ולולבים, כדי שיוכלו לקדש את החג כיאות. כך הגיעו לולב ואתרוג גם ליחידה המורכבת כולה משוטרים דרוזים וצ'רקסים. לפני כניסת החג הופיע המפקד היהודי ביחידה הדרוזית-צ'רקסית. עמדו אנשי הכומתות הירוקות במסדר חגיגי כשלפניהם, בתוך ריבוע קרקע עדור, נעוץ הלולב. "זה השתיל ששלחתם לנו", הסביר הסמל הדרוזי, "שתלנו אותו באדמה. אבל עם הלימון ששלחתם — לא ידענו מה לעשות."

הלפיד האולימפי בדרך

היום בו מת הנשר המכסיקאי

חמשיריים

ראשי-משלה בעל לב
את שריביטחוננו חיכך
כשראה מה רב
העומם עליו
אותו בעוזרים הוא סוכב.
מ. גינומורה, בתים

★ ★ ★

מעשה בחשפנית בשם לימור
שהתפשטה בכל האיזור
כשביקש בעלה
לראותה בפעולה
צויה לכבות את האור.
יעקב מרמלשטיין, תל-אביב

לפני שנה העמיד לוי
אשכול את ישראל על
סף התהום.
השנה הוא עשה צעד
אחד קדימה.
נמרוד מנדלוביץ,
קיבוץ שער-הגולן

לכבוד לשכת הגיוס

אני עומד להיות אב בעוד ארבעה חודשים ומישהו סיפר לי כי זה יעזור לי לקבל פסור מגיוס.
אם לא קשה לכם אנא הודיעו לי אם הדבר נכון, כי אם התינוק לא יציל אותי מגיוס — אני לא מתכוון לשאת את הנערה לאשה.

בכבוד רב
דויד דקל, הנביאים
31, תל-אביב

לידה ללא כאבים

קראנו בגאזה עילאית, שהכנסת דנה שוב בבעיית הגברת הילודה. הבעיה נידונה במיכוח מבריק שאין אנו יכולים להביא בקיצור אלף חלק ממנו.
כך, נקווה, נדביק את קוראינו באמוני תנו הצרופה בחיכים הנכבדים שלנו, את הוויכוח פתח ו. ויינשטיין ממע"ה, שהציע את הקמתה של המועצה הלאומית למניעת מניעות.
המועצה תפתח במסע הסברה ציבורי ותדפיס, בין השאר, כרזות המפיצות את הסיסמה: "זהירות אינה גבורה!"
בהמשך הוויכוח נאמה הח"כ יענטה רחל יענארוחול (87, מפד"ל). היא טענה שזוהי בעיה השייכת במישרין לסמכותו של משרד-החקלאות: לדעתה, אין דרך קלה יותר לעודד את הילודה מאשר להרבות בזריעת-כרוב ובגידול חסידות. מובן מאליו שגם הקו הקשוח של נח"ל לא היה חסר בוויכוח. הציג אותו מנחם גדותיים. בנאומו — החרף קצת מעל למותר, לדעתנו — השמיע צרי חות חדות ונופף בזרועותיו בהתלהבות: "ברית מילה" זקק, "ברית מילה" יש להרבות בברית-מילה! כל אדם נשוי המעביר שנה מבלי שיוולד לו ילד — יש לבצע בו, פעם נוספת, את סקס ברית-המילה!"
כי רק כך — טען הח"כ הנכבד — ילמדו בני-ישראל את "ערכי המוסר העילאיים: מולדת ויהדות. הרוצה בי שלום — נאמר לו שלום. הרוצה בי מלחמה — נגיב בברית-מילה שעה!"
הישיבה נסתיימה בהודעתו של יענקל דודל יאנקלביץ (137, מע"י) שפנה בי קריאה נוגעת-ללב לכל חברי-הבית: "אין אנחנו יכולים לתבוע קורבנות מן העם מבלי להראות את הדרך בעצמנו". קרא, "זהו קורבן ניכר לכולנו, שכבר עברנו את תקופת-הנעורים הראשונית שלנו. אולם הדבר ניתן לביצוע. למרות גילכם — עשו את המאמץ!"
ואז, בהתרגשות נהדרת ומשותפת, קם כל הבית על רגליו וצעד קדימה — מי יודע לאן? — כשהחכים משמיעים במקלה את הסיסמה: "הזרעים בדימ" עה, ברינה יקצורו!"

יוסף יאיר

"אידיוט! אתה לא רואה שהתוכנית הפוכה?"

במדינה

(המשך מעמוד 25)

בנקאית, לפי שעה, כי סעיף משונה קובע, כי בכספו של בנדיקט תשתמש חברת הפיתוח של באר-שבע רק שעה שלא תמכור בינתיים ולא יהיה הון-חוזר מגביות בשוק. **זכויות תמורות לא-כלול**. כל זה היה די עגום ואפולולי, כשלעצמו. אולם יש גם לפרשה הזאת תוספת. ב-26 ביולי 1967 וב-15 בפברואר 1968 שלח הממונה על מחוז הדרום, לפי בקשת חברת-הפיתוח של באר-שבע, מכתבים לבנק הערב בהם קובע: "...המשקיע לא חידש את תפוגת-הערבבות הנקאית שהוא היה חייב... משום כך רשאת החברה לפיתוח באר-שבע בע"מ לתבוע מכם סכום הערבות... אני מאשר את סכום הפרת ההסכם האמור..."

במילים אחרות: ההשקעה הפיקטיבית בלאו הכי לא מומשה, ולא זיכתה את ה-עירייה בשום טובת-הנאה. תמורת פעמים שום דבר קיבל הקבלן-המשקיע 60 אחוז מהשק — והאפשרות להשתתף בבנייתו. אגב: הרו"ח מתעלם מפרטים רבים ו"חשובים. כמו למשל, מן העובדה שמלבד בנדיקט יש עוד שותף בבניית-השוק: איש-העסקים הבאר-שבעי אברהם הלמן. המחזיק ב-20 אחוז מהמניות.

או למשל: את והותו של המוסד הבנקאי שנתן את הערבות של בנדיקט.

ברור לכל אדם בעל עיניים שכאן מסתתרת שערורייה. בייחוד אם לוקחים בחשבון שמחיר ההשקעה למטר מרובע של שוק ירקות נאמד ב-475, 450 לירות: אך האומדן הרשמי של השקעה — פיקטיבית בחלקה — זו הוא אלף לירות.

העיר אחד מחבריה-מועצה: "זהו בהחלט דו"ח אלגנטי. הוא מוציא לגמרי את אליהו נאחי מן התמונה. כאילו ולא היה מעולם ראש-עיר וראש מועצת-מנהלי-החברה גם יחד — האיש שנושא באחריות הסופית ל"קאטאסטרופה הזאת."

דרכי-חיים יהודים במינור

אלוה עמנואל, 81. חיפשה מישכן בו תוכל לבלות בשקט את שארית ימיה. אבל

תמורת חדר בבית-אבות דרשו — 10,000. לירות. היא נזכרה במינור הגרמני סנט צירלס, על שם קרלו ברומאוס, בירושלים המערבית. היה זה במינור אשר בין כתליו נהגה לבלות את חופשותיה מזה 15 שנה. הנזירות הסכימו לקבלה כאורחת קבועה, תמורת תשלום חודשי צנוע. עתה מבלה שם הטבחית לשעבר, ולדבריה "אני מרגישה נהדר, הזמן עובר בנעימים וההשגחה מצויה. יגת. זהו מקום לאנשים שרוצים חום ו"אהבה!"

לאלוה — הנמצאת בארץ מזה 30 שנה ועדיין אינה דוברת עברית — שתי בנות: אחת מהן, פסיכולוגית במוסד ציבורי, החרי"מה את אמה עקב צעודה. פרט לאלוה הנזירות למדו עברית.

נמצאים במקום עוד כמה זקנים יהודים: הנזירות המנהלות את המקום למדו עברית באולפן, מכירות הטב את מינהגי האורחים האלה, ומזכות אותם ביחס הולם: תפוח עסיבש בראש השנה, סעודה מפסקת ב"ערב כיפור, ונרות חנוכה בחג-האורות. במקום אין משיחין על דת, אבל מעל לדלת של כל חדר תלוי צלב קטן.

פשעים

זעם בוער

בלילה שבין ה-18 וה-19 בספטמבר נשרף כליל משרדו של שלמה לוי — האחראי לענייני-סעד במועצת-פועלי רחובות. הכב"אים הצליחו, אומנם, לאתר את האש לי משרד בלבד — אולם המקום נשרף עד היסוד, על כל מה שהיה בו.

לעיני החוקרים של משטרת רחובות בראשותו של המפקח שטרנברג, נתגלה מחזה אופייני של הצתה: שביל של נזירות שפוזרו במתכונן אל עבר התיקיה. החשד נפל על קלמן לאלוש (46), קליינט ותיק של משטרת רחובות, המסוכסך באופן כרוני עם שילטונות העירייה, מועצת-ה"פועלים והעזרה הסוציאלית. אבל החקירה לא הצליחה לשבור את לאלוש — שהוכיח כי באותה עת היה מאושפז בנחה.

רמזי אבנים ברחובות. השבוע היעזר מערכת העולם הזה קלמן לאלוש. זה

שורף קלמן
מה לעשות?

הגיע לי עד פה. הצהיר בפני הכתב-ה"תורן, בהצביעו על צווארו. "אני שרפתי את המשרד של לוי ברחובות."

בעגה גרונית, מעורבת במילים צרפתיות, תוך התפרצויות-פתע ותנועות-ידיים החותכות קצב-דיבור עילג ומונוטוני, גילגל ה"גבר הרזה וקמוס-הפנים את פרשת-חיי: "עליתי מתונים ב'48. לקחו אותי ישר לצבא, לשיריון, גדוד 52. הייתי טבח. סוג א', שלב שבשע קיבלתי חתמתי קבע."

עד שיום אחד, בשדה, חייל אחד פלט כדור ופצע אותי ברגל — וגם הוריד לי אשך. שיחררו אותי מהצבא. את הפיצויים שלי קיבלתי עם עורך-דין ועם משפט. עורך-דין בטח גנב חצי הכסף."

"קניתי חנות. עשיתי מועדון-קלפים לחב"ר. אדוני, אני הראשון שהביא רמי אבנים לרחובות. קיבלתי שתי לירות-שעה מכל שולחן. 16 שולחנות. זה היה פרנסה. לא כמו היום — לוקחים נוצר ומרגילים אותם לחשיש. אבל המשטרה התלבשה עלי וסגרו לי המקום."

• מישהו קלפים אותו משחקים בלוחיות.

"צריך אישפוז חזק!" "עבדתי אצל חבקיך ואחר-כך בגריל, עזיד הקולנוע. אני גרילמן ומלצר סוג אלף-אלף. אפילו ב"ס"מרטינ" המסעדה של מכון ויצמן, הציעו לי עבודה."

"אבל המשטרה לא נותנת לחיות. פתחו לי 120 תיקים. אף פעם אין הוכחות. אף פעם לא מביאים לשופט. כל מה שקורה — חשיש, גניבות, זונות — באים, עוצרים אותי. אף פעם לא לשופט. ופעם, ב'49, אני הרבצתי לשוטר והקצין גרייבר הרביץ לי. יש לי על זה הרשעה."

"אני נשוי עם חמישה ילדים ואשתי בהריון. אני רוצה בית גדול ופרנסה. ויש המשטרה תעזוב ממני. או הלכתי לשלמה לוי מהסתדרות. הוא מסדר הכל. כימעט הלכיש עלי בית לזוג צעיר."

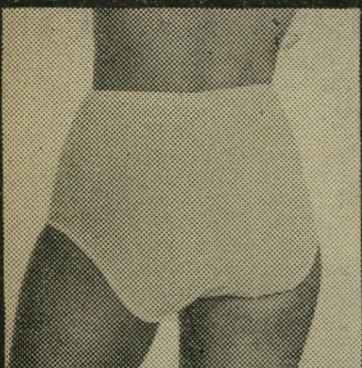
"השתוללתי. רציתי לקפוץ מהחלון. הוא תפס אותי וחנק אותי. לא רציתי להרביץ. ידעתי שהמשטרה יעשו לי סוף. הכניסו אותי לנווה מרגלית."

"ראיתי ששם עושים מהבן-אדם משוגע. ברחתי. יש לי חתימות משלושה רופאים שאני צריך אישפוז חזק. הכניסו אותי לנחה. ביום רביעי, ה-18 לספטמבר — ברחתי. החלטתי: נעשה חשבון עם שלמה לוי. ב'11 וחצי בלילה, קצת לפני סוף הצגה שנייה, נכנסתי למשרד שלו. לקחתי הניירות. כל התוכניות שלו. עשיתי שורה — והדלקתי."

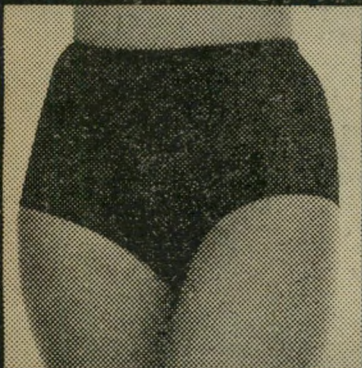
"היה יופי. אחרי-כך באמת הרגשתי יותר טוב. אפילו הכאב בטן שיש לי עבר לי. "אפילו שיניים — אין!" "הלכתי ישר דרך הרחובות למגן-דוד ומשם חזרתי לבית-חולים. באו המשטרה לחקור אותי, אבל זה לא הלך להם. "שכנים הרביצו לי אשתי, והמשטרה אפילו לא באה. משוגעת מאבדת שלוש לירות — עוצרים אותי על גניבה. וכשחוקרים אותי, אין בלי מכות. אמרתי להם, מה אתם תוציאו ממני בכמות? אפילו שיניים אין לי."

"נימאס לי. יש לי תוכנית גדולה. אני אפוצץ אותם. את כולם. את העזרה הסוציאלית. וההסתדרות, והמשטרה, וראש העיר. יש לי כעס בבטן. כעס בוער."

"ועכשיו — בבקשה תגידו לי אתם מה לעשות. מה שתגידו — אני עושה." לבקשה זו לא היתה אלא תשובה אפשרית אחת. לפי עצת-הכתב קם לאלוש קלמן — ושם למוסד בו היה מאושפז.

"גילדה" ב-10 צבעים עם פטנט

"רישתות" החתונות האורזיים

"מנדי" בטוה מכותה

רוטקס תמיד קרוב אליך

"מיני-קיני" לצעידות ברוח

"גיליה" של רוטקס עשויה מחוטי רפלקס גומי טוב יותר. מתיחה לשני כיוונים טובה יותר. מידה אחת לכולן. בדוגמא רגילה ובקיני בשלל צבעים.

Rotex

Helanca®

חוטי הלנקה מיוצרים בישראל בלעדית ע"י מפעלי הברלון בע"מ, בנרשמה של חברת הברלון

אמנות

תיאטרון

חג בתיאטרון

איש חסיד היה (תיאטרון) בימות; ליקוט החומר: שמואל הכהן אבידור; עיבוד — דן אלמגור; תפאורה: דני קרוון; מוסיקה: יוחנן זראי; בימוי: יוסי יורעאלי; הוא מופע העושה ליהדות שרות טוב יותר מתריסר מסעית הערורות של הרב גורן, יותר מחמישה מקומות קדושים חדשים של הרב כהנא, ואפילו יותר ממסעי עניית הפילין של צעירי חב"ד.

קשה לסתור מופע כזה בין הגדרות התיאטרון. אין זו הצגה דרמאטית; גם לא מיוסקל, במובנו הרגיל. זה לא רבינו וגם לא תוכנית בידור. זה משהו שאינו דומה לשום דבר אחר. בקיצור — חגיגה; חגיגה מרנינה, עליונה, מפעימה, משמחת לב ונשמה.

עולים על הבמה חצי תריסר צעירים ישראליים של שנות השישים, לבושים בגינס וסודרים סגורים, ועל רקע מוסיקת ג'אז מודרנית מספרים אגדות חסידיים ומזמרים זמירות וניגונים חסידיים. ללא אמצעי עזר תיאטרוניים מקובלים, ללא שום הצטעצעות מיותרת, הם מגישים את החומר בצורה בלתי אמצעית, מדליקים מיד את הקהל והופכים אותו שותף לחוויה ריגשית ואס-

ברש ורומ, ב, איש חסיד היה
ביסניקים בגילגול חסידי

תטית נפלאה כל כך — שכמות לא זכה מזה זמן רב בתיאטרון ישראלי. חסידים מ, השומר הצעיר. אין שום דבר המקשר בין הסיפורים החסידיים המספרים מעל הבמה לבין הזמירות שבין סיפור לסיפור. שום דבר — מלבד אותם היסודות עליהם מושתתת החסידות: אהבת האדם, השימחה, התעלות הנשמה והתמית מות.

גם לצופה האתאיסט, הקיצוני ביותר, מתגלה לפתע היהדות בפירושה החסידי כמשהו שונה לחלוטין מן הדת אותה מייצגים רבני ישראל. סיפוריהם של הבעל שם טוב, הרבי דוב בר ממזריטש, של הרבי שניאור זלמן ורב נחמן מברצלוב — המור גשים בגילגולם המקורי, ולא מכלי שני ולו המוכשר ביותר — עשויים להפוך אפילו קיבוציניקים של „השומר הצעיר“ לחסידים נלהבים.

הבמאי הצעיר, יוסי יורעאלי, עשה בעזרת החומר עבודת תפארה בימתית. גדולתו אינה דחקה בהעמדה. להיפך: ניכר שיורעאלי נשמר שלא להפריז בלהטוטי העמדה והתנועה מיותרים, כדי לא להעסיק את העין במקום לעניין את האוזן ואת הלב. בפשטות ובחן, הצליח יורעאלי ליצור אצל שחקניו תחושת הדורות עם החומר ולהגיש הצגה שוטפת, מסוגננת ומרהיבה.

למרות שאיש מהם לא נוקט למיבצע דרמאטי של ממש, היוו דחקה אנשי הצוות של תיאטרון בימות את הפתעת ההצגה. רק בהצגת הקודמת של בימות, גיבעת ספון ריב, הם היו עדיין טירונים, חסרי ביטחון עצמי ונעדרי ליטוש. והנה, תוך הצגה אחת, הפכו לצוות מבושש, בו כל אחד הוא שחקן מהוקצע שאינו נגרר להגזמה ולהבלטת עצמו על פני החומר והמיסגרת.

כך הוסכת הצגת איש חסיד היה מחגיגה לחג בתיאטרון הישראלי.

ועכשיו - נא להכיר:

להקת הזרים

הם קיימים כבר שנה שלימה כלהקת קצב. הם עובדים קשה מאוד: ביום חזרות בלי-סוף, בלילה הופעות בדיסקוטקים „מסכה“, „גלית“, „ארטור 70“. נוסף לכל הם עורכים הופעות ברחבי הארץ ומכינים בימים אלה תקליט. את המוסיקה והטכסט,

הם הוצעו על-ידי קוראים ומעריצים להשתתף

בתחרות לבחירת להקת הקצב הטובה ביותר בארץ

מערכת העולם הזה מזמינה גם אותך להשתתף במיצע של הדור הצעיר

פסטיבל הקצב הישראלי!

בו תיבחר תזמורת הקצב הטובה ביותר ויוענק לה

שרביט הזהב

פסטיבל הקצב הישראלי

פסטיבל שרביט הזהב 1968

אני חושב שלהקת.....

היא תזמורת הקצב הטובה ביותר — בארץ

שמי.....

כתובתי.....

מלא את השאלון הזה ושלח אותו

למערכת „העולם הזה“
ת.ד. 136 תל-אביב

עבור פסטיבל הקצב

מתוך התזמורות הפופולאריות ביותר שיוצגו על ידך יבחרו

עשר תזמורות

שישתתפו בפסטיבל הקצב

הארץ כבר רוגשת לקראת בואם של „הטרמולוס“ ו„המרמליוס“. אבל את הרעש עושים בינתיים הלהקות שלנו. מי הטובה בהן? מישראל הפופולריות של „העולם הזה“ קובע: במקום ראשון „האריות“ (למרות שכבר נסעו), במקום שני „השמנים והרזים“, במקום שלישי „פעמוני סוני“. מה יהיו התוצאות בשבוע הבא?

העולם הזה

נודיזם
בחוף
תל-אביב

